

C:\Users\Plazma\Desktop\detektivky a valečné\Sheldon, Sidney - Nic netrvá věčně.pdb

PDB Name: Sheldon Sidney-Nic netrvá věčně
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 8.5.2007
Modification Date: 8.5.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

SIDNEY SHELDON
NIC NETRVÁ VĚČNĚ

PROLOG
San Francisco
Jaro 1995

Okresní zástupce Carl Andrews měl svůj den. „Co se to tady děje?“ zeptal se. „Máme tři lékaře, kteří spolu bydlí a pracují v téže nemocnici. Jeden z nich téměř zastaví chod celé nemocnice, druhý zabije pro milion dolarů pacienta a třetí je zavražděn.“ Andrews se na okamžik odmlčel, aby se nadechl. „A všechno jsou to ještě ke všemu ženské! Tři zatracené doktorky! A média o nich mluví jako o nějakých hvězdách. Všechny tři jsou jen přes tu svoji... Šedesát minut mluvili v televizi jenom o nich. Barbara Valtersová o nich připravila zvláštní program. Nemůžu vzít do ruky noviny nebo nějaký časopis, abych nenarazil na jejich fotografie nebo články o nich. Sázím dvě ku jedné, že se už i Hollywood chystá natočit o nich film a že se jim podaří proměnit ty děvky na hrdinky! Vůbec bych se nedivil, kdyby vláda strčila jejich obličej na poštovní známky jako Presleyho. Budiž, čert to vem. Mně je to fuk!“ Uhodil pěstí na fotografii ženy na obálce časopisu Time s titulkem: Doktorka Paige Taylorová - Anděl milosrdenství nebo Ďáblův učedník? „Doktorka Paige Taylorová.“ Hlas okresního zástupce vyjadřoval nejvyšší míru znechucení. Obrátil se ke Gusu Venablemu, hlavnímu žalobci. „Předávám ti tento proces, Gusi. Chci rozsudek. Vražda prvního stupně. Plynová komora.“

„Buď bez obav,“ řekl Gus Venable tiše. „Dohlédnu na to.“

Gus Venable seděl v soudní síni, pozoroval doktorku Taylorovou a přemýšlel: Ona přesvědčí porotu. Pak se sám pro sebe usmál. Nikdo porotu nepřesvědčí. Byla vysoká a štíhlá, s hnědýma, poněkud tmavýma očima v bledém obličejí. Nezaujatý pozorovatel v ní mohl spatřovat atraktivní ženu. Pozornější pohled svědčil o něčem jiném - a to, jak se v jediné bytosti společně promítají nejrůznější fáze života. Bylo v ní šťastné vzrušení dítěte překryté neurčitou plachostí dospívající dívky a zároveň zralost a bolestná zkušenost dospělé ženy. Budila dojem nevinnosti. Je to typ dívky, uvažoval Gus Venable cynicky, kterou by muž mohl s hrdostí představit své matce. Pokud ovšem má jeho matka slabost pro chladnokrevné vrahy.

Měla v očích něco zároveň záhadného i bláznivého, pohled, který říkal, že doktorka Paige Taylorová unikla hluboko, hluboko do sebe, na úplně jiné místo, do úplně jiné doby, daleko od chladné sterilní soudní síně, v níž byla chycena do pastí.

Proces probíhal ve starém a úctyhodném Justičním paláci na Bryantově ulici v San Franciscu. Sídlo vrchního soudu a oblastní věznice byla na pohled odpudivá sedmiposchodová budova, postavená z šedivých kamenných kvádrů. Návštěvníci soudní budovy museli procházet elektronickým bezpečnostním detektorem. Nahoře, ve třetím poschodí, sídlil Vrchní soud. V soudní síni číslo 121, kde se odehrávaly procesy s vrahy, stála proti zadní stěně soudní lavice. Za ní visela americká vlajka. Nalevo od soudního stolce byla vyhrazena místa pro porotu a uprostřed, podél uličky, stály dva osamocené stoly, jeden pro žalobce a druhý pro obhájce.

Soudní síň se hemžila reportéry a diváky, které přitahují osudová neštěstí na dálnicích a procesy s vrahy. Jak bylo u hrdelních zločinů běžné, byl i tento proces okázalý. Žalobce Gus Venable představoval efektní divadlo už sám o sobě. Byl to hmotný muž, nadprůměrně veliký, s hřívou šedivých vlasů, s koží bradkou a uhlazenými způsoby jižanského plantážníka. On sám ale nikdy na Jihu nebyl. Měl vzhled ležérního člověka a mozek počítače. Jeho poznávacím znamením v létě i v zimě byl bílý oblek a košile se staromódním tuhým límečkem.

Alan Penn, obhájce Paige Taylorové, byl naprosto Venablem opakem. Energický muž, který postavil svou pověst na neuvěřitelných schopnostech získat svým klientům zproštění viny.

Oba muži už stáli proti sobě i dříve, jejich vztah byl založen na nepřátelském respektu a naprosté vzájemné nedůvěře. K Venablevu překvapení jej Alan Penn týden před začátkem procesu navštívil.

„Přišel jsem ti prokázat laskavost, Gusi.“

Chraň se obhájce přinášejících dary. „Co máš na srdci, Alane?“

„Abys rozuměl - ještě jsem se svou klientkou o tom nemluvil - ale předpokládám - skutečně předpokládám - že bych ji mohl požádat, aby přiznala vinu, a tak snížila náklady a státu ušetřila výdaje na proces.“

„Přišels mi nabídnout dohodu?“

„Ano.“

Gus Venable se sehnul ke stolu a něco hledal v zásuvkách. „Nemohu najít ten ztracený kalendář. Nevíš náhodou, kolikátého je?“

„Prvního června. Proč?“

„Skutečně, a já myslel, že už jsou Vánoce, jinak bys mě přece nežádal o dárek.“

„Gusi...“

Venable se opřel o židli. „Víš, Alane, obvykle jsem ochoten s tebou spolupracovat. Řeknu ti pravdu, raději bych teď na Aljašce rybařil.“

Ale odpověď zní - ne! Ty obhajuješ chladnokrevného vraha, který pro peníze zabil bezbranného pacienta. Budu žádat trest smrti.“

„Myslím, že je nevinná, a já...“

Venable se krátce, výbušně zasmál. „Ne, ty neuděláš nic. A nikdo jiný neudělá nic. Je to v podstatě jasný a uzavřený případ. Tvůj klient je vinen tak jako Kain.“

„Ne, dokud to nerozhodne porota, Gusi.“

„Ale ona tak rozhodne.“ Pak se na okamžik odmlčel. „Musí tak rozhodnout.“ Když Alan Penn odešel, seděl Gus Venable ještě dlouho a přemýšlel o jejich rozhovoru. Pennův příchod byl znamením slabosti. Penn věděl, že nemá žádnou šanci proces vyhrát. Gus Venable uvažoval o nevyvratitelném důkazu, který má k dispozici, i svědčích, které předvolá, a byl spokojený.

Neexistovaly pochyby. Doktorka Paige Taylorová byla už na cestě do plynové komory.

Nebylo jednoduché sestavit porotu. Případ se už celý měsíc stával středem pozornosti hlavních zpráv.

Chladnokrevnost vraždy vyvolala vlnu pobouření. Předsedkyní soudu byla určena Vanessa Youngová, houževnatá a vynikající černá právnička, pověstná tím, že byla navržena do Nejvyššího soudu Spojených států. Vědělo se o ní, že nemá příliš trpělivosti s právníky a upřednostňuje svižné tempo procesu. Mezi právníky v San Franciscu o ní kolovala průpovídka:

Jestli je tvůj klient vinen a hledáš pro něj milost, straň se jednací síně soudkyně Youngové.

Den před začátkem procesu si soudkyně Youngová zavolala oba zástupce k sobě do kanceláře.

„Měli bychom si, pánové, stanovit nějaká základní pravidla. Protože jde o závažný proces, chci mít určitou jistotu, že obhajoba bude ctít pravidla slušnosti. Ale oba vás varuji, nezkoušejte získat nějaké výhody. Je to jasné?“

„Ano, Vaše Ctihodnosti.“

„Ano, Vaše Ctihodnosti.“

Gus Venable právě končil úvodní řeč. „A tak, dámy a pánové porotci, líčení dokáže - ano, jednoznačně dokáže důvodné podezření - že doktorka Paige Taylorová zabila svého pacienta Johna Cronina. A nejenom že spáchala vraždu, ale vraždila pro peníze... pro spoustu peněz. Zabila Johna Cronina pro milion dolarů.“

Věřte mi, poté, co vyslechnete všechny důkazy, nebudete mít žádnou potíž shledat doktorku Paige Taylorovou vinnou z vraždy prvního stupně. Děkuji vám.“ Porota seděla tiše, bez hnutí, ale v očekávání.

Gus Venable se otočil k soudkyni. „Pokud Vaše Ctihodnost dovolí, rád bych nechal předvolat Garyho Williamse jako prvního svědka líčení.“

Když svědek složil přísahu, Gus Venable se zeptal: „Jste ošetřovatelem v Oblastní nemocnici Embarcadero?“

„Ano, je to tak.“

„Pracoval jste na třetím oddělení, když byl loni přivezen John Cronin?“

„Ano.“

„Můžete nám říci, který lékař jej měl na starosti?“

„Doktorka Taylorová.“

„Jak byste charakterizoval vztahy mezi doktorkou Taylorovou a Johnem Croninem?“

„Námitka!“ Alan Penn byl rázem na nohou. „Vyžaduje se soukromý názor svědka.“

„Námitce se vyhovuje.“

„Dovolte mi zeptat se jinak. Zaslechl jste někdy rozhovor mezi doktorkou Taylorovou a Johnem Croninem?“

„Jistě. To se rozumí, pracoval jsem na oddělení po celou dobu.“

„Mohl byste ten rozhovor charakterizovat jako přátelský?“

„Ne, pane.“

„Skutečně? Můžete říct proč?“

„No, vzpomínám si, že první den, kdy pana Cronina přivezli do nemocnice a doktorka Taylorová ho začala vyšetřovat, řekl, aby jí zabránil...“ Gary Williams zaváhal. „Nevím, jestli mohu opakovat jeho slova.“

„Jen se nebojte, pane Williamsi. Nemyslím, že jsou v soudní síni nějaké děti.“

„Takže, řekl jí, aby dala ty své pracky od něho pryč.“

„Řekl to takto doktorce Taylorové?“

„Ano, pane.“

„Prosím, sdělte soudu, co jiného jste ještě viděl a slyšel.“

„No, neřekl jí jinak než „ta potvora“. Nechtěl dovolit, aby se k němu přiblížila. Jakmile vstoupila k němu do pokoje, říkával věci jako „Ta potvora je tu zas!“, a „Řekněte té čubce, aby mi už dala pokoj“, nebo „Pročpak mi nedají skutečného doktora?“.“ Gus Venable využil krátké přestávky a podíval se směrem k doktorce Taylorové. Oči porotců jej

následovaly. Venable potřásl hlavou, a jako by posmutněl, pak se obrátil zpět ke svědkovi. „Vypadal pan Cronin jako někdo, kdo by chtěl dát doktorce Taylorové milion dolarů?“ Alan Penn se znovu postavil. „Námítka! Znovu se žádá osobní názor.“ Soudkyně Youngová řekla: „Zamítnuto. Svědek může odpovédět na otázku.“ Alan Penn se podíval na Paige Taylorovou a klesl zpět na židli.
„Jistěže ne. Jak ji nenáviděl.“

Na lavici svědků se dostavil doktor Artur Kane.

Gus Venable začal: „Doktore Kane, vy jste měl službu v době, kdy bylo zjištěno, že John Cronin byl zavražděn...“ podíval se na soudkyni

Youngovou, „...zabit dávkou inzulinu do žíly. Je to přesné?“

„Je.“

„A vy jste později přišel na to, že odpovědná byla doktorka

Taylorová.“

„Přesně tak.“

„Doktore Kane, ukážu vám oficiální úmrtní list vaší nemocnice, podepsaný doktorkou Taylorovou.“ Vzal do ruky list papíru a podal jej Kanovi. „Mohli byste číst nahlas, prosím?“

Kane začal číst. „John Cronin. Příčina smrti: Zástava dýchání způsobená komplikacemi infarktu myokardu v důsledku plicní embolie.“

„Tedy laicky řečeno?“

„Zpráva říká, že pacient zemřel na selhání srdce.“

„A ten papír podepsala doktorka Taylorová?“

„Ano.“

„Doktore Kane, byla to skutečná příčina smrti Johna Cronina?“

„Ne. Jeho smrt způsobila injekce inzulinu.“

„Takže doktorka Taylorová podala smrtící dávku inzulinu a pak zfalšovala úmrtní list?“

„Ano.“

„A vy jste o tom informoval doktora Wallace, správce nemocnice, který potom zprávu předal úřadům?“

„Ano. Cítil jsem, že je to má povinnost.“ Jeho hlas vyjadřoval skutečné pohoršení. „Jsem lékař a nevěřím v právo odejmout lidský život za jakýchkoliv okolností.“

Dalším svědkem byla vdova po Johnu Croninovi. Hazel Croninová byla starší čtyřicátnice s ohnivě rudými vlasy.

Prosté černé šaty jen sotva dokázaly skrýt její smyslnou postavu.

Gus Venable řekl: „Vím, jak je to pro vás bolestné, paní Croninová, ale musím vás požádat, abyste porotě popsala své vztahy ke svému zesnulému manželovi.“ Vdova Croninová se lehce dotkla velkým krajkovým kapesníkem očí. „John a já jsme měli šťastné manželství. Byl to obdivuhodný muž.

Často mi říkal, že jsem mu přinesla jediné skutečné štěstí, jaké kdy poznal.“

„Jak dlouho jste byla za Johna Cronina provdána?“

„Dva roky, ale John vždycky říkal, že to byly roky strávené v ráji.“ „Paní Croninová, mluvil někdy s vámi manžel o doktorce Taylorové?

Řekněte, považoval ji za dobrou lékařku? Jak mu byla nápomocná? Měl ji v oblibě?“

„Nikdy se o ní nezmínil.“

„Nikdy?“

„Nikdy.“

„Mluvil někdy John o tom, že by vás a vaše bratry chtěl vypustit ze své poslední vůle?“ „Absolutně ne. Byl to ten nejštědřejší člověk na světě. Vždycky mi říkal, že neexistuje nic, co bych nemohla mít, a že kdyby zemřel...“ hlas se jí zlomil, „...kdyby zemřel, budu bohatá žena a...“ Nemohla pokračovat.

Soudkyně Youngová řekla: „Navrhuji patnáctiminutovou přestávku.“

Vzadu v soudní síni seděl Jason Curtis a byl plný zlosti. Nemohl uvěřit, co svědci říkají o Paige. To je žena, kterou miluji, pomyslel si. Žena, kterou si chci vzít.

Když byla Paige zatčena, Jason Curtis ji ihned navštívil ve vězení. „Budeme bojovat,“ ujistil ji. „Opatřím ti nejlepšího obhájce v celé zemi.“ A okamžitě mu vytanulo na mysli jméno. Alan Penn. Jason se za něj vypravil.

„Sledoval jsem případ v novinách,“ řekl Penn. „Tisk soudil a odsoudil ji za vraždu Johna Cronina ze zjevných důvodů. A co víc, sama přiznala, že ho zabila.“

„Znám ji,“ namítl Jason Curtis. „Věřte mi, Paige v žádném případě nemohla udělat to, co říká, a pro peníze.“

„Ponechávám připouštět, že ho zabila,“ řekl Penn, „pak to, o čem mluvíme, je eutanazie. Usmrcení z milosrdenství odporuje kalifornským zákonům, podobně jako ve většině ostatních států, ale věc vyvolává spoustu smíšených pocitů. Mohu dělat docela pěkný případ pro Florence Nightingalovou, která naslouchá Vyššímu hlasu nebo čemu. Ale problém spočívá v tom, že vaše láska zabila pacienta, který jí v poslední vůli zanechal milion dolarů. Co bylo dříve, slepice nebo vejce? Dozvěděla se o tom milionu předtím, než ho zabila, nebo až pak?“

„Paige nevěděla nic o těch penězích,“ řekl Jason rozhodně. Tón

Pennova hlasu zněl nekompromisně. „Dobrá. Byla to šťastná shoda okolností. Okresní zástupce hovoří o vraždě prvního stupně a žádá trest smrti.“

„Vezmete ten případ?“

Penn zaváhal. Bylo jasné, že Jason Curtis věří doktorce Taylorové.

Stejně jako Samson věřil Dalile.

Jason čekal na odpověď.

„Vezmu ten případ za předpokladu, že víte, jak je to všechno náročné. Bude nesmírně těžké spor vyhrát.“ Prohlášení Alana Penna nevyznělo příliš optimisticky.

Následujícího rána proces pokračoval, Gus Venable předvolal řadu nových svědků.

Ke svědecké lавici přistoupila zdravotní sestra. „Slyšela jsem Johna Cronina říkat: „Vím, že umřu na operačním stole. Vy mě zabijete.“

Doufám, že vás odsoudí za vraždu.“

Vypovídal advokát Roderick Pelham. Gus Venable se ho zeptal: „Když jste řekl doktorce Taylorové o milionu dolarů z majetku Johna

Cronina, jak reagovala?“

„Řekla něco v tom smyslu - „Připadá mi to neetické. Byl mým pacientem,“

„Připustila, že je to neetické?“

„Ano.“

„Ale souhlasila, že si ty peníze vezme?“

„Ano. Naprosto.“

Alan Penn zahájil křížový výslech.

„Pane Pelhame, očekávala doktorka Taylorová vaši návštěvu?“

„Proč? Ne, já...“

„Vy jste jí nezavolal a neřekl: „John Cronin vám odkázal milion dolarů?“

„Ne, já...“

„Takže tuto zprávu jste jí sdělil osobně?“

„Ano.“

„A mohl jste sledovat její reakci na tuto zprávu?“

„Ano.“

„A když jste jí řekl o penězích, jak reagovala?“

„No - zdála se..., připadala mi překvapená, ale...“

„Děkuji, pane Pelhame. To je vše.“

Proces trval už čtvrtý týden. Diváci i tisk shledávali žalobce i obhájce už na pohled fascinujícími. Gus Venable byl oblečený v bílém a Alan Penn v černém. Oba muži se pohybovali po soudní síni jako herci ve starobylé šachové hře na jevišti s Paige Taylorovou jako obětním pěšákem.

Gus Venable dokončoval pár maličkostí.

„Bude-li soud tak laskav, rád bych předvolal na lavici svědků Almu Rogersovou.“

Po přísaze k ní přistoupil Venable: „Paní Rogersová, jaké je vaše povolání?“

„Jsem slečna Rogersová.“

„Prosím za prominutí.“

„Pracuji v Cornichově cestovní kanceláři.“

„Vaše kancelář zprostředkovává cesty do různých zemí, zajišťuje hotelové rezervace a vyjednává další ubytování pro své klienty?“

„Ano, pane.“

„Byl bych rád, kdybyste se podívala na obžalovanou. Viděla jste ji už někdy předtím?“

„Samozřejmě. Přišla do naší kanceláře před dvěma nebo třemi lety.“

„A co chtěla?“

„Říkala, že má zájem o výlet do Londýna a do Paříže, myslím, že i do Benátek.“

„Žádala nějakou okružní jízdu?“

„Ale ne. Říkala, že má na mysli něco prvotřídního - letadlo, hotel.“

A myslím si, že se zajímala o pronájem jachty.“

Soudní síň ztichla. Gus Venable přešel ke stolu žalobce a vzal do ruky nějaké předměty. „Policie v bytě doktorky Taylorové objevila tyto brožury. Jsou to cestovní průvodci po Paříži, Londýně a Benátkách, příručky o drahých hotelích a luxusních leteckých linkách a jeden ceník nabídek soukromých jachet.“ V soudní síni následoval hlasitý šum. Žalobce otevřel jednu z příruček.

„Tady je nabídka pronájmu některých jachet.“ Četl nahlas. „Christinu 0... dvacet šest tisíc dolarů týdně, plus náklady spojené s plavbou... Resolute Time, dvacet čtyři tisíce pět set dolarů na týden... Lucky Dream, dvacet sedm tisíc tři sta dolarů týdně.“ Zvedl oči od příručky. „U Lucky Dream je značka tužkou. Paige Taylorová si už vybrala jachtu za dvacet sedm tisíc tři sta dolarů na týden, a to ještě neměla vybranou oběť.“ „Byli bychom rádi, kdyby to bylo zaprotokolováno jako předmět doličný.“ Venable se otočil s úsměvem k Alanu Pennovi. Ten pohlédl na Paige. Dívala se před sebe na stůl a byla bledá. „Svědék je váš.“ Penn se postavil a rychle uvažoval.

„Jak se momentálně vede vaší cestovní kanceláři, slečno Rogersová?“

„Prosím? Nerozumím vám.“

„Ptal jsem se, jak jdou obchody. Je Corniche velká cestovní kancelář?“

„Ano, docela.“

„Řekl bych, že si k vám přichází pro informace spousta lidí.“
„Ano.“
„Je to pět nebo šest lidí denně?“
„To ne!“ Její hlas zněl dotčeně. „Jednáme o cestovních věcech s více než padesáti lidmi denně.“ „Padesát lidí denně?“ opakoval po ní. „A ten den, o kterém jsme před chvílí mluvili, byl před dvěma nebo třemi lety. Pokud si vynásobíte padesát devíti sty dny, vyjde vám zhruba čtyřicet pět tisíc lidí.“ „Je to možné.“ „A ze všech těchto lidí si pamatujete na doktorku Taylorovou? Jak je to možné?“ „Ano, ona a její dvě přítelkyně byly představou cesty do Evropy velice vzrušené. Zdálo se mi to roztomilé. Vypadaly jako školačky.
Ano, vzpomínám si na ně velmi zřetelně, zvláště proto, že nevypadaly na to, že by si mohly dopřát jachtu.“
„Chápu, ale řekl bych, že každý, kdo k vám vstoupí a ptá se na cestovní prospekty, nakonec nemusí odcestovat.“
„Jistěže ne. Ale...“
„Doktorka Taylorová si tehdy výlet nezamluvila, že ano?“
„Ne. Tedy ne u nás. Ona...“
„Ani u kohokoliv jiného. Chtěla si nejspíš prohlédnout nějaké prospekty.“
„Ano. Ona...“
„To není totéž, jako již cestovat do Paříže a Londýna, vidíte?“
„Jistěže ne, ale...“
„Děkuji vám. Můžete jít.“

Venable se otočil k soudkyni Youngové. „Rád bych nechal předvolat doktora Benjaminu Wallace...“
„Doktore Wallace, jste správcem Oblastní nemocnice Embarcadero?“
„Ano.“
„Takže jistě znáte doktorku Taylorovou i její práci.“
„Ano, přesně tak.“
„Překvapilo vás, když jste se dozvěděl, že byla doktorka Taylorová obviněna z vraždy?“ Penn vstal. „Námitka, Vaše Ctihodnosti. Odpověď doktora Wallace by byla irelevantní.“ „Pokud mohu vysvětlit,“ přerušil jej Venable, „mohla by být velmi relevantní, když mě necháte otázku položit...“ „Dobře, uvidíme, co z toho bude,“ řekla soudkyně Youngová.
„Ale žádné nesmysly, pane Venable.“ „Dovolte mi, abych otázku trochu specifikoval,“ pokračoval Venable.
„Doktore Wallace, každý lékař je požádán, aby složil Hippokratovu přísahu, je to tak?“
„Ano.“
„A část tohoto slibu zní...“ žalobce začal číst z papíru, který vzal do ruky: „Vyvaruji se každého zlého skutku nebo korupce?“
„Ano.“
„Stalo se v minulosti něco, z čeho byste mohl usuzovat, že by doktorka Taylorová byla schopna porušit Hippokratovu přísahu?“
„Námitka.“
„Zamítnuto.“
„Ano, stalo se.“
„Prosím, vysvětlíte, o co šlo.“
„Měli jsme pacienta, u něhož se doktorka Taylorová rozhodla pro transfuzi krve. Jeho rodina odmítla dát svolení.“
„A co se stalo?“
„Doktorka Taylorová napřed odešla, ale pak stejně pacientovi transfuzi dala.“
„Je to zákonné?“
„V žádném případě. Ne bez svolení soudu.“
„A co potom udělala doktorka Taylorová?“
„Získala svolení později a změnila jeho datum.“
„Takže tajně provedla zákrok a zfalšovala nemocniční záznam, aby byla kryta?“
„Přesně tak.“
Alan Penn pohlédl krátce a našťavaně na Paige. Který čert mi ji byl dlužen? divil se. Pokud diváci hledali na tváři Paige Taylorové jakékoliv známky pohnutí, byli zklamáni. Chladná jako led, myslel si předseda poroty.
Gus Venable se otočil k soudnímu stolci. „Vaše Ctihodnosti, jestli se nemýlím, tak jedním ze svědků, kterého jsem chtěl předvolat, je doktor Lawrence Barker. Bohužel stále ještě trpí na následky mozkové mrtvice a nemůže se dostavit k soudu a svědčit. Proto položím pár otázek pracovníkům nemocnice, kteří s doktorem Barkerem pracovali.“ Penn se postavil. „Vznáším námitku. Nevidím v tom žádnou souvislost.
Doktor Barker tady není, neúčastní se ani procesu. Kdyby...“
Venable jej přerušil. „Vaše Ctihodnosti, ujist'uji vás, že posloupnost otázek má velký vztah ke svědectvím, která jsme tady již slyšeli. Má to také co dělat s kompetencí obhájce jako doktora.“
Soudkyně Youngová se zatvářila skepticky. „Uvidíme. Jsme v soudní síni, a ne někde u řeky. Nebudu podporovat nějakou expedici. Můžete předvolat své svědky.“
„Děkuji.“ Gus Venable se obrátil k soudnímu vykonavateli. „Rád bych předvolal doktora Mathewa Petersona.“
Ke svědecké lavici se dostavil elegantní šedesátník. Složil přísahu a posadil se na své místo. Gus Venable řekl: „Doktore Petersone, jak dlouho už pracujete v Oblastní nemocnici Embarcadero?“
„Osm let.“

„Jaké je vaše odborné zařazení?“

„Jsem srdeční chirurg.“

„A během těch let, co působíte v Oblastní nemocnici Embarcadero, jste měl někdy možnost pracovat s doktorem Lawrencem Barkerem?“

„Ano, mnohokrát.“

„Co si o něm myslíte?“

„Totéž co každý jiný. Možná na rozdíl od DeBakeyho a Cooleyho, že doktor Barker je nejlepším srdečním chirurgem na světě.“

„Byl jste přítomen na operačním sále to ráno, kdy doktorka Taylorová operovala pacienta jménem...“ vzal si na pomoc list papíru,

... „Lance Kelly?“

Svědkův hlas změnil zabarvení. „Ano, byl jsem tam.“

„Mohl byste popsát, co se toho rána stalo?“

Doktor Peterson řekl neochotně. „No, věci se vyvíjely špatně.

Pacient se nám ztrácel.“

„Když říkáte, že se vám ztrácel pacient, ...“

„Zastavilo se mu srdce. Snažili jsme se ho vrátit zpátky a...“

„Poslali jste pro doktora Barkera?“

„Ano.“

„A dostavil se na operační sál ještě v době operace?“

„Ano. Až ke konci. Bylo už ale příliš pozdě na cokoliv. Nebyli jsme schopni pacienta oživit.“

„A řekl tehdy něco doktor Barker doktorce Taylorové?“

„Ano, všichni jsme byli rozčilení a...“

„Ptal jsem se vás, jestli doktor Barker řekl něco doktorce Taylorové.“

„Ano.“

„A co to bylo konkrétně?“

Nastala krátká odmlka a uprostřed té pauzy zaduněl venku hrom jako Hlas Boží. A za okamžik nato se strhla bouřka, na střechu soudní budovy se valily mohutné proudy deště.

„Doktor Barker řekl: ‚Zabila jste ho.‘“

Přítomní v soudní síni začali hlučet. Soudkyně Youngová uhodila kladívkem. „To stačí! Jste jeskynní lidé? Ještě jeden takový výbuch a budete všichni venku na dešti.“

Gus Venable počkal, až hluk opadne. Pak řekl do ticha. „Jste si jist tím, že řekl doktor Barker doktorce Taylorové: ‚Zabila jste ho,?‘“

„Ano.“

„A můžete potvrdit, že doktor Barker byl muž, jehož lékařské mínění má váhu?“

„Samozřejmě.“

„Děkuji. To je vše, doktore.“ Obrátil se k Alanu Pennovi. „Svědék je váš.“ Penn povstal a přistoupil k lavici svědků.

„Doktore Petersone, nikdy jsem nebyl při operaci, ale představuji si, že při ní vládne obrovské napětí, zvláště jde-li o něco tak závažného, jako je operace srdce.“

„Je to velké vypětí.“

„Kolik lidí bývá v takových chvílích na sále? Tři nebo čtyři?“

„To ne. Vždy šest nebo i více.“

„Skutečně?“

„Ano, obvykle dva chirurgové, jeden asistent, někdy dva anesteziologové, jedna instrumentářka a ještě nejméně jedna pomocná sestra.“ „Jasně. Pak při takové operaci musí být asi dost hluku a vzruchu.

Lidé na sebe volají nejrůznější pokyny a podobně.“

„Ano.“

„A pokud vím, bývá zvykem pouštět během operace hudbu.“

„Přesně tak.“

„Když přišel doktor Barker a viděl, že Lance Kelly umírá, tak to asi také přispělo k neklidu.“

„Samozřejmě, každý z nás dělal všechno pro záchranu pacienta.“

„Bylo hodně hluku?“

„Ano, při tom všem bylo dost hluku.“

„A přesto jste v tom zmatku a hluku, navíc při hudbě, zaslechl doktora Barkera, jak říká doktorce Taylorové, že zabila pacienta.

V té všeobecné nervozitě jste se přece mohl zmýlit, že ano?“

„Ne, pane. Nemohl jsem se zmýlit.“

„Jak to, že jste si tak jistý?“

Doktor Peterson si povzdechl: „Protože, když ta slova padla, stál jsem hned vedle doktora Barkera.“

Nebylo východiska. „Nemám další otázky.“

Případ se mu rozpadal pod rukama, nebylo čeho se zachytit. Vše bylo ještě horší, než se zprvu zdálo.

K lavici svědků přistoupila Denisa Berryová.

„Jste zdravotní sestrou v Oblastní nemocnici Embarcadero?“

„Ano.“

„Jak dlouho jste tam zaměstnaná?“

„Pět let.“

„Během té doby jste byla někdy svědkem rozhovoru mezi doktorkou Taylorovou a doktorem Barkerem?“

„Jistě. Mnohokrát.“

„Můžete něco z těch debat opakovat?“

Sestra Berryová se podívala na doktorku Taylorovou a zaváhala. „No, doktor Barker býval občas dost přísný...“

„Na to jsem se vás neptal, sestro Berryová. Žádal jsem vás, abyste upřesnila to, co jste ho slyšela říci doktorce Taylorové.“

Nastalo delší ticho. „Dobře tedy, jednou povídal, že je nekompetentní a...“

Gus Venable se zatvářil překvapeně. „Vy jste slyšela doktora Barkera říct, že doktorka Taylorová byla nekompetentní?“

„Ano, pane. Ale on vždycky...“

„Co jiného jste ho ještě slyšela povídat o doktorce Taylorové?“ Svědkyně neměla chuť odpovídat. „Skutečně si nevzpomínám.“ „Slečno Berryová, jste pod přísahou.“ „Ano, jednou jsem zaslechla, jak říká...“ Dalším slovům už nebylo rozumět.

„Nerozumíme vám. Mluvte hlasitěji, prosím. Co jste ho slyšela povídat?“ „Řekl, že... že by doktorce Taylorové nenechal operovat ani psa.“ Z řad diváků se ozval těžký výdech.

„Ale jsem si jistá, že myslel pouze...“

„Myslím, že nám všem tady je jasné, co tím měl doktor Barker na mysli.“

Všechny oči v sále hleděly na Paige Taylorovou.

Argumenty státního zástupce proti Paige nabývaly na důrazu. Nicméně Alan Penn měl pověst kouzelníka v soudní síni. Nyní nastal čas, aby uplatnil své umění obhajoby. Mohl vytáhnout z klobouku nějakého dalšího králíka?

K lavici svědků přistoupila Paige Taylorová. Otázky jí kladl Alan Penn. To byl okamžik, na nějž všichni čekali.

„John Cronin byl vaším pacientem, doktorko Taylorová?“

„Ano, byl.“

„A jaký byl váš vztah vůči němu?“

„Měla jsem ho ráda. Věděl, jak je nemocný, ale byl nesmírně statečný. Měl nádor na srdci.“

„Provedla jste operaci srdce?“

„Ano.“

„A co jste shledala během operace?“

„Když jsme ho otevřeli, zjistili jsme, že má zhoubný metastázující nádor.“

„Jinými slovy rakovinu, která se šíří po celém těle.“

„Ano, šířila se lymfatickými žlázami.“

„Znamená to, že neměl žádnou naději? Neexistovalo nic, co by mu vrátilo zdraví?“

„Nic.“

„Žil John Cronin jen díky podpůrnému systému?“

„Přesně tak.“

„Doktorko Taylorová, rozhodla jste se pro smrtící dávku inzulinu proto, abyste ukončila život Johna Cronina?“

„Rozhodla.“

V soudní síni to náhle zašumělo.

Je skutečně chladná, pomyslel si Gus Venable. Mluví o tom, jako by mu podala šálek čaje.

„Mohla byste vysvětlit porotě, proč jste ukončila život Johna Cronina?“ „Protože mě o to žádal. Prosil mě. Poslal pro mne o půlnoci, měl strašné bolesti. Léky, které jsme mu dávali, už nezabíraly.“ Její hlas byl pevný. „Řekl, že už to dál nevydrží. Jeho smrt byla otázkou několika málo dní. Naléhal na mne, abych to pro něho udělala. A já jsem to udělala.“

„Doktorko, nic vám nebránilo nechat ho zemřít? Neměla jste žádný pocit viny?“ Doktorka Paige Taylorová zavrtěla hlavou. „Ne. Kdybyste viděli...“

Nebyl žádný důvod nechat ho dál trpět.“

„Jak jste mu ten inzulin podala?“

„Injekcí do žíly.“

„Způsobilo mu to nějakou další bolest?“

„Ne. Jednoduše unikl bolesti a usnul.“

Gus Venable se postavil. „Námítka. Myslím, že obžalovaná má na mysli, že unikl bolesti a zemřel! Já...“ Soudkyně Youngová ulehla kladívkem o podložku. „Pane Venable, chováte se nevhodně. Dostanete příležitost podrobit svědkyni křížovému výslechu. Posadte se.“ Žalobce se podíval na porotu, potřásl hlavou a opět zaujal své místo.

„Doktorko Taylorová, když jste Johnu Croninovi dávala inzulin, věděla jste, že vám v poslední vůli odkázal milion dolarů?“ „Ne. Šokovalo mě to, když jsem se to dozvěděla.“ Mohla mít větší nos, pomyslel si Gus Venable.

„Nikdy jste nemluvila o penězích nebo dárkách, ani jste Johna Cronina nikdy o nic nežádala?“

Lehce zrůžověla ve tváři. „Nikdy!“

„Ale byli jste přáteli, nebo ne?“

„Ano. Když je pacient tak nemocný jako on, vztah mezi ním a lékařem se mění. Mluvili jsme o jeho obchodních záležitostech i o rodinných problémech.“

„Ale neměla jste důvod něco od něj očekávat?“

„Ne.“

„Odkázal vám ty peníze, protože vás obdivoval a důvěřoval vám.“

Děkuji vám, doktorko Taylorová.“ Penn se obrátil na Guse Venabla.

„Svědék je váš.“

Jakmile se Penn vrátil do své lavice, Paige Taylorová letmo pohlédla k zadním řadám soudní síně. Jason tam seděl a snažil se vypadat bezstarostně. Vedle něho seděla Honey s nějakým cizím člověkem, na místě, kde měla sedět Kat.

Kdyby ovšem byla ještě naživu. Ale Kat zemřela, uvažovala Paige. Zabila jsem ji také.

Gus Venable se postavil a pomalu se blížil k lavici svědků. Vrhł krátký pohled na řadu novinářů. Všechna sedadla byla zaplněna a všichni reportéři si chvatně vedli poznámky. Dám vám něco, co stojí za zaznamenání, pomyslel si Venable.

Na delší okamžik se zastavil před obžalovanou a pečlivě ji pozoroval. Pak řekl: „Doktorko Taylorová... byl John Cronin první pacient, kterého jste zavraždila v Oblastní nemocnici Embarcadero?“ Ian Penn prudce vyskočil z místa. „Vaše Ctihodnosti, já...“

Soudkyně Youngová však již sama uhodila kladívkem do stolu. „Námítka se schvaluje.“ Pak se obrátila k oběma zástupcům. „Bude patnáctiminutová přestávka. Chci se setkat s právními zástupci.“

Když se oba právníci dostavili do její kanceláře, soudkyně Youngová se obrátila ke Gusu Venablovi. „Navštěvoval jste právnickou fakultu, že ano, Gusi?“

„Omlouvám se, Vaše Ctihodnosti, já...“

„Viděl jste, co to tam udělalo?“

„Žádám o prominutí.“

Hlas soudkyně zněl jako švihnutí bičem. „Nedovolím, abyste moji soudní síň zvrátil v nějaký cirkus. Jak se opovažujete položit takovou pobuřující otázku!“

„Omlouvám se, Vaše Ctihodnosti. Změním otázku.“

„Uděláte víc než to!“ zasyčela soudkyně Youngová. „Změníte své chování. Varuji vás, ještě jednou uděláte něco podobného a obrátím se na Soudní komoru.“

„Ano, Vaše Ctihodnosti.“

Jakmile se vrátili zpět do soudní síně, soudkyně Youngová řekla porotcům: „Porota bude zcela ignorovat poslední otázku státního zástupce.“ Potom se obrátila na žalobce. „Můžete pokračovat.“

Gus Venable se vrátil k lavici svědků. „Doktorko Taylorová, musela jste být velmi překvapená, když jste se dozvěděla, že muž, kterého jste zabila, vám odkázal milion dolarů.“

Alan Penn se postavil. „Námítka!“

„Přijato.“ Soudkyně Youngová se obrátila na Venabla. „Zkoušíte mou trpělivost.“

„Omlouvám se, Vaše Ctihodnosti.“ Vrátil se zpět ke svědkyni. „Musela jste být ve velice přátelských vztazích se svým pacientem. Řekl bych, že se neděje každý den, aby vám cizí člověk odkázal milion dolarů, že?“

Paige Taylorová lehce zčervenala. „Naše přátelství zůstávalo v mezích vztahu mezi lékařem a pacientem.“

„Nebylo to něčím trochu více? Člověk nevyškrtává svou milovanou manželku a rodinu z poslední vůle a neodkáže milion dolarů úplně cizí osobě bez pádného důvodu. To byly ty hovory, které jste s ním vedla o obchodních záležitostech...“

Soudkyně Youngová se naklonila dopředu a řekla varovně: „Pane

Venable...“ Žalobce zvedl ruce na znamení, že se vzdává. Otočil se zpět k obžalované. „Tak jste si vy a John Cronin přátelsky popovídali. On vám říkal o sobě intimní věci, oblíbil si vás a vážil si vás. Můžeme to takto spravedlivě shrnout?“

„Ano.“

„A proč vám dal milion dolarů?“

Paige se rozhlédla po soudní síni. Neřekla nic. Nenapadla ji žádná odpověď.

Venable zamířil zpět ke svému místu, pak se ale náhle znovu obrátil k obžalované.

„Doktorko Taylorová, svědčila jste prve, že jste neměla ani tušení, že vám John Cronin hodlá odkázat nějaké peníze nebo že se chystá vypustit svou rodinu z poslední vůle.“

„Přesně tak.“

„Kolik si vydělá lékař v Oblastní nemocnici Embarcadero?“

Alan Penn se postavil. „Námítka! Nevidím důvod...“

„Otázka je v pořádku. Svědkyně smí odpovídat.“

„Třicet osm tisíc dolarů ročně.“

Venable řekl soucitně. „To dnes není příliš mnoho, vidíte? Nehledě na nějaké srážky, poplatky a běžné výdaje. To si člověk může sotva odložit na nějakou luxusní dovolenou, řekněme do Londýna, Paříže nebo do Benátek, co vy na to?“

„Myslím, že ne.“

„Ne. Takže jste si podobnou dovolenou neplánovala, protože jste věděla, že si ji nemůžete dovolit.“

„Přesně tak.“

Alan Penn znovu vyskočil z místa. „Vaše Ctihodnosti.“

Soudkyně Youngová se obrátila k žalobci. „Kam tím míříte, pane Venable?“

„Snažím se jen ujistit, že obžalovaná si nemohla plánovat luxusní výlet, aniž by od někoho nedostala peníze.“

„Na tu otázku již odpověděla.“

Alan Penn věděl, že musí něco udělat. Měl malou dušičku, ale přiblížil se ke svědecké lavici s výrazem muže, který právě vyhrál v loterii.

„Doktorko Taylorová, vzpomínáte si, že jste sbírala cestovní příručky?“

„Ano.“

„Plánovala jste cestu do Evropy nebo pronájem jachty?“

„Samozřejmě ne. Byl to takový žert, neuskutečnitelný sen.

Spolu s kamarádkami jsme si tím dodávaly dobrou náladu. Cítily jsme se hodně unavené a... to nám přinášelo trochu uvolnění.“ Její hlas slábl.

Alan Penn krátce pohleděl na porotu. Jejich tváře vyjadřovaly čistou nedůvěru.

Ve výsledku obžalované nyní pokračoval opět Gus Venable. „Doktorko Taylorová, znáte doktora Lawrence Barkera?“

V paměti se jí okamžitě vynořila vzpomínka. Zabijí Lawrence Barkera. Udělám to pomalu. Nejprve ho nechám trpět... A potom ho zabijí.

„Ano, znám doktora Barkera.“

„V jaké souvislosti?“

„V uplynulých dvou letech jsme s doktorem Barkerem často spolupracovali.“

„Řekla byste o něm, že je to odborník?“

Alan Penn vyskočil ze židle. „Namítám, Vaše Ctihodnosti.

Svědkyne...“

Ale ještě než mohl námitku dokončit a než soudkyně Youngová mohla zasáhnout, Paige odpověděla. „Je víc než pouhý odborník. Je to vynikající lékař.“ Penn klesl zpět na židli, příliš ohromen na to, aby cokoliv řekl.

„Mohla byste to upřesnit?“

„Doktor Barker je jedním z nejvýznamnějších kardiologů na světě. Měl rozsáhlou soukromou praxi, ale tři dny v týdnu se věnoval práci v

Oblastní nemocnici Embarcadero.“

„Takže si vážíte jeho názoru v medicínské oblasti?“

„Ano.“

„A domníváte se, že by byl schopen posoudit odbornost i jiných lékařů?“

Penn si přál, aby Paige řekla: Nevím.

Na okamžik zaváhala. „Ano.“

Gus Venable se obrátil k porotě. „Právě jste slyšeli, jak obžalovaná dosvědčila vlastní úctu k lékařským závěrům doktora Barkera. Doufám, že jste pečlivě poslouchali, co doktor Barker řekl o jejích lékařských schopnostech...

Respektive o jejich nedostatku.“ Alan Penn už opět stál na nohou a rozhořčeně protestoval.

„Námitka se přijímá.“

Ale bylo už příliš pozdě. Škoda...

Během další přestávky Alan Penn zavedl Jazona do klubu.

„Čert mi byl toto dlužen,“ vztekal se Penn. „John Cronin ji nenáviděl, Barker ji nenáviděl. Trvám na tom, aby mi moji klienti vždycky říkali pravdu, úplnou pravdu. To je jediná možnost, jak jim mohu pomoci. Takže jí nemohu pomoci. Vaše přítelkyně mě zavlékla do hlubokého sněhu a já teď potřebuji lyže. Pokaždé, když otevře ústa, zatluče si tím hřebík do vlastní rakve. Ten podělaný případ nabral volný pád!“

Jason Curtis navštívil odpoledne Paige.

„Máte návštěvu, doktorko Taylorová.“

Jason vstoupil do cely.

„Paige...“

Otočila se k němu a s námahou zadržovala slzy. „Vypadá to docela špatně, že?“

Jason se přinutil k úsměvu. „Víš, co se říká - Nic není tak hrozné, jak se to zprvu zdá.“

„Jasone, věříš, že bych zabila Johna Cronina pro peníze? Že tomu nevěříš? Já jsem to udělala jen proto, abych mu pomohla.“

„Věřím,“ odpověděl Jason klidně. „Miluji tě.“

Objal ji. Nechci ji ztratit, myslel si přitom. Nemohu. Ona je to nejcennější, co mám. „Všechno bude dobré. Slíbil jsem jí, že budeme navždy spolu.“ Paige se k němu přitiskla a pomyslela si: Nic netrvá věčně. Nic. Jak se mohlo stát něco tak zlého... tak zlého... tak zlého...

KNIHA

PRVNÍ

I.

San Francisco

Červenec 1990

„Hunterová, Kate.“

„zde.“

„Taftová, Betty Lou.“

„Tady jsem.“

„Taylorová, Paige.“

„Tu.“

Byly to jediné ženy ve velké skupině začínajících stálých lékařů, kteří se shromáždili ve velké, nevýrazné posluchárně Oblastní nemocnice Embarcadero.

Embarcadero byla nejstarší nemocnice v San Franciscu a jedna z nejstarších v celé zemi vůbec. Při zemětřesení v roce 1989 si Bůh s lékaři v San Franciscu zažertoval a nechal nemocnici stát. Byl to ošklivý komplex více než tři čtvercových bloků budov z cihel a kamene, zaprášených za celá ta léta.

Hned za branou hlavní budovy byla prostorná čekárna s tvrdými dřevěnými lavicemi pro pacienty i návštěvníky. Stěny byly za desítky let neustálého malování různobarevně flekaté a dlažbu chodeb už dávno opotřebovaly tisíce pacientů chodících o berlích či na vozíčkách. Celý komplex byl pokryt viditelnou patinou času. Oblastní nemocnice Embarcadero byla městem ve městě. Bylo v ní zaměstnáno více než devět tisíc lidí, včetně čtyř set stážistů a tři tisíce zdravotních sester, spolu s administrativními pracovníky, pomocnými silami a dalším technickým personálem. V horních poschodích bylo umístěno dvanáct operačních sálů, ústřední kartotéka, banka kostní dřeně, tři sály intenzivní péče, jeden sál pro AIDS a více než dva tisíce lůžek.

Nyní, v den příchodu nových stážistů, doktor Benjamin Wallace, správce nemocnice, vstává, aby všechny přivítal. Wallace byl typický politik, vysoký muž působivého zevnějšku, sice s malými odbornými znalostmi, ale s dostatečným šarmem na to, aby byl svým způsobem oblíben.

„Rád bych přivítal všechny nové lékaře a popřál dobré ráno. První dva roky jste na lékařské fakultě pracovali s mrtvolami. V posledních dvou letech jste byli v kontaktu s nemocničními pacienty pod dohledem starších lékařů. Ted' jste to vy, kdo budete odpovědní za své pacienty. Je to děsivá odpovědnost vyžadující zaujetí, oddanost a dovednost.“ Oči zkoumal posluchače. „Někteří z vás se chtějí věnovat chirurgii. Jiní budou pracovat v interní medicíně. Každá skupina bude přidělena staršímu stážistovi, který vám vysvětlí denní zvyklosti. Od této chvíle vše, co uděláte, může být záležitost života nebo smrti.“ Pozorně poslouchali, aby jim neuniklo ani slovo.

„Embarcadero je oblastní nemocnicí. To znamená, že přijímáme každého, kdo k nám vstoupí do dveří. Většinu tvoří nemajetní pacienti. Přicházejí sem, protože si nemohou dovolit soukromou kliniku. Naše pohotovostní oddělení pracují dvacet čtyři hodin denně. Budete přepracováni a nedostatečně ohodnoceni. Na soukromé klinice byste se první rok mohli věnovat škrábancům a odřeninám.

Druhý rok vám dovolí podat skalpel chirurgovi a třetí rok by vám bylo umožněno udělat si pod dohledem nějaký minimální chirurgický zákrok. Takže, na to všechno zapomeňte. Naše motto zní: „Sám se dívej, sám si dělej, uč se sám.“ „Máme hodně nízký stav lékařů, a tak čím rychleji vás dostaneme na operační sály, tím lépe. Máte nějaké otázky?“ Existoval milion otázek, na které se chtěli začínající lékaři zeptat.

„Nikdo? Dobrá. Váš první pracovní den začíná oficiálně zítra. Ráno o půl šesté se budete hlásit na hlavní vrátnici nemocnice. Hodně štěstí!“ Schůzka skončila. Následoval všeobecný únik ke dveřím a tichý šum vzrušených debat.

Naše tři ženy zůstaly stát u východu.

„Kde jsou všechny ostatní ženy?“

„Myslím, že jsme všechny.“

„Vypadá to tu jako na lékařské fakultě, co? Chlapecký klub. Cítím se tady jako v pravěku!“ Žena, která právě promluvila, byla krásná černoška, skoro šest stop vysoká, statná, ale velice půvabná. Vše, její chůze, držení těla, chlad i šibalský potutelný pohled v očích, hovořilo o odměřenosti.

„Jsem Katy Hunterová. Říkají mi Kat.“

„Paige Taylorová.“ Mladá, přátelská, s inteligentním výrazem v obličeji, sebejistá.

Otočily se ke třetí ženě.

„Betty Lou Taftová. Říkají mi Honey.“ Vyslovila svoje jméno s měkkým jižanským akcentem. Měla upřímnou, bezelstnou tvář, měkký pohled v šedých očích a příjemný úsměv.

„Odkud jsi?“ zeptala se Kat.

„Z Memphisu v Tennessee.“

Podívaly se na Paige. Rozhodla se dát jim jednoduchou odpověď. „Z Bostonu.“

„Z Minneapolisu,“ řekla Kat. To říká dost, pomyslela si.

Paige řekla: „Tak to vypadá, že jsme všechny tři z daleka. Kde tady bydlíte?“

„Já v jednom zablešeném hotelu,“ posteskla si Kat. „Neměla jsem možnost se poohlédnout po něčem lepším.“

Honey řekla: „Ani já ne.“

Paige se usmála. „Ráno jsem se byla podívat po nějakých bytech. Jeden z nich byl úžasný, ale nemohu si ho dovolit. Má tři pokoje...“ Pohlédly jedna na druhou.

„Jestliže bychom se my tři spolu podělily...?“ navrhla Kat.

Byt se nacházel ve čtvrti Marina, na Filbertově ulici. Byl pro ně perfektní. Tři pokoje, dvě koupelny s toaletou, prádelna, nové koberce, parkování a služby by ceně. Vybavený sice starším nábytkem, ale vkusným a zachovalým. Když si jej všechny tři ženy prohlédly, ozvala se Honey: „Myslím, že je rozkošný.“

„Ano, to je.“ souhlasila Kat.

Podívaly se na Paige.

„Tak ho berem.“

Nastěhovaly se do bytu už odpoledne. Vrátný jim pomohl vynést nahoru zavazadla.

„Takže vy budete pracovat v nemocnici,“ řekl. „Sestřičky, co?“ „Doktorky,“ opravila ho Kat.

Nevěřicně se na ně podíval. „Doktorky? Myslíte jako opravdové doktorky?“ „Ano, jako opravdové doktorky,“ zdůraznila mu Paige.

Zabručel. „Řeknu vám pravdu, kdybych potřeboval lékařskou péči, nemyslím, že bych chtěl, aby mi ženská prohlížela

tělo.“

„Budeme si to pamatovat.“

„Kde je televize?“ zeptala se Kat. „Nevidím ji.“

„Jestli chcete televizi, budete si ji muset koupit. Užijte si bytu, dámy... tedy, doktorky.“ Zamlaskal.

Dívaly se za ním, jak odchází.

Kat napodobila jeho hlas: „Sestřičky, co?“ Odplivla si. „Mužský šovinista. Dobrá, rozdělme si teď své ložnice.“ „Bude se mi líbit jakákoliv,“ řekla Honey měkce.

Prohlédly si všechny tři ložnice. Hlavní byla větší než obě ostatní.

Kat se zeptala: „Proč by sis ji nemohla vzít ty, Paige? Ty jsi to místo našla.“

Paige přikývla. „Dobře.“

Odebraly se do svých pokojů a začaly vybalovat věci. Paige vybrala opatrně ze svého kufru zarámovanou fotografii asi třicetiletého muže. Sympatický, s černě zarámovanými brýlemi, které mu dodávaly profesorský výraz. Paige položila fotografii na noční stůl vedle hromádky dopisů.

Přišly Kat s Honey: „Co tak vyrazit si někam na večeři?“

„Jsem připravena,“ řekla Paige.

Kat uviděla fotografii. „Kdo je to?“

Paige se usmála. „To je muž, kterého si budu brát. Je lékař a pracuje pro Světovou zdravotnickou organizaci. Jmenuje se Alfréd

Turner. Teď právě pracuje v Africe, ale jakmile přijede do San Francisca, zůstaneme už spolu.“

„Jsi šťastná,“ zasnila se Honey. „Vypadá moc hezky.“

Paige se na ni podívala. „A ty jsi zasnoubená?“

„Ne. Bojím se, že nemám na muže příliš štěstí.“

Kat ji utěšila: „Snad se na tebe štěstí usměje v Embarcadero.“

Povečeřely nedaleko v restauraci Tarantino. Během večeře si vyprávěly o minulosti a o životě. Ale byly ještě v rozhovoru zdrženlivé. Byly si všechny tři cizí, a tak se opatrně navzájem zkoumaly.

Honey mluvila málo. Je plachá, myslela si Paige. Je zranitelná. Asi jí nějaký muž v Memphisu zlomil srdce.

Podívala se na Kat. Sebejistá. Vážná. Důstojná. Líbí se mi její způsob mluvy. Řeklo by se, že je z dobré rodiny.

Mezitím Kat pozorovala Paige. Bohatá holka, která nikdy v životě nemusela pracovat. Má to napsáno v očích.

Honey je pozorovala obě dvě. Jsou tak sebevědomé, nic jim nebude dělat problémy.

Všechny se mylily.

Po návratu do svého bytu byla Paige příliš rozrušená, než aby mohla hned usnout. Ležela na lůžku a přemýšlela o tom, co přijde. Venku na ulici se ozval třesk havarovaného automobilu a následně křik lidí. Vtom se do Paiginy mysli vloudila vzpomínka na všickající a zpívající africké domorodce. Vybavily se jí také zvuky střel z pušek. Opustila ta místa právě v době, kdy se malá východoafrická vesnice v džungli ocitla uprostřed smrtící války kmenů.

Paige se vyděsila. „Chtějí nás zabít!“

Otec jí vzal do náruče: „Neublíží nám, miláčku. Jsme tady, abychom jim pomáhali. Vědí, že jsme jejich přátelé.“ A bez výstrahy náčelník jednoho z kmenů vyrazil k jejich chatrči...

Honey ležela v posteli a přemýšlela. Je to opravdu daleko z

Memphisu, státu Tennessee, Betty Lou. Myslím, že se tam nemohu nikdy vrátit. Už nikdy. Slyšela šerifův hlas: „Z úcty k rodině reverenda

Douglaše Liptona uvedeme jako důvod smrti, sebevraždy z neznámých důvodů, ale doporučoval bych vám, abyste, ksakru, z tohoto města zmizela co nejrychleji a už se nevracela...“

Kat hleděla z okna své ložnice a poslouchala zvuky města. Vnímala jemné kapky deště. Dokázalas to..., tys to dokázala.

Všem jsem ukázala, že se mylily. Chceš být lékařkou? Černoška doktorkou? A zamítnutí z lékařských fakult. „Děkujeme Vám za Vaši žádost, v tuto chvíli už máme zápis ukončen.“ „Vzhledem k Vašemu původu byste snad mohla být úspěšnější na menší univerzitě.“ Dosáhla sice nejvyššího stupně ohodnocení, ale z dvaceti pěti škol, kam poslala svou žádost o přijetí, ji přijala pouze jedna. Děkan fakulty jí řekl: „V této době je pěkné poznat někoho, kdo sem přichází s normální a slušnou minulostí.“ Kdyby jen znal krutou pravdu.

2.

Následujícího dne o půl šesté ráno, když byli zapsáni noví stážisté, se shromáždili členové nemocničního personálu, aby pomohli při jejich přidělování na různá oddělení. Právě v této časné hodině začínal pravý bláznec.

Pacienti byli přijímáni po celou noc, přivázely je sanitky, přijížděli v policejních vozech nebo přicházeli pěšky.

Nemocniční personál si zvykl označovat je písmeny R a T jako ruiny a trosečníci. Byli umístováni na jednotky intenzivní péče, lidé polámaní a krvácející, oběti střelných ran, úkladných bodnutí nožem a automobilových havárií, lidské bytosti zraněné na těle i na duši, bezdomovci a ti, které nikdo nepotřebuje, odpad a stoka lidské společnosti zaplavující tmavé kanály každého velkého města. Všude vládl organizovaný zmatek, neuspořádaný pohyb, pronikavé zvuky a tucty nečekaných zvratů, jako by se vše odehrávalo v jediném okamžiku.

Noví stážisté se krčili v hloučku, poslouchali tajemné zvuky kolem sebe a snažili se splynout s okolím.

Paige, Kat a Honey právě čekaly na chodbě, když k nim přistoupil starší stážista: „Která z vás je doktorka Taftová?“

Honey se na něj podívala: „To jsem já.“

Lékař se usmál a podal jí ruku. „Jsem rád, že vás poznávám. Byl jsem požádán, abych si vás vybral. Šéf oddělení tvrdí, že jste dosáhla nejlepších studijních výsledků, s jakými se kdy v této nemocnici setkali. Jsme rádi, že vás tady máme.“ Honey se rozpačitě usmála: „Děkuji.“

Kat a Paige se na Honey udiveně podívaly. Nikdy bych neřekla, že byla tak skvělá, pomyslela si Paige.

„Chtěla byste se věnovat interní medicíně, doktorko Taftová?“

„Ano.“

Lékař se otočil ke Kat. „Doktorka Hunterová?“

„Ano.“

„Vy máte zájem o neurochirurgii?“

„Mám.“

Podíval se do seznamu. „Budete přidělena doktoru Lewisovi.“

Nakonec se obrátil k Paige. „Doktorka Taylorová?“

„Ano.“

„Vy půjdete na kardiochirurgii.“

„To je dobře.“

„Výborně, vás a doktorku Hunterovou přidělíme na chirurgii. Můžete se hlásit v kanceláři vrchní sestry. Margaret Spencerová, najdete ji dole v hale.“

„Díky.“ Paige se podívala po ostatních a zhluboka vydechla. „Takže, já jdu! Přeji nám všem hodně štěstí!“

Margaret Spencerová, spíš bitevní loď než žena, byla mohutná a přísná s drsnými způsoby chování. Právě ve chvíli, kdy se objevila Paige, měla spoustu práce na oddělení sester.

„Promiňte...“

Sestra Spencerová si ji změřila. „Prosím?“

„Řekli mi, abych se hlásila u vás. Jsem doktorka Taylorová.“ Sestra Spencerová vzala do ruky arch papíru. „Moment.“

Vyšla ze dveří a vrátila se asi za minutu s nějakým ošumělým oblečením a bílým pláštěm.

„Tady máte. Ty hadry se nosí na operačním sále a při obchůzkách. Při vizitě si dáte přes hadry bílý plášť.“

„Díky.“

„Jo, ale ještě něco.“ Sáhla někam dolů a podala Paige kovový štítek, na kterém bylo napsáno MUDr. Paige Taylorová.

„Tady je vaše jmenovka, doktorko.“

Paige držela štítek a dlouho si jej prohlížela. MUDr Paige

Taylorová. Připadala si, jako by byla obdarovaná čestnou medailí. Všechna ta léta tvrdé práce a studia byla vyjádřena v těchto několika slovech. MUDr. Paige Taylorová.

Sestra Spencerová si ji prohlížela. „Jste v pořádku?“

„Ano, naprosto.“ usmála se Paige. „Jsem úplně v pořádku, děkuji vám.

Kam mám teď...?“

„Chodbou doleva, doktorská šatna. Až budete mít vizitu, tak se budete chtít převléct.“

„Díky.“

Paige zaujala ta spousta činností, které se děly kolem. Chodba se hemžila lékaři, sestrami, technickým personálem i pacienty, všichni spěchali za svým cílem. Všeobecnému hluku napomáhal i systém stálého hlasitého vyvolávání jmen.

„Doktor Keenan... operační sál 03... doktor Keenan... na trojku!“

„Doktor Talbot... pohotovostní ambulance číslo jedna. STAT... doktor

Talbot... pohotovostní ambulance. STAT.“

„Doktor Engel... pokoj 212... doktor Engel... pokoj 212.“

Paige se zastavila u dveří označených vizitkou ŠATNA LÉKAŘŮ a otevřela je. Uvnitř bylo asi dvanáct doktorů více či méně svlečených. Dva byli úplně nazí. Když se otevřely dveře, otočili se a zůstali strnule hledět na Paige.

„Ó, já... promiňte,“ zamumlala Paige a rychle za sebou zavřela. Stála a nevěděla, co dělat. Na chodbě o něco dál uviděla jiné dveře, označené štítkem ŠATNA SESTER. Popošla k nim a otevřela. Uvnitř místnosti se několik sester převlékalo do uniform.

Jedna z nich na ni zavolala. „Nazdar. Ty jsi jedna z těch nových sestřiček?“ „Ne,“ odpověděla Paige prostě. „Nejsem.“ Zavřela dveře a vrátila se k šatně lékařů. Chvilí stála za dveřmi, potom se zhluboka nadechla a vstoupila. Vše okamžitě utichlo.

Jeden z mužů řekl: „Ale promiňte, zlato. To je šatna pro doktory.“ „Já jsem taky doktor,“ opáčila Paige.

Muži se podívali jeden na druhého. „Opravdu? Tak dobře..., tedy vítejte.“ „Děkuji.“ Na chvíli zaváhala, ale pak se vydala k prázdné skřínce. Muži ji pozorovali, jak si ukládá nemocniční úbor do skříňky. Rozhlédla se kolem sebe a pak si začala pomalu odepínat knoflíčky u halenky.

Lékaři rozpačitě postávali, nevěděli, co dělat, až jeden z nich konečně řekl: „Snad bychom měli... ehm..., tady mladé dámy ponechat trochu soukromí, pánové.“ Mladá dáma! „Děkuji,“ řekla Paige. Počkala, dokud se doktoři nepřevléknou a neodejdou z místnosti. To tu tak budu muset chodit každý den? pomyslela si.

Při nemocničních vizitách funguje řád, který se nikdy nemění. Ošetřující lékař jde vždy v čele, následován starším asistentem. Pak jdou další asistenti a jeden nebo dva studenti. Ošetřující lékařka Paige byla přidělena k doktoru Williamu Radnorovi. Ona a dalších pět stážistů ho už čekali na chodbě.

Ve skupině mladých lékařů byl jeden Číňan. Podal jí ruku. „Tom Chang,“ řekl. „Doufám, že jste všichni nervózní jako já.“ Paige se okamžitě zalíbila.

Nějaký muž přicházel ke skupince. „Dobré ráno,“ řekl. „Jsem doktor Radnor.“ Mluvil měkkým hlasem a měl jiskrné

modré oči. Každý z mladých lékařů se představil.

„To je první den vaší vizity. Byl bych rád, kdybyste věnovali bedlivou pozornost všemu, co uvidíte a uslyšíte, ale zároveň je důležité, abyste vystupovali uvolněně.“ Paige si vryla do paměti. Dávejte bedlivý pozor, ale vystupujte uvolněně.

„Pokud pacienti uvidí, že jste v napětí, budou i oni brzy napjati a budou si nejspíš myslet, že umírají na nějaké onemocnění, které jste jim zatajili.“ Nedopustit napětí u pacientů.

„Pamatujte, od tohoto okamžiku začínáte být odpovědní za životy jiných lidských bytostí.“ Nyní odpovědní za ostatní životy. Ó, Bože můj!

Čím déle doktor Radnor mluvil, tím více byla Paige nervózní, a když skončil, její sebevědomí zmizelo. Nejsem na to ještě připravena, myslela si. Nevím, co mám teď dělat. Kdo mi nakukal, abych se stala lékařkou? Co když někoho zabiji?

Doktor Radnor pokračoval: „Očekávám podrobné poznámky o všech pacientech - laboratorní výsledky, krev, elektrolyzu, všechno. Je to jasné?“

Ozval se souhlasný šum. „Ano, doktore.“

„Bereme najednou třicet až čtyřicet pacientů. Vaším úkolem je dbát na to, aby bylo všechno pro ně dokonale zorganizováno. Ranní vizitu začneme ihned. Odpoledne si to zopakujeme ještě jednou.“

Na lékařské fakultě se zdálo být všechno snadné. Paige vzpomínala na ta čtyři léta, která tam strávila. Na fakultě studovalo sto padesát studentů a jen patnáct dívek. Snad nikdy nezapomene na první hodinu všeobecné anatomie. Studenti vstoupili do velké, bíle vykachlíčkové místnosti s dvaceti stoly v řadě přikrytými žlutým sukem. Ke každému stolu bylo přiděleno pět studentů.

Profesor řekl: „Tak, stáhněte plachty.“ A tu najednou, přímo před Paige, ležela její první mrtvola. Měla strach, že se jí udělá zle nebo omdlí, cítila však jakýsi divný klid. Mrtvola byla zachovalá, což ji jen nepatrně zbavovalo podoby s živou bytostí.

Zpočátku byli studenti v pitevně zamlklí a plni respektu. Ovšem, a to bylo pro Paige nepochopitelné, do týdne už při pitvě jedli sendviče a oplývali drsnými žerty. Byl to jistý druh sebeobraný a popření vlastní smrtelnosti. Dávali mrtvým tělům jména a jednali s nimi jako se starými známými. Paige se snažila chovat stejně nenuceně jako ostatní studenti, ale bylo to pro ni těžké. Dívala se na mrtvolu, na níž pracovala, a myslela si: To byl muž, který měl domov a rodinu. Každý den chodil do práce a jednou do roka trávil prázdniny se svou ženou s dětmi. Dost možná rád sportoval, chodil do kina a do divadla, smál se a plakal, pozoroval, jak mu odrůstají děti, sdílel jejich radosti i smutky a měl velké, báječné sny. Doufám, že se všechny vyplnily... Zaplavil ji hořkosladký smutek, protože on byl mrtvý a ona živá.

Časem se také pro Paige stala pitva běžnou rutinou. Otevřít hrudník, prohlédnout žebra, plíce, perikardiální vak obalující srdce, žíly, tepny a nervy.

Větší část prvních dvou let studia na lékařské fakultě byla určena k memorování dlouhých seznamů, které studenty vedly až k recitálům o tělesných orgánech. Nejprve lebeční nervy: čichové, zrkové, motorické, trochleární, trigeminální, abducentní, obličejové, jazykové, nervy bloudivé, míšní a hypoglosální.

Poslední dvě léta na fakultě byla už mnohem zajímavější, s kurzy interní medicíny, chirurgie, pediatrie a porodnictví a studenti také pracovali v místní nemocnici. Vzpomínám si na dobu... Paige se zamyslela.

„Doktorka Taylorová...“ Starší stážista na ni upřeně hleděl. Paige se vzpamatovala. Ostatní už byli vpůli chodby.

„Už jdu,“ řekla spěšně.

První zastávka se konala ve velké pravoúhlé místnosti, s řadami lůžek po obou stranách a s malým stolkem u každé postele. Paige čekala, že najde mezi jednotlivými postelemi závěsy. Ale tady nebylo žádné soukromí.

Prvním pacientem byl starší, nezdravě nažloutlý muž. Spal a přitom těžce dýchal. Doktor Radnor došel až k čelu postele, studoval záznamy, potom se k pacientovi postavil z boku a jemně se dotkl jeho ramene. „Pane Pottere?“

Pacient otevřel oči. „Co je?“

„Dobré ráno. Jsem doktor Radnor. Jenom kontroluji, jak se vám vede.“

Měl jste příjemnou noc?“

„Byla dobrá.“

„Máte nějaké bolesti?“

„Jo. Bolí mě na prsou.“

„Dovolíte? Podíval bych se na to.“

Ukončil prohlídku a řekl: „Je to lepší. Řeknu sestře, aby vám dala něco na utišení bolesti.“

„Díky, doktore.“

„Přijďme si vás prohlédnout ještě odpoledne.“

Všichni pak odstoupili od pacientova lůžka. Doktor Radnor se otočil ke stážistům. „Pokaždé se snažte klást otázky, na které se dá odpovědět buď ano, nebo ne, aby se pacient příliš neunavoval. A stále znovu ho ubezpečujte o tom, že je to s ním lepší. Chci, abyste si prostudovali jeho záznamy a udělali si poznámky. Vráťme se sem odpoledne a podíváme se, jak se mu vede. Sledujte průběžné zprávy o stavu choroby u každého pacienta, současné nemoci, dřívější choroby, vývoj v rodině a sociální stav. Pije, kouří a podobně? Až budeme znovu na vizitě, očekávám zprávu o vývoji stavu každého nemocného.“

Došli k lůžku asi čtyřicetiletého muže.

„Dobré ráno, pane Rawlingsi.“

„Dobré ráno, doktore.“

„Cítíte se dnes lépe?“

„Ne moc. V noci jsem byl několikrát vzhůru. Bolí mě žaludek.“

Doktor Radnor se obrátil ke staršímu asistentovi. „Co ukázala proktoskopie?“

„Nepotvrdila žádný problém.“

„Dejte mu klystýr roztoku baria a vyšší dávku inzulinu, STAT.“ Starší stážista si to poznamenal.

Mladý lékař zašeptal Paige do ucha: „Předpokládám, že víš, co to STAT znamená.“ Doktor Radnor to zaslechl. „STAT pochází z latinského slova statim. Ihned.“

Před lety to slovo Paige slychávala často.

Dalším pacientem byla starší žena, která byla po operaci.

„Dobré ráno, paní Turkelová.“

„Jak dlouho si mě tu chcete nechat?“

„Ne moc dlouho. Zákrok byl úspěšný. Brzy půjdete domů.“ A pak se vydali k dalšímu pacientovi.

Obvyklé povinnosti se opakovaly stále znovu a znovu a dopoledne rychle uběhlo. Seznámili se s třiceti pacienty. Po každé prohlídce si praktikanti v rychlosti načrtli poznámky do notesů a doufali, že je později budou schopni rozluštit. Jedna pacientka zůstala pro Paige hádankou. Zdálo se jí, že je úplně zdravá.

Když od ní odešli, Paige se zeptala: „Co je s ní, doktore?“ Doktor Radnor poznamenal. „Nemá žádné potíže. Je to pzíp. A pro ty z vás, kteří zapoměli, co se učili na fakultě, připomínám, že ,pzíp, je šifra ,Pryč z intenzivní péče! ,. Pzípové jsou lidé, kteří se radují z chatrného zdraví. Je to jejich hobby. Jenom v minulém roce jsem ji k nám přijal šestkrát.“ Došli k poslednímu pacientovi, stará paní napojená na respirátor byla v bezvědomí.

„Měla těžký infarkt“, vysvětloval doktor Radnor mladým lékařům. „Je už v bezvědomí šest týdnů. Její životní funkce jsou oslabené. Nemůžeme už pro ni nic udělat. Dnes odpoledne vytáhneme zásuvku.“ Paige se na něj podívala s hrůzou v očích. „Vytáhneme zásuvku?“ Doktor Radnor řekl jemně: „Komise nemocniční etiky se rozhodla dnes ráno. Ona jen žije. Je jí osmdesát sedm let a má mozkovou mrtvici. Je to surovost udržovat ji na živu a ničit finančně její rodinu.“

Setkáme se všichni při odpolední vizitě.“

Sledovali ho, jak odchází. Paige se ještě jednou otočila k pacientce. Byla na živu. Za několik hodin bude mrtvá.

Vytáhneme zásuvku dnes odpoledne.

To je vražda! Paige se zamyslela.

3.

Po odpolední vizitě se mladí lékaři shromáždili v salóňku u horního poschodí. V místnosti bylo umístěno osm stolů, starý černobílý televizor a dva automaty, které nabízely okoralé sendviče a hořkou kávu.

Hovor se vedl takřka stejný u každého stolu.

Jeden ze stážistů řekl: „Podívej se mi do krku, jo? Zdá se ti to špatný?“

„Myslím, že mám horečku. Cítím se mizerně.“

„Bolí mě břicho a mám ho nadmuté. Je to jasný slepák.“

„Začalo mě tláčit na prsou. Panebože, snad to není srdeční infarkt.“ Kat se posadila k Paige a Honey. „Jak to šlo?“ zeptala se.

Honey odpověděla: „Zdá se, že to prošlo docela hladce.“ Obě se podívaly na Paige. „Byla jsem napjatá, ale uvolnila jsem se.“

Byla jsem nervózní, ale tvářila jsem se klidně.“ A poznamenal: „Byl to dlouhý den. Ráda odtud vypadnu a udělám si příjemný večer.“

„Já taky“, souhlasila Kat. „Proč bychom si nezašly na večeři a potom do kina?“

„To zní lákavě.“

K jejich stolu přistoupil nějaký ošetřovatel. „Doktorka Taylorová?“

Paige vzhledla od stolu. „Já jsem Taylorová.“

„Doktor Wallace by s vámi rád mluvil ve své kanceláři.“

Správce nemocnice! Copak jsem provedla? Paige vypadala udiveně.

Ošetřovatel čekal. „Doktorko Taylorová...“

„Už jdu.“ Zhluboka se nadechla a vstala. „Uvidíme se později.“ „Tudy, doktorko.“ Paige následovala ošetřovatele do výtahu a vyjela do pátého poschodí, kde měl kancelář doktor Wallace.

Benjamin Wallace seděl za psacím stolem. Letmo vzhledl od práce, když Paige vstoupila. „Dobré odpoledne, doktorko Taylorová.“

„Dobré odpoledne.“

Wallace si odkašlal. „Tak! Jste tu jeden den a už jste docela zapůsobila.“

Paige se na něj tázavě podívala. „Já... já nerozumím.“

„Slyšel jsem, že jste měla ráno drobnou potíž v šatně lékařů.“ „Óh.“ Tak to je všechno, oč jde!

Wallace si ji prohlížel s úsměvem. „Předpokládám, že musím udělat nějaká opatření pro vás a pro ostatní dívky.“

„My jsme...“ My nejsme žádné dívky, chystala se namítnout Paige. „To bychom ocenily.“

„Prozatím byste se mohla převlékat se sestrami...“

„Nejsem zdravotní sestra“, řekla Paige odhodlaně. „Jsem lékařka.“ „Ale jistě, jistě. Samozřejmě. Něco pro vás uděláme, doktorko.“ Děkuji vám“ Podal Paige arch papíru. „To je váš rozpis služeb. Příštích dvacet čtyři hodin budete po ruce na zavolání, počínaje šestou hodinou.“ Podíval se na hodinky. „To je za třicet minut.“ Paige na něho hleděla v němém úžasu. Její den začal o půl šesté ráno. „Dvctcetčtyři hodin?“ „Ano, vlastně třicet šest. Protože ráno začnete opět

vizitami.“ Třicet šest hodin! Jsem zvědavá, jestli to mohu zvládnout.

Brzy se o tom přesvědčila.

Paige odešla poohlédnout se po Kat a Honey.

„Budu muset zapomenout na večeri a kino,“ postěžovala si. „Jsem ve službě třicet šest hodin.“ Kat souhlasně přikývla.

„Máme taky špatné zprávy. Mne to čeká zítra a Honey ve středu.“ „Nebude to tak zlé,“ řekla Paige povzbudivě.

„Dozvěděla jsem se, že je tu pro tyto účely služební pokoj, kde se dá spát. Hodlám toho využít.“ Mýlila se.

Ošetřovatel vedl Paige dlouhou chodbou.

„Doktor Wallace mi sdělil, že budu ve službě třicet šest hodin,“ řekla Paige. „Tak dlouho dělají všichni nastupující lékaři?“ „Nejhorší jsou první tři roky,“ ubezpečil ji ošetřovatel.

Fantastické!

„Ale budete mít dostatek příležitostí k odpočinku, doktorko.“

„Opravdu?“

„Zde. Toto je pohotovostní místnost.“ Otevřel dveře a Paige vstoupila. Místnost připomínala celou mnicha v nějakém chudém klášteře. Nebylo tu nic než lůžko s proleželou matrací, prasklé umývadlo a noční stolek s telefonem. „Zde můžete spát ve chvílích volna.“

„Díky.“

Výzva začala, jen co se Paige posadila v nemocniční jídelně a chystala se povečeřet.

„Doktorka Taylorová... pohotovostní ambulance číslo tři... doktorka

Taylorová... pohotovostní ambulance tři.“

A už ji zastihly sestry.

„Máme pacienta se zlomeným žebrem...“

„Pan Henegan si nařiká na bolest na prsou...“

„Pacienta na trojce bolí hlava. Nebylo by dobré mu dát acetaminofein...?“

O půlnoci se Paige právě podařilo usnout, když ji vzbudil telefon. „Hlášení pohotovostní ambulance jedna.“ Bylo to bodnutí nožem, a než Paige pacienta ošetřila, bylo už půl druhé ráno.

„Doktorka Taylorová... pohotovostní ambulance dvě. STAT.“ Paige už naprosto vyčerpaná přikývla. „Jistě.“ Sebrala všechny síly a dala se chodbou na pohotovost. Do nemocnice přivezli pacienta se zlomenou nohou. Řval bolestí.

„Udělejte rentgen,“ přikázala Paige. „A dejte mu demerol, padesát miligramů.“ Položila ruku na paži nemocného.

„Budete v pořádku.“

Zkuste se uvolnit.“

V tom okamžiku uslyšela nad sebou z amplionu chladný hlas: „Doktorka Taylorová... oddělení tři. STAT.“ Paige se podívala na sténajícího pacienta, váhala ho opustit. Hlas se ozval znovu: „Doktorka Taylorová... oddělení tři. STAT.“

„Už jdu,“ zamumlala Paige. Vyběhla na chodbu a spěchala ke trojce. Pacient zvracel, těžce dýchal, byl v šoku.

„Nemůže dýchat,“ řekla sestra.

„Sání,“ přikázala Paige. V okamžiku, kdy pacient nabral dech, uslyšela znovu z amplionu své jméno: „Doktorka Taylorová... oddělení čtyři. Oddělení čtyři.“ Paige přikývla a utíkala dolů na čtyřku, kde nařikal pacient s křečemi břicha. Paige ho krátce vyšetřila. „To by mohla být střevní disfunkce. Dejte jej na ultrazvuk,“ přikázala sestře.

Pacientovi se zlomenou nohou uklidňující prostředek už zabíral. Dala ho zavést na operační sál a narovнала zlomeninu.

Právě končila a uslyšela znovu své jméno. „Doktorka Taylorová, výzva pohotovostní ambulance dvě. STAT.“

„Žaludeční vředy na čtvrtém oddělení pořád bolí...“

Ráno ve tři hodiny třicet: „Doktorko Taylorová, pacient na pokoji 310 krvácí...“ Na oddělení ležel pacient se srdečním infarktem a Paige nervózně poslouchala jeho srdeční rytmus, když tu zaslechla z amplionu opět své jméno: „Doktorka Taylorová... pohotovostní ambulance dvě. STAT... doktorka Taylorová... pohotovostní ambulance dvě. STAT.“ Jen žádnou paniku, uklidňovala se Paige. Musím zůstat klidná a chladná. Vyvádělo ji to z míry. Kdo je důležitější, pacient, kterého prohlížím, nebo nový pacient? „Zůstaňte zde,“ řekla nejistě. „Hned se vrátím.“ Zatímco běžela na pohotovostní ambulanci dvě, slyšela své jméno znovu. „Doktorka Taylorová... pohotovostní ambulance jedna... STAT... doktorka Taylorová... pohotovostní ambulance jedna. STAT.“ Ó, můj Bože! myslela si Paige. Měla pocit, jako by se ocitla uprostřed nějakého nekonečného a hrůzného nočního snění.

Během zbytku té noci vzbudil Paige telefon ještě několikrát. Musela běžet k pacientovi s otravou žaludku, pak ji volali ke zlomené ruce, prasklé kýle a zlomenému žebrou. Občas se jí podařilo na chvíli doklopýtat zpátky do pohotovostního pokoje. Cítila se již tak vyčerpaná, že byla sotva schopna pohybu. Dovlekla se na lehátko, a jen začala trochu podřimovat, zvonil opět telefon.

Ještě se zavřenýma očima po něm natáhla ruku. „A... ano...“ „Doktorko Taylorová, čekáme na vás.“ „Co se...?“ Ležela na lůžku a snažila se rozpomenout, kde vlastně je.

„Začínají vaše návštěvy u pacientů, paní doktorko.“ „Mé návštěvy?“ To je zase nějaký špatný žert, pomyslela si Paige. Je to nelidské. Takhle přece nikdo nevydrží dělat! Ale oni už na ni čekali.

O deset minut později byla Paige, napůl spící, opět na cestě za pacienty. Dovlekla se k doktoru Radnorovi. „Promiňte, prosím,“ řekla tiše, „ale vůbec jsem nespala...“

Soucítěně jí poklepal po rameni. „Na to si zvyknete.“

Když se Paige konečně zbavila služebních povinností, spala rovných čtrnáct hodin.

Intenzivní tlak a nekonečné hodiny dřiny se ukázaly být nad lidské síly některých začínajících lékařů. Ti se jednoduše z nemocnice vytratili. To se mi nesmí stát, přísahala si Paige.

Tlak byl neúprosný. Na konci jedné směny, kdy měla Paige za sebou plných třicet šest krutých hodin, cítila se již tak

unavená, že ani nevěděla, kde je. Dobelhala se k výtahu a bezmyšlenkovitě u něj zůstala stát.

Přistoupil k ní Tom Chang. „Jsi v pořádku?“

„Fajn,“ zamumlala Paige.

Rozpačitě se zašklebil. „Vypadáš děsně.“

„Díky. Proč nám to dělají?“ zeptala se Paige.

Chang pokrčil rameny. „Teoreticky nás to má držet v kontaktu s pacienty. Kdybychom odešli domů a opustili je, nevěděli bychom, co se tu s nimi mezitím stalo.“

Paige přikývla. „To má smysl.“ Nemělo to vůbec smysl. „Jak se můžeme o ně starat, když usínáme vestoje?“

Chang znovu pokrčil rameny. „Já jsem si to nevymyslel. Tak to funguje ve všech špitálech.“ Zahleděl se na Paige pozorněji. „Budeš schopna dojít domů?“

Pohlédla na něj a sebevědomě odpověděla: „Jistěže.“

„Opatruj se.“ A zmizel na chodbě.

Paige si počkala na výtah. Když přijel, nastoupila a okamžitě upadla do hlubokého spánku.

O dva dny později Paige snídala spolu s Kat.

„Chceš slyšet ohromné přiznání?“ zeptala se ji Paige. „Někdy, když mě vzbudí ve čtyři ráno, abych někomu podala aspirín, a já se potácím po chodbě sotva při vědomí, a když mímám pokoje, v nichž si sladce spí pacienti, mám obrovskou chuť zabušit na všechny ty dveře a křičet: ‚Vstávejte, všichni!‘.“

Kat natáhla ruku. „Cítím to stejně.“

Přicházeli pacienti všeho druhu, stavu, věku i barev. Byli mezi nimi lidé vystrašení, stateční, zdvořilí, arogantní, nároční, ohleduplní. Byly to trpící lidské bytosti.

Většinu lékařů tvořili lidé oddaní své profesi. Jako u každého jiného povolání i zde byli lékaři dobří a špatní. Mladí a staří, nešikovní i zruční, příjemní i protivní. Tu a tam někdo z nich přišel za Paige s milostným návrhem. Někdo jemně, jiný primitivně, hrubě.

„Necítíš se v noci sama? Já tedy ano. Obdivoval jsem...“ „To jsou vražedné hodiny, vid? Víš, co mi dává sílu? Pořádný sex.“

Co kdybychom...?“

„Má žena teď odjela na pár dní z města. Mám chatičku kousek od

Carmelu. Tento víkend bychom mohli...“

A pacienti.

„Tak vy jste moje lékařka? Co...? Víte, co by mě vyléčilo...?“ „Pojďte blíž k posteli, dítě. Chtěl bych se přesvědčit, jestli jsou pravé...“ Paige zatínala zuby a ničeho si nevšímala. Až se s Alfrédem vezmeme, tak to musí přestat. Měl by se už z té Afriky brzy vrátit. Brzy.

Jednou ráno si Paige s Kat před vizitou vyprávěly o sexuálním obtěžování, kterému byly vystaveny.

„Většina lékařů se chová jako skuteční džentlmeni, ale někteří z nich si myslí, že jsme přídavek jejich území a že jim musíme sloužit,“ řekla Kat. „Myslím, že neuplyne týden bez toho, aniž by doktor neměl narážky na mou osobu: ‚Proč se nezastavíte u mě na skleničku? Právě jsem dostal perfektní cédečko...‘. Nebo na operačním sále, když asistuji, přejede mi chirurg rukou přes prsa. Jeden blbec mi dokonce řekl: ‚Abys věděla, i když si objednáвам drůbež, mám rád tmavé maso...‘. Paige si povzddechla. „Myslí si, že nám lichotí, když s námi jednají jako s objekty sexu. Raději bych, kdyby s námi jednali jako s doktory.“ „To většina z nich nechce. Chtějí nás přefiknout. A to není fér. Ženy jsou považovány za něco podřadného, dokud se samy neprosadí, a muži zase jako výjimeční, dokud sami nedokážou, jak jsou hloupí.“ „Je to klub bývalých žáček,“ řekla Paige. „Kdyby nás tu bylo víc, mohly bychom založit pro změnu klub nových dívek.“

Paige už slyšela o Arturu Kanovi. Byl předmětem neustálých klepů po celé nemocnici. Měl přezdívku Doktor 007 - specialista na zabíjení. Řešil každý problém operací pacienta a měl na svém kontě vyšší počet operací než kterýkoliv jiný lékař v nemocnici. Měl ale také nejvyšší počet úmrtí.

Byl holohlavý, malý, s orlím nosem jako skoby a zuby zažloutlými od tabáku a byl hrozně tlustý. Je to neuvěřitelné, ale sám se považoval za miláčka žen. S oblibou mluvil o nových sestřičkách a lékařkách jako o čerstvém masu.

Paige Taylorová byla čerstvé maso. Objevil ji nahoře v salóнку a bez vyzvání se posadil k jejímu stolu.

„Po očku jsem vás sledoval.“

Paige se na něj polekaně podívala. „Nerozumím vám.“

„Jsem doktor Kane. Přátelé mi říkají Artur.“ V hlase měl něco potměšilého.

Paige udivilo, kolik měl přátel.

„Jak se vám tu vede?“

Otázka Paige zaskočila. „Já... jde to, tedy myslím, že to jde.“

Naklonil se k ní. „Toto je velká nemocnice. Tady se člověk snadno ztratí. Víte, co myslím?“

Paige řekla opatrně: „Přesně ne.“

„Jste příliš hezká na to, abyste zůstala jen pouhou tváří v davu.“

Jestli se tu chcete nějak prosadit, potřebujete, aby vám někdo pomohl. Někdo, kdo se vyzná v tlačení.“

„A vy byste byl ochoten mi pomoci?“

„Jistě.“ Odkryl tabákem poznačené zuby. „Proč bychom si o tom nemohli promluvit u večere?“ „Není o čem mluvit, doktore Kane,“ řekla Paige. „Nemám zájem.“ Artur Kane sledoval Paige, jak vstala a odcházela pryč. Na tváři se mu rozhostil zlý výraz.

Lékaři v prvním roce praxe se střídali v dvouměsíčním intervalu.

Poznali porodnictví, ortopedii, urologii a chirurgii.

Paige pochopila, že je nebezpečné jít s vážnou chorobou do nemocnice v létě, protože mnozí ze stálých lékařů mají dovolenou a pacienti jsou vydáni na milost nezkušeným mladým praktikantům. Téměř všichni chirurgové měli během operace rádi hudbu. Jednomu z lékařů se přezdívalo Mozart a jinému Axl Rose, to podle jejich hudební chuti.

Z jakéhosi důvodu operatéri pořád vypadali hladově. Bez přestání mluvili o jídle. Chirurg by mohl při odstraňování pacientova zaníceného žlučníku říkat: „Minulou noc jsem se fantasticky navečeřel u Bardelliho. Nejlepší italské jídlo v celém San Franciscu.“

„Už jsi jedl krabí sušenky v Kyperském klubu?“

„Jestli máš rád skvělé hovězí, zkus Dům nejlepších pochoutek přímo na Van Ness.“ Mezitím sestřička stírá pacientovi krev.

Pokud se nebavili o jídle, mluvili doktoři o basebalových nebo fotbalových výsledcích.

„Viděl jsi, jak hráli Devětačtyřicítka minulou neděli? Vsadil bych se, že jim chybí Joe Montana. Vždycky za ně nastoupil v posledních dvou minutách hry.“

A zatím je venku prasklé slepé střevo.

Kafka, pomyslela si Paige. Kafkovi by se to líbilo.

Ve tři ráno, když Paige opět dřímala na pohotovostním pokoji, zazvonil telefon.

Ozval se hrubý hlas: „Doktorko Taylorová - pokoj 419 - pacient se srdečním záchvatem. Pospěšte si!“ Linka zmlkla.

Paige se posadila na kraj postele, zápasila se spánkem a snažila se přimět nohy k poslušnosti. Pospěšte si! Vyšla na chodbu, ale nebyl čas čekat na výtah. Vrhla se ke schodišti a běžela dolů do čtvrtého poschodí až k pokoji číslo 419. Srdce jí přitom silně tlouklo. Prudce rozrazila dveře a v údivu zůstala stát.

Pokoj číslo 419 bylo jen skladiště.

Kat Hunterová byla na vizitě spolu s doktorem Richardem Huttonem.

Byl to asi čtyřicetiletý muž drsných způsobů a ve svém jednání neuvěřitelně rychlý. Každému pacientovi věnovat ne více než dvě tři minuty. Prohlížel si záznam, pak stroze, staccato, jako z automatické pistole, nadiktoval praktikantovi pokyny.

„Zkontrolujte jí hemoglobin a zapište ordinaci na zítřek...“

„Sledujte záznam jeho teplot...“

„Odeberte mu čtyři jednotky krve...“

„Odstraňte stehy...“

„Udělejte snímky hrudníku...“

Kat i ostatní praktikanti si všechno pilně zapisovali a měli co dělat, aby mu stačili.

Prošli kolem pacienta, který byl v nemocnici už týden s vysokými teplotami. Vyzkoušelo se na něm všechno možné, ale bezvýsledně. Když vyšli ven na chodbu, zeptala se Kat: „Co je s ním?“ „To je TVB,“ řekl jeden z praktikantů. „To Ví Bůh. Udělali jsme mu rentgen, pečlivě prohlédli katalázu, změřili metabolismus, provedli punkci míchy, biopsii jater. Všechno. Ale nevíme, co mu je.“ Vstoupili do pokoje, kde ležel mladý pacient s ovázanou hlavou po operaci a právě spal. Jakmile mu doktor Hutton začal sundávat obvaz z hlavy, pacient se probudil. „Co..., co se děje?“ zeptal se vylekaně.

„Posaďte se,“ přikázal doktor Hutton stručně. Mladík se chvěl po celém těle.

Nikdy takto nebudu zacházet s pacienty, slibovala si Kat.

Dalším nemocným byl zdravě vypadající sedmdesátník. Jakmile se doktor Hutton přiblížil k jeho lůžku, pacient vykřikl:

„Pitomče!

Budu si na tebe stěžovat, parchante.“

„No tak, pane Sparolini...“

„Neříkejte mi pane Sparolini! Udělali jste ze mě zkurvenýho eunucha.“ To je vtipné slovní spojení, pomyslela si Kat.

„Pane Sparolini, vy jste souhlasil, abychom vám provedli vasektomii, a tak...“

„To byl nápad mé ženy. Ztracená děvka! Jen ať se těší, až se vrátím domů.“

Nechali ho tiše nadávat a odešli.

„Co je s ním?“ zeptal se jeden praktikant.

„Je to starý rohatý kozel. Jeho mladá žena má šest dětí a už žádné další nechce.“

Další pacient byla malá desetiletá holčička. Doktor Hutton se podíval na její kartu. „Uděláme ti malý štípaneček, aby takoví zlí broučci utekli, ano?“

Sestřička naplnila injekční stříkačku a přistoupila k dívce.

„Nel!“ vykřikla holčička. „To bude bolet!“

„Nebude to bolet, děvenko,“ uklidňovala ji sestra.

Ta slova zněla Kat temnou ozvěnou.

Nebude to bolet, děvenko... Byl to hlas jejího nevlastního otce, doléhající k ní v hrozivé temnotě.

„Bude ti dobře. Roztáhni nohy. Pojď ke mně, ty malá čubičko!“ Tlačil jí nohy od sebe a vnikal do ní svým tuhým mužstvím, přičemž jí držel ruku na ústech, aby nekřičela bolestí. Bylo jí třináct. Pak se jeho návštěvy staly hrozným nočním rituálem. „Můžeš být ráda, že jsi dostala muže, jako jsem já, který tě naučí píchat,“ říkal jí. „Viš, co je to Kat? Malá kočička. A takovou já chci.“ Nato na ni dopadl celým tělem a zmocnil se jí. Žádný křik ani prosby jej nemohly zastavit.

Kat nikdy nepoznala svého vlastního otce. Matka pracovala jako uklízečka po nocích v budově jednoho úřadu nedaleko jejich malého bytu v Gary, ve státě Indiana. Katin otčím byl hřmotný chlap, který utrpěl zranění při nehodě v ocelárně, a tak většinu času trávil doma pitím. V noci, když matka odcházela do práce, chodíval do Katina pokoje. „Jestli něco řekneš matce nebo bratrovi, zabiju ho,“ říkával Kat. Nedovolím mu, aby ublížil Milcovi, myslela si Kat. Bratr byl o pět let mladší a Kat ho zbožňovala. Pečovala o něj, chránila ho, a dokonce se za něj i prala. Byl jediným světlým bodem Katina života.

Jednoho rána, když byla Kat znovu vystrašená otčímovými hrozbami, rozhodla se, že o všem, co musí snášet, řekne matce. Ta by tomu mohla zabránit, mohla by ji ochránit.

„Mami, tvůj manžel v noci, když jsi pryč, přichází k mé posteli a tlačí se na mne.“ Matka na okamžik strnula a potom Kat uhodila tvrdě přes obličej. „Už se nikdy neopovažuj lhát jako teď, ty žábě jedna pitomá!“ Kat už o tom nikdy nepromluvila. Jediným důvodem, proč zůstávala doma, byl Mike. Byl by beze mne ztracený, myslela si Kat. Ale v den, kdy zjistila, že je v jiném stavu, utekla pryč k tetě do Minneapolisu. Od toho okamžiku se její život úplně změnil.

„Nemusíš mi říkat, co se stalo,“ řekla jí teta Sophie. „Znáš tu píseň, kterou zpívají v Sezame Street? ‚Není jednoduché být zelenáč?‘. Ano, zlato, není jednoduché být spíš černý. Máš dvě možnosti. Můžeš utíkat, skrývat se a vinit svět za své trable, nebo se můžeš postavit na vlastní nohy a stát se někým významným.“ „Jak toho můžu dosáhnout?“

„Vědomím, že jsi významná. Nejprve musíš sama získat představu, kým chceš být, dítě, a potom také, jaká chceš být. A pak se musíš snažit stát se takovou.“ „Nechci mít jeho dítě,“ rozhodla se Kat. „Chci jít na potrat.“ Vše se zařídilo v tichosti a během víkendu, provedla to porodní asistentka, přítelkyně Katiny tety. Když bylo po všem, rozhodla se Kat se vši vášní. Už nikdy nedovolím, aby se mě kterýkoliv muž jenom dotkl. Nikdy!

Minneapolis byla pro Kat pohádkovou zemí. V blízkosti skoro každého domu byla jezírka, potoky a řeky. Bylo to osm tisíc akrů přírodního parku. Projížděla se na lodičkách na městských jezerech a plavila se na člunu po Mississippi. S tetou Sophií chodila do Velké zoo a trávila neděle ve valleyfairském Zábavním parku. V řecké farmě Cedar jezdila na koních a dívala se na rytíře v plné zbroji, když zápolili na turnaji při festivalu Renesance v Shakopee.

Teta Sophie hleděla na Kat a myslela si přitom: Ta dívka nikdy nepoznala dětství.

Kat se učila být spokojená, veselá, radovat se, ale teta Sophie cítila, že hluboko uvnitř zůstává místo, na které nikdo nemůže dosáhnout, jakási zábrana, kterou si vytvořila, aby už nikdy necítila bolest.

Ve škole měla přátele. Ale nikdy ne mezi chlapci. Její přítelkyně už všechny měly rande, ale Kat byla osamělá, a příliš hrdá na to, aby komukoliv řekla proč. Vzhlížela ke své tetě a velice ji milovala.

O školu se Kat příliš nestarala a také nečetla knihy, ale teta Sophie to všechno změnila. Její dům byl plný knih a nadšení pro literaturu bylo nakažlivé.

„Jsou v nich nádherné světy,“ říkávala mladé dívce. „Čti a pochopíš, odkud jsi a kam kráčíš. Zdá se mi, že chceš být jednoho dne slavná, dítě. . . Ale nejprve musíš dosáhnout vzdělání. To je Amerika. Můžeš se stát tím, kým chceš být. Můžeš být i černá a chudá, ale takové byly i některé naše ženy v Kongresu, filmové hvězdy a vědecké pracovnice i sportovní legendy. Jednou budeme mít i černého prezidenta. Můžeš být, čímkoliv chceš být. Všechno je na tobě.“ To byl začátek.

Kat se stala nejlepší studentkou ve třídě. Byla dychtivou čtenářkou.

Jednou objevila ve školní knihovně knihu Arrowsmith od Sinclaire

Lewise a byla uchválena příběhem oddaného lékaře. Četla Sliby se musejí plnit od Agnes Cooperové a knihu doktorky Else Roeové Žena chirurg. To jí odkrylo úplně nový svět. Objevila, že na Zemi jsou lidé, kteří obětovali sami sebe, aby mohli pomáhat druhým, aby zachránili životy. Když se Kat jednou vrátila ze školy domů, řekla tetě Sophii: „Stanu se lékařkou. A slavnou lékařkou.“

4.

V pondělí ráno se ztratily záznamy tří Paiginých pacientů a Paige byla ze ztráty obviněna.

Ve středu Paige probudil telefon ve čtyři hodiny ráno v pohotovostním pokoji. Ospalá zvedla sluchátko. „Doktorka Taylorová.“ Ticho.

„Haló... haló.“

Slyšela dech na druhém konci linky. A pak cvaknutí.

Paige zůstala po zbytek noci vzhůru.

Ráno se Paige svěřila Kat. „Buď se ze mě stává paranoik, nebo mě někdo nenávidí.“ A vyprávěla Kat, co se jí přihodilo.

„Pacienti tak někdy vyjadřují nenávisť vůči lékařům,“ řekla Kat.

„Dokážeš si někoho představit...?“

Paige přikývla. „Tucty.“

„Jsem si jistá, že se nemusíš bát.“

Paige si přála, aby tomu mohla věřit.

Ke konci léta přišel kouzelný telegram. Čekal na Paige, když se pozdě v noci vrátila domů. Stálo v něm: „Přilétám do San Francisca v neděli v poledne. Nemohu se dočkat, až tě uvidím. Miluji tě, Alfréd.“ Konečně je na cestě zpátky k ní! Paige četla telegram znovu a znovu, její vzrušení pokaždé ještě vzrůstalo. Alfréd! Jeho jméno vyvolávalo pestrý kaleidoskop vzpomínek...

Paige a Alfréd spolu vyrůstali. Jejich otcové byli členy lékařského týmu Světové zdravotnické organizace a cestovali po zemích Třetího světa, aby tam bojovali proti exotickým a zákeřným chorobám. Paige a její matka doprovázely doktora Taylora, jenž tým vedl.

Paige a Alfréd měli fantastické dětství. V Indii se Paige naučila hindštinu. Ve dvou letech věděla, že bambusové chatrči, v níž bydleli, se říká basha. Její otec byl gorashaib, bílý muž, a ona nani, malá sestřička. Paigina otce nazývali ahadhan, náčelník nebo baba, otec.

Když rodiče nebyli poblíže, pila bhangu, opojný nápoj vyrobený z lístků hašiše, a jedla chapati s ghi.

Později cestovali po Africe. Tam je čekala nová dobrodružství! Paige a Alfréd si zvykli plavat a koupat se v řekách plných krokodýlů a hrochů. Jejich mazlíčky byla gepardí a zebří mláďata a hadi. Vyrůstali v kulaté chatrči bez oken, zhotovené z proutí a bláta, s udusanou špinavou podlahou a kuželovitou doškovou střešou. Jednou, slibovala si Paige, budu bydlet v opravdovém domě, nádherném stavení se zeleným trávníkem a plotem z bílých kůlů.

Pro lékaře a zdravotní sestry to byl těžký a frustrující život. Ale pro tyto dvě děti Afrika představovala nepřetržitá dobrodružství v zemi lvů, žiraf a slonů. Chodili do primitivně postavené školy, jejíž stěny tvořily bloky spečené škváry, a když nikdo nebyl k dispozici, měli aspoň domácího učitele.

Paige byla veselá a bystré dítě, její mozek fungoval jako houba, schopný přijímat vše. Alfréd ji obdivoval.

„Jednou si tě vezmu, Paige,“ řekl jí, když jí bylo dvanáct a jemu čtrnáct let.

„Já si tě vezmu také, Alfréde.“

Byly to dvě rozumné děti, jimž bylo určeno strávit zbytek života spolu.

Lékaři ze Světové zdravotnické organizace byli nezišní lidé, muži a ženy, rozhodnutí obětovat své práci život. Často pracovali v téměř neskutečných podmínkách. V Africe byli wogeshi - přírodní domorodí léčitelé, jejichž primitivní léčebné prostředky přecházející z otce na syna často přinášely smrt. Tradičním léčebným prostředkem na otevřené rány byla u Masaiů olkilorite, směs dobytčí krve, syrového masa a výtažek tajemného kořene.

Pravé neštovice vyháněli Kikujové z dětského těla holemi.

„S tím musíte přestat,“ říkával jim doktor Taylor. „To nepomáhá.“ „Je to lepší, než mít v kůži ty tvoje ostré, bodavé jehly,“ odpovídali.

Ordinací byly stoly seřazené pod stromy, sloužily k chirurgickým zákrokům. Lékaři prohlédli stovky pacientů denně a dlouhá řada nemocných nikdy nekončila. Malomocenství, domorodci s plícemi zachvácenými tuberkulózou, záchvaty kašle, neštovice, střevní úplavice.

Paige a Alfréd byli pořád spolu. A když trochu povyrostli, mohli spolu chodit na trh, do vesnice vzdálené několik mil. Tehdy si mohli plánovat svou budoucnost.

Medicína byla součástí Paigina raného dětství. Naučila se pečovat o pacienty, dávat injekce i podávat léky. Dychtila po tom, jak otci pomáhat.

Paige milovala svého otce. Curt Taylor byl ten nejstarostlivější a nejobětavější muž, jakého kdy znala. Opravdově miloval lidi, celý život věnoval těm, kteří jeho pomoc potřebovali, a tuto vášeň vštípil i Paige. Ačkoliv denně pracoval dlouhé hodiny, našel si čas i na svou dceru. Proměnil nepohodlí primitivního domu, kde žili, v radostný ráj.

Paiginy vztahy s matkou byly něco jiného. Matka byla krasavice z bohaté rodiny. Chladnou lhostejností si udržovala od Paige jistý odstup. Sňatek s lékařem, který odešel pracovat do vzdálených krajů, jí připadal romantický, ale drsná realita ji roztrpčila. Nebyla vřele milující ženou a Paige připadalo, že si stále na něco stěžuje.

„Proč jsme museli přijet do této pustiny, Curte?“

„Lidé tady žijí jako dobytek. Ještě od nich chytíme nějakou tu jejich hroznou nemoc.“

„Proč nemůžeš léčit ve Spojených státech a vydělávat peníze jako jiní lékaři?“

A tak to šlo pořád.

Čím více jej matka kritizovala, tím více Paige svého otce obdivovala.

Když bylo Paige patnáct let, její matka zmizela s majitelem velkých kakaových plantáží v Brazílii.

„Nevrátí se zpátky, vid?“ zeptala se Paige.

„Ne, miláčku, lituji.“

„Já jsem ráda!“ Nemyslela to tak, jak to řekla. Bolelo ji, že matka dbala o ni i jejího otce tak málo a že je opustila.

Tato zkušenost připoutala Paige ještě těsněji k Alfrédovi Turnerovi.

Hráli spolu různé hry, chodili na výpravy a sdělovali si svá přání.

„Až vyrostu, budu také lékařem,“ svěřil se Alfréd. „Vezmeme se a budeme spolu pracovat.“

„A budeme mít spoustu dětí.“

„Jistě. Jak je libo.“

Jedné noci, když bylo Paige šestnáct let, jejich celoživotní důvěrné přátelství vytrysklo v nový rozměr. Kvůli jakési epidemii byli rychle svoláni lékaři do malé vesnice ve východní Africe a Paige a kuchař zůstali sami v táboře.

Povečeřeli a odebrali se spát. Ale uprostřed noci se Paige ve svém stanu probudila vzdáleným dusotem prchajících zvířat. Zůstala ležet a po několika minutách, když se zvuky prchajících zvířat přiblížily, se jí zmocnil strach. Dech se jí zrychlil. Neměla tušení, kdy by se její otec a ostatní lékaři mohli vrátit.

Vstala. Alfrédův stan byl jen o několik kroků dál. Paige vylekaně vyskočila, zvedla kousek stanového plátna a utíkala k Alfrédovi. Spal.

„Alfréde!“

Posadil se, byl okamžitě vzhůru. „Paige? Děje se něco?“

„Mám strach. Mohu na chvíli k tobě do postele?“

„Jistě.“ Leželi tam a poslouchali, jak se zvířata prodírají porostem.

Za několik minut se zvuky začaly vzdalovat.

Alfréd si začal uvědomovat Paigino horké tělo vedle sebe. „Paige, myslím, že by bylo lepší, kdyby ses vrátila do svého stanu.“ Paige cítila mužskou tvrdost dotýkající se jejího těla.

Všechny tělesné touhy, které v sobě uchovávali, teď pronikly na povrch.

„Alfréde.“

„Ano?“ Jeho hlas zněl chraplavě.

„Chceme se vzít, vid?“

„Ano.“

„Pak je to v pořádku.“

A zvuky džungle kolem nich zmizely, když začali hledat a objevovat první nikoli svět, který dříve býval jejich, nýbrž sami sebe. Byli prvními milenci na světě a radovali se z toho nádherného zázraku.

Na úsvitu se Paige blížila ke svému stanu plna štěstí: Tak, a nyní jsem žena.

Čas od času Curt Taylor navrhoval Paige, aby se vrátila do Spojených států a bydlela u jeho bratra v krásném domě v Deerfieldu, severně od Chicaga.

„Proč?“ ptala se Paige.

„Proto, že z tebe může vyrůst skutečná mladá dáma.“

„Já jsem skutečná mladá dáma.“

„Skutečné mladé dámy neškádlí divoké opice a nezkoušejí rajtovat na mladých zebrách.“

Ale její odpověď byla pokaždé stejná: „Neopustím tě.“

Když bylo Paige sedmnáct, jejich lékařský tým odešel do jihoafrické vesnice bojovat proti epidemii tyfu. Situace se stala ještě nebezpečnější o skutečnost, že krátce po příchodu lékařů vypukla mezi dvěma tanními kmeny válka. Curta Taylora varovali, aby odtud odešel.

„Pro vůli Boží, to nemohu. Mám pacienty, kteří zemřou, když je opustím.“ O čtyři dny později se vesnice stala obětí útoku. Paige a její otec se ukryli v malé chatrči a slyšeli z venku křik a výstřely z pušek.

Paige se třásla strachem. „Chtějí nás zabít.“

Otec ji vzal do náruče. „Neublíží nám, miláčku. Jsme tady, abychom jim pomáhali. Vědí, že jsme jejich přátelé.“

A měl pravdu.

Náčelník jednoho z kmenů vrazil s několika svými válečníky do chatrče. „Nebojte se. Ochráníme vás.“ A tak se i stalo.

Boj a střelba nakonec utichly, ale ráno se Curt Taylor rozhodl. Poslal bratrovi telegram. Vyprovázím Paige příštím letadlem. Další podrobnosti upřesním v dopise. Prosím, čekej ji na letišti.

Paige ta zpráva rozčílila. Rozplakala se, když ji zavezli na prašné malé letiště, kde čekal Piper Cub, aby ji dopravil do města, odkud měla chytit letadlo do Johannesburgu.

„Posíláš mě pryč, protože se mě chceš zbavit!“ křičela.

Otec ji tiskl v náručí. „Miluji tě víc, než cokoli na tomto světě, dítě. Budeš mi chybět každou minutu. Ale vrátím se brzy do Států a budeme zase spolu.“

„Slibuješ?“

„Slibuji.“

Také Alfréd vyprovázel Paige.

„Neboj,“ řekl Alfréd Paige. „Přijedu a vezmu si tě, jakmile budu moci. Počkáš na mě?“

Byla to docela pošetilá otázka po všech těch letech.

„Jistěže počkám.“

O tři dny později letadlo s Paige přistálo na letišti Ó Hare v Chicagu. Čekal tam na ni strýc Richard. Paige se s ním předtím ještě nikdy nesetkala. Věděla o něm pouze to, že byl velice bohatým obchodníkem, kterému před několika lety zemřela žena. „Je to nejúspěšnější člověk v naší rodině,“ říkával o něm Paigin otec.

První strýcova slova ji omráčila. „Je mi líto, že ti to musím říci,

Paige, ale právě jsem dostal zprávu, že tvůj táta byl zabit při povstání domorodců.“

V té chvíli se jí rozbil celý svět. Bolest byla tak silná, že nevěřila, že by ji mohla unést. Nemohu si dovolit, abych se před strýcem rozplakala, říkala si Paige. Nechci. Neměla jsem odjíždět. Vracím se tam zpět.

Odjížděli z letiště. Paige hleděla z okna, pozorovala hustou dopravu všude kolem.

„Nenávidím Chicagu.“

„Proč, Paige?“

„Je to džungle.“

Richard nechtěl Paige dovolit, aby se vrátila do Afriky na otcův pohřeb, a to ji popudilo.

Pokoušel se jí to vysvětlit. „Paige, tvého otce už pohřbili. Nemáš žádný důvod se vracet.“ Ale důvod byl. Byl tam Alfréd.

Několik dní po Paigině příjezdu si s ní strýc sedl, aby si promluvíli o její budoucnosti.

„Není o čem mluvit,“ sdělila mu Paige. „Chci být lékařkou.“ V jedenadvaceti letech, když Paige dokončila vysokou školu, podala si přihlášku na deset lékařských fakult a byla všemi přijata. Vybrala si univerzitu v Bostonu.

Trvalo jí dva dny, než se dovolala Alfrédovi do Zaire, kde pracoval na částečný úvazek s týmem Světové zdravotnické organizace. Když mu Paige řekla, že bude studovat na lékařské fakultě v Bostonu, odpověděl jí: „To je báječné, miláčku. Já brzy skončím se svými lékařskými kursy. Zůstanu ve Světové zdravotnické organizaci nějakou dobu, ale za pár let budeme pracovat spolu.“ Spolu. To bylo kouzelné slovo.

„Paige, zoufale bych tě chtěl vidět. Až budu moci vypadnout na několik dní, mohli bychom se setkat na Havaji?“

Ani nejmenší zaváhání. „Ano.“

A oba si to zařídili. Později si Paige dokázala představit, jak muselo být pro Alfréda obtížné podniknout tak dlouhou cestu. On sám se jí však o tom nikdy nezmínil.

V malém hotelu, nazvaném Slunná zátoka, spolu strávili tři nezapomenutelné dny a připadalo jim, že nikdy nebyli od sebe odloučeni. Paige si hrozně přála požádat Alfréda, aby se vrátil do Bostonu s ní, ale věděla, že by to bylo od ní příliš sobecké. Práce, kterou dělal, byla mnohem důležitější.

Poslední den, když už se oblékali, se Paige zeptala: „Kam tě pošlou, Alfréde?“

„Gambie nebo snad Bangladéš.“

Zachraňovat životy, pomáhat těm, kteří ho beznadějně potřebují.

Přitiskla se k němu a zavřela oči. Nechtěla ho nechat odejít.

Jako by četl její myšlenky, řekl: „Nikdy ti nedovolím odejít.“

Paige zahájila studia na lékařské fakultě a pravidelně si s Alfrédem psala. Bez ohledu na to, ve které části světa se zrovna nacházel, dokázal Alfréd Paige zatelefonovat k narozeninám i na Vánoce. Právě v předvečer Nového roku, když Paige byla ve druhém ročníku, Alfréd zavolal.

„Paige?“

„Miláčku! Kde jsi?“

„Jsem v Senegal. Spočítal jsem, že je to jenom osm tisíc osm set mil od hotelu Slunná zátoka.“

Trvalo minutu, než pochopila. „Myslíš...?“

„Chceš se mnou strávit Nový rok na Havajských ostrovech?“ „Ano! To víš, že chci! Ano!“ Alfréd objel skoro půl světa, aby se s ní setkal, a ten čas byl ještě kouzelnější. Pro oba se téměř zastavil.

„Příští rok budu mít na starost rozdělení kádřů,“ řekl jí Alfréd.

„Až dostuduješ, chci, abychom se vzali...“

Ještě jednou dokázali být spolu, a když se nemohli setkat, jejich dopisy pomáhaly překlenout čas i prostor.

Celá léta pracoval jako lékař v zemích Třetího světa, podobně jako jeho a Paigin otec, a dělal báječnou práci jako oni. A teď, konečně, se vrací domů za ní.

Když už si Paige četla Alfrédův telegram popáté, pomyslela si: Je na cestě do San Francisca!

Kat a Honey byly doma, spaly. Paige jimi zatřásla, aby je probudila.

„Alfréd přijíždí! Je na cestě! Bude tu v neděli!“

„To je báječné,“ zamumlala Kat. „Proč mě nevzbudíš až v neděli?“

Právě jsem si lehla.“

Honey byla citlivější. Posadila se a řekla: „To je skvělé! Umírám zvědavosti ze setkání. Jak dlouho jste se neviděli?“

„Dva roky,“ řekla Paige, „ale pořád jsme byli v kontaktu.“

„Jsi šťastná,“ přikývla Kat. „Tak dobrá, vylezeme z postele. A já postavím na kafe.“ Všechny tři se posadily ke kuchyňskému stolu.

„Co kdybychom připravily Alfrédovi večeřek?“ navrhla Honey. „Něco na způsob ‚Přivítání ženicha,‘“ „To je dobrý nápad,“ přitakala Kat.

„Připravíme opravdovou oslavu - dort, balónky, zvláštnosti!“ „Tady mu uděláme večeři,“ řekla Honey.

Kat zavrtěla hlavou. „Ochutnala jsem tvou kuchyni. Raději se půjdeme najíst ven.“ Neděle byla za čtyři dny a ony trávily veškerý volný čas hovorem o Alfrédově příjezdu. Jakýmsi zázrakem měly všechny tři v neděli volno.

V sobotu Paige navštívila salón krásy. Vydala se na nákupy a utratila nějaký dolar za oblečení.

„Vypadám dobře? Myslíš, že se mu budu líbit?“

„Vypadáš senzačně!“ ujistila ji Honey. „Doufám, že si tě zaslouží.“

Paige se usmívala. „Doufám, že já si zasloužím jeho. Budeš ho mít ráda. Je fantastický!“

Nedělní, pečlivě promyšlený oběd, který objednaly, byl už připravený v jídelně na stole, k němu láhev chlazeného šampaňského. Ženy postávaly u stolu a netrpělivě očekávaly Alfrédův příjezd.

Ve dvě hodiny se ozval od dveří zvonek a Paige běžela otevřít. Byl to Alfréd. Vypadal unaveně a byl trochu pohublý.

Ale byl to její Alfréd. Vedle něj stála asi třicetiletá tmavovlásk. „Paige!“ vykřikl Alfréd.

Paige ho objala. Pak se otočila k Honey a Kat a řekla hrdě: „To je Alfréd Turner. Alfréde, toto jsou mé spolubydliči, Honey Taftová a Kat Hunterová.“

„Jsem rád, že vás poznávám,“ řekl Alfréd. Otočil se k ženě po svém boku. „A toto je Karen Turnerová. Má žena.“ Všechny tři ženy strnuly.

Paige pomalu vyslovovala: „Tvoje žena?“

„Ano.“ Zamračil se. „Ty jsi..., ty jsi nedostala můj dopis?“

„Dopis?“

„Ano. Poslal jsem ti ho před několika týdny.“

„Ne...“

„Ach. Já... To je mi strašně líto. Všechno jsem ti vysvětlil ve svém... ale jistě, jestli jsi nedostala ten...“ Jeho hlas poklesl. „Skutečně lituji, Paige. Byli jsme příliš daleko od sebe, že já...“

A pak jsem potkal Karen... a ty víš, jak to chodí...“

„Já vím, jak to chodí,“ řekla Paige ztuhle. Podívala se na Karen a pokusila se o úsměv. „Já..., já doufám, že budete s Alfrédem šťastni.“

„Děkuji.“

Nastalo trapné ticho.

Karen řekla: „Myslím, že bude lepší, když půjdeme, miláčku.“ „Ano. Myslím, že byste měli,“ řekla Kat.

Alfréd si zajel prsty do vlasů. „Prosím tě, promiň, Paige. Já... tak... sbohem.“

„Sbohem, Alfréde.“

Všechny tři zůstaly na místě a dívaly se za odcházejícími novomanžely.

„Ten bastard!“ řekla Kat. „Udělat takové svinstvo.“

Paiginy oči se leskly slzami. „Já... on nemyslel, že... myslím...“ že všechno vysvětlil v tom dopise.“ Honey položila Paige ruce kolem ramen. „Měl by existovat zákon, podle kterého by se měli všichni chlapi vykastrovat.“ „Na to si připiji,“ řekla Kat.

„Omluvte mě,“ řekla Paige. Utíkala do ložnice a zabouchla za sebou dveře.

Nevyšla odtud po celý zbytek dne.

5.

Během následujících pěti měsíců se Paige viděla s Kat a Honey velmi málo. Občas se stihly ve spěchu nasnídat v jídelně a tu a tam se potkaly na chodbách. Mluvily spolu hlavně o věcech týkajících se bytu.

„Jídlo je v ledničce.“

„Mikrovlnka nefunguje.“

„Promiňte, neměla jsem čas uklidit.“

„Která z nás tři v sobotu v noci vyhodila večeri?“

Nekonečné hodiny byly trestem a zkoušely hranice trpělivosti spolubydlících.

Paige problémy vítala. Nedovolovaly jí tolik myslet na Alfréda a na krásnou budoucnost, kterou si spolu plánovali. Ale ať dělala, co chtěla, nedařilo se jí pustit ho z hlavy. To, co udělal, ji naplňovalo palčivou bolestí, která nepřestávala.

Trýznila se pošetilou hrou „Co kdyby?..“

Co kdybych s Alfrédem zůstala v Africe? Co kdyby tehdy přijel se mnou do Chicaga? Co kdyby nepotkal Karen?

Co kdyby...?

Jednou v pátek, když si Paige zašla do komůrky pro koště, bylo na něm napsáno černým inkoustem slovo „dávka“. Příštího dne Paige hledala svůj zápisník. Byl pryč. Všechny její poznámky zmizely. Možná jsem je dala někam jinam, pomyslela si Paige.

Ale sama tomu nemohla uvěřit.

Svět mimo nemocnici přestal existovat. Paige byla informována, že Irák okupoval Kuvajť, ale tato událost byla zatlačena do pozadí starostí o patnáctiletého pacienta, který umíral na leukémii. Toho dne, kdy se sjednotilo východní a západní Německo, se Paige snažila zachránit pacienta s cukrovkou. Margaret Thatcherová odstoupila z místa ministerské předsedkyně Velké Británie, ale mnohem důležitější bylo, že pacient na čísle 214 byl znovu schopen chodit.

Co dělalo celou situaci snesitelnou, byli lékaři, kteří s Paige pracovali. Až na malé výjimky byli oddáni svému poslání léčit druhé, zmenšovat bolest a zachraňovat životy. Paige sledovala zázraky, které se děly každý den, a to ji naplňovalo hrstostí.

Největší vypětí přinášela práce na pohotovostní ambulanci. Toto oddělení bylo pořád přeplněno lidmi s nepředstavitelnými úrazy. Dlouhé hodiny v nemocnici a neustálé vypětí lékařů a zdravotních sester, kteří tam pracovali. Počet rozvodů byl mezi lékaři nepřiměřeně vysoký, a mimomanželské milostné poměry tak byly naprosto běžné.

Tom Chang byl jedním z těch, kteří měli potíže. Vyprávěl o tom Paige při šálku kávy.

„Mohu se celé hodiny ovládat,“ svěřoval se Chang, „ale má žena ne.“

Nařiká, že mě už doma nevidí a že jsem pro naši malou holčičku úplně cizí člověk. Má pravdu. Nevím, co mám dělat.“

„Byla tvá žena někdy tady v nemocnici?“

„Ne.“

„Tak proč ji sem nepozveš na oběd, Tome? Nech ji, ať se podívá, co tady děláš a jak je to důležité.“

Chang se rozzářil. „To je dobrý nápad. Díky, Paige. To udělám. Byl bych rád, kdyby ses s ní setkala. Poobědváš s námi?“

„Ráda.“

Changova žena Sye se ukázala jako okouzující mladá žena, klasicky a vědně krásná. Chang ji provedl po nemocnici a pak obědvali i s Paige v jídelně.

Chang řekl Paige, že Sye se narodila v Hongkongu.

„Jak se vám líbí San Francisco?“ zeptala se Paige.

Chvilí bylo ticho. „Je to zajímavé město,“ řekla Sye zdvořile, „ale připadám si, že jsem tu cizí. Je příliš veliké, příliš hlučné.“

„Ale pokud vím, Hongkong je také velký a hlučný.“

„Pocházím z malé vesnice asi hodinu cesty od Hongkongu. Není tam žádný hluk, ani tam nejsou žádné automobily a každý zná své sousedy...“ Podívala se na svého manžela. „Tom, já i naše malá dcerka jsme tam byli velice šťastni. Na ostrově Lamma je moc krásně. Rozprostírají se tam bělostné pláže a drobné farmy a nedaleko je malá rybářská osada Sak Kwu Wan. Je to tak klidné místo.“ Její hlas se zaplnil smutnou nostalgií. „Manžel a já jsme byli po většinu času spolu, tak jak to má v rodině být. Tady ho vůbec nevidím.“ Paige řekla: „Paní Changová, vím, že je to pro vás právě teď“

obtížné, ale během několika let bude Tom schopen zařídít si vlastní praxi a pak bude mít mnohem víc času.“ Tom Chang vzal ženu za ruku. „Vidíš? Všechno bude dobré, Sye. Musíš být trpělivá.“ „Rozumím,“ řekla. Její hlas nezněl příliš přesvědčivě.

Zatímco se spolu bavili, nějaký muž vstoupil do jídelny, a poněvadž zůstal stát ve dveřích, Paige viděla pouze jeho zátylek. Srdce jí začalo bít rychleji. Otočil se. Byl to úplně cizí člověk.

Chang sledoval Paige. „Jsi v pořádku?“

„Ano,“ zalhala. Musím na něj zapomenout. To vše je pryč. A pak, vzpomínky na všechna ta báječná léta, radost, vzrušení, láska, jež cítili jeden ke druhému... Jak tohle všechno zapomenout? Jsem zvědavá, jestli přesvědčím některého z našich lékařů, aby mi provedl lobotomii.

Paige běžela na chodbě za Honey. Ta sotva popadala dech a vypadala ztrápeně.

„Je všechno v pořádku?“ zeptala se jí Paige.

Honey se stěží usmála. „Ano. Fajn.“ A zase pospíchala dál. Honey nedávno přidělili k ošetřujícímu lékaři jménem Charles Isler, který byl po celé nemocnici znám jako trýznitel.

Hned první den při vizitě řekl: „Těším se na spolupráci s vámi, doktorko Taftová. Doktor Wallace mi vyprávěl o vašich skvělých výsledcích na lékařské fakultě. Usuzuji, že se budete připravovat na interní lékařství.“

„Ano.“

„Výborně. Takže vás tady budeme mít další tři roky.“

Začali vizitu.

Prvním pacientem byl mladý mexický chlapec. Doktor Isler ignoroval ostatní stážisty a obrátil se k Honey. „Myslím, že sama vidíte tento zajímavý případ, doktorko Taftová. Pacient má všechny klasické příznaky a symptomy: nechutenství, úbytek váhy, kovovou chuť na jazyku, trpí únavou, anémií, silnou dráždivostí a má nekoordinované pohyby. Jak byste to diagnostikovala?“ S úsměvem čekal na odpověď.

Honey na něj okamžik hleděla. „No, to by mohlo být několik věcí, že?“

Doktor Isler si ji tázvě prohlížel. „Je to jasný případ...“

Jeden ze stážistů ji přerušil: „Otrava olovem?“

„Přesně tak,“ řekl doktor Isler.

Honey se usmála. „Jistěže. Otrava olovem.“

Doktor Isler se otočil k Honey znovu. „Jak byste ji léčila?“ Honey odpověděla vyhýbavě: „No, existuje několik rozdílných způsobů léčby, že?“ Další ze stážistů se ujal slova: „Pokud byl pacient vystaven dlouhodobému působení, měl by být léčen jako možný případ encefalitidy - zánětu mozkových blan.“ Doktor Isler přikývl. „Dobře. Taky tak postupujeme. Vyrovnáváme dehydrataci a elektrolytickou disturbanci a poskytneme mu chelatickou léčbu.“ Podíval se na Honey. Souhlasně přikyvovala.

Dalším pacientem byl asi osmdesátiletý muž. Měl zarudlé oči a víčka téměř slepená.

„Za okamžik vám oči ošetříme,“ ujistil ho doktor Isler. „Jak se cítíte?“

„Ale, na starce ne tak špatně.“

Doktor Isler odhrnul příkrývku a odkryl pacientova oteklá kolena a kotníky. Byla patrná poranění na chodidlech.

Doktor Isler se otočil k praktikantům. „Otoky způsobuje artritida.“

Podíval se na Honey. „Ve spojení s ranami a zánětem spojivek, jsem si jist, že znáte diagnózu.“

Honey řekla pomalu: „No, to by mohlo být... víte...“

„Je to Reiterův syndrom,“ řekl jeden z jejích kolegů. „Příčina je neznámá. Nemoc obvykle provází mírně zvýšená teplota.“

Doktor Isler přikývl. „Naprosto správně.“ Pohlédl na Honey. „Jaká je prognóza?“

„Prognóza?“

Mladý lékař odpověděl: „Prognóza je nejasná. Dalo by se to léčit za pomoci protizánětových pilulek.“ „Velmi dobře,“ řekl doktor Isler.

Během vizity prohlédli dalších dvanáct pacientů, a když skončili, řekla Honey doktoru Islerovi: „Mohla bych se s vámi na chvíli sejít o samotě, doktore Islere?“

„Ano. Pojďme do mé kanceláře.“

Když už seděli v kanceláři, Honey pronesla: „Vím, že jste se ve mně zklamal.“

„Připouštím, že jsem poněkud překvapen, že vy...“

Honey ho přerušila. „Vím, doktore Islere. Minulou noc jsem nezamhouřila oči. Řeknu vám pravdu, byla jsem tak rozrušená pocitem, že budu pracovat s vámi, že jsem... že jsem nemohla usnout.“ Překvapeně se na ni podíval. „Ó, vidím. Věděl jsem, že musel být důvod pro... myslím, vaše výsledky z lékařské fakulty byly fantastické. Co vás přimělo k tomu stát se lékařkou?“ Honey na chvíli sklopila oči, pak řekla tiše: „Měla jsem mladšího bratra, který byl zraněn při nehodě. Lékaři udělali všechno, co bylo v jejich silách, aby ho zachránili... ale viděla jsem ho umírat. Trvalo to dlouho a já se cítila tak bezmocná. Potom jsem se rozhodla, že strávím život pomáháním druhým lidem.“ Oči se jí zalily slzami.

Jak je zranitelná, pomyslel si Isler. „Jsem rád, že jsme si pohovořili.“

Honey se na něj podívala a pomyslela si: Uvěřil mi.

6.

Na druhém konci města čekali na ulici reportéři a televizní štáby na Lou Dinetta, když opouštěl soudní síň, usmíval se a kynul na pozdrav jako král ke svým poddaným. Měl u sebe dva tělesné strážce, vysokého štíhlého muže, známého jako Stín, a podsaditého chlapíka, kterého nazývali Rhino. Lou Dinetto byl, jako ostatně vždy, elegantně a nákladně

oblečený, šedý hedvábný oblek s bílou košilí, modrou vázankou. Na nohou boty z krokodýlí kůže. Oblek musel být pečlivě ušitý, aby mu padl, poněvadž byl malý a tlustý, s nohama do O. Pro tisk měl pořád úsměv na tváři a pohotové poznámky, čehož reportéři s radostí využívali. Dinetto byl třikrát obžalován a souzen ze zločinů od žhářství, přes vyděračství, až po vraždu a pokaždé byl osvobozen.

Ted, když opouštěl soudní síň, jeden z novinářů na něj vykřikl:

„Věděl jste, že budete zproštěn viny, pane Dinetto?“ Dinetto se zasmál. „Samozřejmě že jsem to věděl. Jsem poctivý obchodník. Vláda nemá nic lepšího na práci než mě pronásledovat. To je jeden z důvodů, proč platíme tak vysoké daně.“ Televizní kamera se na něj zaměřila. Lou Dinetto se zastavil a usmál se přímo do objektivu.

„Pane Dinetto, můžete vysvětlit, proč dva svědci, kteří byli připraveni svědčit proti vám při procesu, kdy jste byl obviněn z vraždy, ztratili odvahu vypovídat?“ „Jistě, to mohu vysvětlit,“ řekl Dinetto. „Byli to úctyhodní občané, kteří se rozhodli, že nebudou křivě svědčit.“ „Státní zástupce vás obvinil, že jste vůdcem davu na západním pobřeží a že jste to byl vy, kdo připravil.“ „Jedinou věc, kterou jsem zařídil, je to, že v mé restauraci sedí lidé. Přeji každému, aby se cítil spokojen.“ Zašklebil se do hustého davu reportérů. „Mimochodem jste všichni zváni dnes večer ke mně do restaurace na večeři zdarma.“ Mířil k okraji chodníku, kde už na něj čekala černá limuzína.

„Pane Dinetto...“

„Pane Dinetto...“

„Pane Dinetto...“

„Uvidíme se, chlapci a děvčata, večer v restauraci. Všichni víte, kde to je.“ A Lou Dinetto už seděl v autě, mával a usmíval se. Rhino zavřel dveře limuzíny a posadil se na přední sedadlo. Stín vklouzl za volant.

„Bylo to skvělé, šéfe!“ řekl Rhino. „Vy už víte, jak jednat s těmi vandráky.“

„Kam to bude?“ zeptal se Stín.

„Domů. Dopřeji si horkou koupel a pořádný steak.“

Auto nastartovalo.

„Nemám rád, když se ptají na ty svědky,“ řekl Dinetto. „Jste si jisti, že ono nikdy...“

„Ne, pokud nebudou mluvit pod vodou, šéfe.“

Dinetto přikývl. „Tak je to dobře.“

Automobil ujížděl po ulici Fillmore. Dinetto řekl: „Viděli jste výraz tváře žalobce, když soudce žalobu zamítl...?“

Najednou se před limuzínou objevil malý psík. Stín strhl prudce volant, aby se vyhnul nárazu, a šlápl na brzdy.

Automobil vjel na chodník a najel do pouličního osvětlení. Rhino narazil hlavou do předního skla.

„Cos to, kurva udělal?“ zaklel Dinetto. „Chceš mě zabít?“ Stín se chvěl po těle. „Promiňte, šéfe. Pes mi vběhl přímo pod auto...“ „A tak ses rozhodl, že jeho život je důležitější než můj? Ty stupidní osle!“ Rhino sténal. Otočil se a Dinetto spatřil prýštit krev z veliké rány na čele.

„Pro Kristovy rány!“ zaklel Dinetto. „Podívej, cos udělal!“ „To je dobrý,“ zamumlal Rhino.

„Do prdele práce!“ Dinetto se otočil ke Stínovi. „Zavez ho do špitálu.“

Stín sjel s limuzínou z chodníku zpátky na vozovku. „Embarcadero je odtud jen několik bloků. Zavezeme ho tam na pohotovost.“

„Jasně, šéfe.“

Dinetto klesl zpátky na sedadlo. „Pes,“ řekl znechuceně. „Ježíši Kriste!“

Kat měla službu na pohotovosti v době, kdy tam vstoupili Dinetto, Stín a Rhino. Rhino silně krvácel.

Dinetto zavolal na Kat: „Hej, vy tam!“

Kat sena něj podívala. „Mluvíte se mnou?“

„Ke komu, sakra, myslíte, že asi mluvím? Ten muž krvácí. Dejte ho ihned do pořádku!“

„Je tady ještě před ním půl tuctu pacientů,“ řekla Kat klidně. „Bude muset počkat, až na něj přijde řada.“

„Nebude čekat na nic,“ řekl jí Dinetto. „Postaráte se o něj okamžitě.“

Kat došla k Rhinovi a prohlédla jeho zranění. Vzala kousek obvazu a přitlačila jej na ránu. „Přidrže si to tam. Za chvíli jsem zpátky.“

„Řekl jsem, abyste ho ošetřila hned,“ vyštěkl Dinetto.

Kat se k němu obrátila. „Tady je oddělení pohotovostní ambulance nemocnice. A já jsem lékařka, která má službu. Tak zachovejte klid, nebo běžte.“ Stín řekl: „Paní, vy nevíte, s kým mluvíte. Raději udělejte, co vám ten pán říká. To je totiž pan Dinetto.“ „Takže představení máme za sebou,“ řekl Dinetto netrpělivě, „ošetřete mého muže.“ „Máte asi potíže se sluchem,“ řekla Kat. „Řeknu vám to ještě jednou.“

Zachovejte klid, nebo běžte. Mám dost práce.“

Rhino řekl: „Vy nemůžete říci...“

Dinetto se k němu obrátil. „Drž hubu!“ Znovu se podíval na Kat a řekl úplně jiným tónem: „Ocenil bych, kdybyste se mu mohla věnovat hned, jakmile to bude možné.“ „Udělám, co bude v mých silách.“ Kat posadila Rhina na lůžko.

„Lehněte si. Budu zpátky za několik minut.“ Pohlédla na Dinetta.

„Tady v rohu jsou nějaké židle.“

Dinetto a Stín ji pozorovali, jak jde na druhý konec místnosti, aby se postarala o čekající pacienty.

„Ježíši Kriste,“ řekl Stín. „Nemá vůbec tušení, kdo jste.“

„Nemyslím, že to mělo nějaký význam. Zkrátka vyhrála.“

Po patnácti minutách se Kat vrátila k Rhinovi a prohlédla ho. „Otřes mozku to není,“ oznámila. „Měl jste štěstí. Je to ale ošklivá rána.“ Dinetto stál a pozoroval, jak Kat obratně sešívá Rhinovo čelo.

Když Kat skončila, řekla: „Mělo by se to dobře hojit. Přijďte se ukázat za pět dní a já vám vytáhnu stehy.“ Dinetto přistoupil blíž a prozkoumal Rhinovo čelo. „To je zatraceně dobrá práce.“ „Dík,“ řekla Kat. „A teď, jestli dovolíte...“ „Počkejte minutku,“ zavolal na ni Dinetto. Otočil se ke Stínovi. „Dej jí stováka.“ Stín vytáhl z kapsy stodolarovou bankovku. „Tady.“ „Pokladna je venku.“ „To není pro nemocnici. To je pro vás.“ „Ne, dík.“ Dinetto upřeně hleděl za Kat, když odcházela za pacientem. Stín řekl: „Asi to nebylo dost, šéfe.“ Dinetto potřásl hlavou. „Je naprosto nezávislá. To se mi líbí.“ Na chvíli bylo ticho. „Doktor Evans odchází do penze, mám pravdu?“ „Jo.“ „Okey. Chci, abys o té lékařce zjistil vše.“ „Proč?“ „Řekl bych, že by se mohla hodit.“

7.

Chod nemocnic zajišťují zdravotní sestry. Margaret Spencerová, vrchní sestra, pracovala v Oblastní nemocnici Embarcadero už dvacet let a doslova a do písmene věděla o každém všechno. Sestra Spencerová měla celou nemocnici na starost a lékaři, kteří to správně nepochopili, měli potíže. Ona věděla, který z lékařů bere drogy, nebo je závislý na alkoholu, kteří lékaři jsou neschopní a kteří si zaslouhují její podporu. Měla na starosti sestry - studentky, registrované sestry a sestry asistující při operaci. Byla to sestra Spencerová, která rozhodovala o tom, která ze sester bude přidělena na které oddělení, a o jejich zařazení, od těch nepostradatelných až po neschopné. A v tomto ohledu jí lékaři naprosto důvěřovali. Měla moc poslat neschopnou sestru od drnutí podlahy k tomu, aby asistovala při komplikované transplantaci ledvin, nebo když si přála vyhovět lékaři, poslala svou nejlepší sestru pomáhat při jednoduchém trhání mandlí. Mezi mnohými předsudky Margaret Spencerové byla i antipatie k lékařkám a lidem černé pleti. Lékařka Kat Hunterová byla černoška.

Kat nastaly těžké časy. Nic nebylo přímo řečeno ani uděláno, nicméně rasové předsudky se objevovaly na každém kroku. Sestry, které o něco požádala, byly neochotné, a ty, které jí přidělili, zase neschopné. Často Kat posílali, aby vyšetřila pacienty s pohlavními chorobami. Několik prvních případů přijala jako běžnou povinnost, ale když jich měla vyšetřit půl tuctu denně, začínalo jí to být už podezřelé. O polední přestávce řekla Paige: „Vyšetřovala jsi větší množství mužů s pohlavními chorobami?“ Paige se na okamžik zamyslela: „Minulý týden jednoho. Ošetřovatele.“ Musím s tím něco udělat, pomyslela si Kat.

Sestra Spencerová měla v plánu zbavit se doktorky Hunterové tím, že jí bude tak znepríjemňovat život, aby sama dala výpověď, ale nevážila přitom její obětavost a schopnosti. Kat pomaloučku nad lidmi kolem sebe vítězila. Měla přirozenou schopnost působit na své spolupracovníky stejně jako na pacienty. Ale skutečný zlom nastal teprve událostí, která po celé nemocnici vešla ve známost jako žert o prasečí krvi.

Jednoho dne při vizitě Kat spolupracovala se služebně starším stážistou Dundasem. Stáli právě u lůžka pacienta v bezvědomí.

„Pan Levy je po automobilové havárii,“ informoval Dundas svou mladší kolegyni. „Ztratil hodně krve a potřebuje okamžitou transfuzi. V nemocnici jsme právě u konce s krví. Tento muž má rodinu a její členové mu krev odmítlí darovat. Je to k vzteku.“

Kat se zeptala: „Kde je jeho rodina?“

„V čekárně návštěvníků,“ řekl doktor Dundas.

„Myslíš, že bych s nimi mohla mluvit?“ zeptala se Kat.

„Nebude to k ničemu. Už jsem s nimi mluvil. Mají k tomu své důvody.“ Jakmile vizita skončila, šla Kat do čekárny návštěv a tam seděla manželka pacienta, jeho dospělý syn a dcera. Syn měl na sobě jarmulk a obřadní talár.

„Paní Levyová?“ oslovila Kat ženu.

Vstala. „Jak je mému muži? Bude jej lékař operovat?“

„Ano,“ řekla Kat.

„To je dobře, neptejte se nás ale, jestli někdo z nás dá krev. Dnes je to příliš nebezpečné s tím AIDS a vůbec.“

„Paní Levyová,“ začala Kat, „vy nedostanete AIDS, když darujete krev. Je to vy...“

„To mi neříkejte! Čtu noviny. Vím, co se děje.“

Kat si ji chvíli prohlížela. „Vidím, no, dobře. V nemocnici právě došly zásoby krve, nicméně ten problém jsme už vyřešili.“

„To je dobře.“

„Dáme vašemu muži krev z prasete.“

Matka a syn zírali na Kat, byli v šoku. „Co?“

„Prasečí krev,“ řekla Kat vesele. „Nejspíš mu to neuškodí.“ Otočila se k odchodu.

„Počkejte na okamžik!“ vykřikla paní Levyová.

Kat se zastavila. „Ano?“

„Já, ach... dejte nám minutu, prosím.“

„Samozřejmě.“

Za patnáct minut přišla Kat k doktoru Dundasovi. „Už se rodinou pana Levyho nemusíte zabývat. Jsou šťastni, že mohou darovat krev.“ Příklad se stal okamžitě v celé nemocnici legendou. Lékaři a sestry, kteří doposud Kat přezírali, s ní začali od toho okamžiku mluvit.

O několik dní později Kat vstoupila do soukromého pokoje Toma Leonarda, pacienta trpícího žaludečními vředy.

Dopřával si právě vydatný oběd, který mu přinesli z nedalekých lahůdek.

Kat přistoupila k jeho posteli. „Co to děláte?“

Podíval se na ni a usmál se. „Dal jsem si pro změnu slušný oběd.“

Nechcete se ke mně přidat? Je toho tady spousta.“

Kat zazvonila na sestru.

„Ano, paní doktorko?“

„Odneste to jídlo pryč. Pan Leonard má přísnou nemocniční dietu.“

Nečetla jste jeho kartu?“

„Ano, ale on trvá na...“

„Odneste to, prosím.“

„Hej! Počkejte!“ protestoval Leonard. „Nemohu jíst tu kaši, kterou mi tady ve špitále dávají!“

„Budete jíst, co chcete, hned, jakmile vás zbavíme vředů.“ Kat se podívala na sestru. „Dejte to pryč.“

Za půl hodiny nato byla Kat volána do kanceláře správce.

„Sháněl jste mě, doktore Wallaci?“

„Ano, posadte se. Jedním z vašich pacientů je Tom Leonard, jestli se nemýlím.“

„Ano, je to tak. Našla jsem ho dnes, jak obědvá sendvič s teplým steakem, naložené okurky a bramborový salát, a všechno pořádně okořeněné, a...“

„A vy jste mu to odnesla.“

„Jistěže.“

Wallace se ve svém křesle naklonil dopředu. „Doktorko, vy jste nejspíš nevěděla, že Tom Leonard je členem dozorcí rady nemocnice.“

Chceme, aby byl spokojen. Přijmete můj názor?“

Kat se na něj podívala a řekla neústupně: „Ne, pane.“

Zamrkal očima. „Cože?“

„Řekla bych, že nejlépe můžeme Toma Leonarda uspokojit tím, že mu vrátíme zdraví. Nevyléčí se, pokud si bude dál ničit žaludek.“

Benjamin Wallace se přinutil k úsměvu. „Proč ho nenecháme, aby se sám rozhodl?“

Kat vstala. „Protože já jsem jeho lékařka. Máte na mě ještě něco jiného?“

„Já... ne. To je všechno.“

Kat odešla z kanceláře.

Benjamin Wallace tam zůstal strnule sedět. Ženské a doktorky!

Kat měla právě noční službu, když zazvonil telefon. „Doktorko Hunterová, myslím, že byste měla přijít na tři sta dvacítku.“ „Už jdu.“ Pacientem na pokoji 320 byla paní Molloyová, osmdesátiletá paní s rakovinou a malou nadějí.

Když se Kat blížila ke dveřím, zaslechla uvnitř hlasy jakoby v hádce. Kat vkročila dovnitř.

Paní Molloyová ležela na lůžku pod vlivem silných sedativ, ale při vědomí. V pokoji byli její syn a dvě dcery.

Syn právě mluvil: „Říkám, že rozdělíme majetek na tři části.“

„Ne!“ řekla jedna z dcer. „O maminku jsme se staraly jenom Laurie a já. Kdo jí vařil a uklízel? My! Takže máme právo na její peníze a...“

„Já jsem právě tak její tělo a krev jako vy!“ křičel muž.

Paní Molloyová bezmocně ležela na lůžku a poslouchala.

Kat to rozčílilo. „Promiňte,“ řekla.

Jedna z žen na ni vrhla pohled. „Vraťte se později, sestro. Máme práci.“ Kat řekla rozčileně: „Toto je moje pacientka.“

Dávám vám všeho všudy deset vteřin, abyste opustili pokoj. Můžete počkat v čekárně pro návštěvníky. A teď jděte, nebo zavolám policii a nechám vás vyvést.“ Muž chtěl něco říci, ale pohled do očí Kat ho zadržel. Otočil se k sestrám a pokrčil rameny. „Můžeme si promluvit venku.“ Kat pozorovala všechny tři, jak odcházejí z místnosti. Otočila se k lůžku paní Molloyové a pohlédla ji po hlavě. „Nic tím nemysleli,“ řekla Kat měkce. Posadila se vedle, držela ruku staré paní a dívala se, jak pomalu usíná.

Všichni umíráme, pomyslela si Kat. Zapomeň, co řekl Dylan Thornas.

Je to velký trik umět kráčet vznešeně do této dobré noci.

Kat byla právě uprostřed ošetřování jednoho z pacientů, když vstoupil do místnosti pomocník. „Máte u sebe neodkladný hovor, paní doktorko.“ Kat se zamračila. „Děkuji.“ Obrátila se zpět k pacientovi, který byl celý v sádrovém odlitku, s nohama zavěšenými na kladce. „Za okamžik jsem zpět.“ Na chodbě, v oddělení sester, si vzala Kat telefon.

„Haló?“ „Haló, sestřičko.“ „Miku!“ Byla vzrušená, že ho slyší, ale její vzrušení se okamžitě změnilo v úlek. „Miku, říkala jsem ti, abys mi sem nikdy nevolal.“

Máš moje číslo domů, kdyby...“

„Jo, promiň, ale nemohlo to počkat. Mám takový malý problém.“ Kat věděla, o co šlo.

„Půjčil jsem si nějaké peníze od jistého chlapíka, abych je investoval do podnikání.“

Kat ho nechtěla trápit otázkou, o jaké podnikání mělo jít. „A padlo to.“

„Jo, a teď chce svoje peníze zpátky.“

„Kolik, Miku?“

„Kdybys mi mohla poslat pět tisíc...“

„Cože?“

Sestra u stolku si Kat zvědavě prohlížela.

Pět tisíc dolarů. Kat snížila hlas. „Nemám tolik. Já... Teď ti můžu poslat polovinu a zbytek za několik týdnů. Bude to tak stačit?“ „Snad ano. Nerad tě trápím, sestřičko, ale víš, jak to chodí.“ Kat věděla přesně, jak k tomu došlo. Jejím bratrovi bylo dvaadvacet a měl pořád samé fantastické plány. Flákal se s nejrůznějšími partami a jen Bůh ví, čeho byli schopni. Ale Kat se za něj cítila úplně odpovědná. Všechno je moje chyba, myslela si. Kdybych neutekla z domova a neopustila ho...

„Nedělej si starosti, Miku. Mám tě ráda.“

„Já tebe taky, Kat.“

Nějak ty peníze seženu, říkala si Kat. Mike je pro mne všechno na světě.

Doktor Isler se těšil, že bude opět pracovat s Honey Taftovou. Prominul jí už její nešťastný začátek a ve skutečnosti mu lichotilo, že měla před ním takový respekt. Ale teď při další vizitě stála Honey až za ostatními stážisty a nejevila sebemenší chuť odpovídat na jeho otázky.

Půl hodiny po vizitě seděl doktor Isler v kanceláři Benjaminu Wallace.

„Je nějaký problém?“ zeptal se Wallace.

„Je. Doktorka Taftová.“

Wallace se na něho podíval překvapeně. „Doktorka Taftová? Vždyť má to nejlepší doporučení, jaké jsem kdy viděl.“

„Právě to je pro mne hádanka,“ řekl doktor Isler. „Slyšel jsem dost věcí od ostatních stážistů. Plete se při určování diagnóz a dělá vážné chyby. Rád bych věděl, co to má znamenat.“ „Nerozumím tomu. Studovala na velice dobré lékařské fakultě.“ „Snad bys mohl zavolat děkanovi školy,“ navrhl doktor Isler.

„To je Jim Pearson. Skvělý chlapík. Zavolám mu.“ Za několik minut měl Wallace Pearsona na drátě. Vyměnili si navzájem zdvořilostní formality a pak Wallace řekl: „Volám kvůli Betty Lou Taftové.“

Na okamžik bylo ticho. „Ano?“

„Vypadá to tak, že s ní máme nějaké potíže, Jime. Poslali jste nám ji sem se skvělým doporučením.“

„Ano. V pořádku.“

„Skutečně mám před sebou vaši zprávu, v níž stojí, že byla jednou z nejlepších studentek, jaké jste kdy měli.“

„To je pravda.“

„A že bude mít ty nejlepší předpoklady pro práci lékaře.“

„Ano.“

„Neměli jste tedy žádné pochyby o...“

„Žádné,“ řekl doktor Pearson rozhodně. „Ani v nejmenším. Je snad trošičku nervózní. Je hodně citlivá, ale pokud jí dáte šanci, pak jsem si jist, že všechno bude dobré.“ „Dobře, cením si toho, co jsi mi řekl. Jistěže jí dáme šanci. Díky.“ „Rádo se stalo.“ Spojení se přerušilo.

Jim Pearson zůstal sedět a nenáviděl se za to, co právě udělal.

Ale moje žena a děti jsou na prvním místě.

8.

Honey Taftová měla tu smůlu, že se narodila velmi úspěšným rodičům. Její hezký otec byl zakladatelem a prezidentem velké počítačové společnosti v Memphisu v Tennessee, její krásná matka vědeckou pracovnící v oboru genetiky a starší Honeyiny sestry - dvojčata - byly stejně přitažlivé, inteligentní a ambiciózní jako jejich rodiče. Taftovi patřili k nejprominentnějším rodinám v Memphisu. Honey přišla na svět naprosto nevhod, když jejím sestrám bylo už šest let.

„Honey byl náš karambol,“ říkávala matka svým přátelům. „Chtěla jsem na potrat, ale Fred byl proti tomu. Teď toho lituje.“ Tam, kde její sestry ohromovaly, zůstávala Honey obyčejná. Kde sestry vynikaly, byla Honey průměrná. Její sestry začaly mluvit v devíti měsících. Honey pronešla své první slůvko až téměř ve dvou letech.

„Je to naše figurka,“ říkával otec se smíchem. „Honey je ošklivé kačátko Taftovic rodiny. Jenom si nemyslím, že se někdy promění v labuť.“ Nebyla to pravda, že by Honey byla ošklivá, nebyla ale ani hezká. Vypadala způsobně, s hubenými, trochu povadlými tvářemi, špinavě blond vlasy a nepříliš půvabnou postavou. Co však Honey měla, byla mimořádná schopnost chovat se příjemně a vnášet světlo všude, kde se objevila. Tyto kvality však neměly příliš vysokou cenu v rodině tak ctižádostivých a úspěšných lidí.

Pokud by si Honey dokázala vzpomenout, od nejtěšnějšího dětství chtěla potěšit rodiče a sestry a přála si, aby ji dokázali mít také rádi. Byla to marná námaha. Rodiče příliš zaměstnávala vlastní kariéra a sestry vítězily v soutěžích krásy a školních znalostí. Aby toho trápení bylo ještě víc, byla Honey i mimořádně plachá. Vědomě či nevědomě jí rodina vnutila silný pocit méněcennosti.

Na vysoké škole byla Honey známá jako dívka, se kterou nikdo netančí. Chodila ve škole do tanečních a na večírky. Všude byla sama. Usmívala se a snažila se nedat najevo, jak mizerně si připadala, ale nechtěla být nikomu pro legraci. Dívala se, jak si pro její sestry přicházeli domů ti nejpopulárnější kluci ze školy, zatímco ona pak vystupovala po schodech do svého prázdného pokoje a tam zápolila s domácími úkoly.

Jenom neplakat.

Během víkendů a o letních prázdninách si Honey vydělávala kapesné hlídáním dětí. Ráda se starala o děti a drobotina ji milovala. Když nebyla právě v práci, vycházela ven a sama se toulala po Memphisu. Chodila do Gracelandu, kde žil Elvis Presley, procházela se po ulici Beale, kde začalo blues. Toulala se muzeem Růžového paláce a planetáriem s řvoucím a pohybujičím se dinosaurem. Chodila do obřihó akvária.

A byla pořád sama.

Netušila, že její život se brzy drasticky změní.

Honey věděla, že spousta jejích kolegyní ve skupině prožívá milostné příběhy. Ve škole o nich mluvily takřka bez ustání.

„Spala jsi už s Rickym? Je nejlepší...!“

„Joe měla už opravdový orgasmus...“

„Minulou noc jsem byla s Tonym. Jsem úplně hotová. Je to zvíře!“

Zopakujeme si to zase dnes v noci...“

Honey tam stála a poslouchala, jak se baví, hořce jim záviděla a měla pocit, že nikdy nepozná, co je to sex. Kdo by mě chtěl? pochybovala Honey.

Jednou v pátek večer se konal školní večírek. Honey na něj nechtěla jít, ale otec jí řekl: „Podívej, mám o tebe starost.

Tvoje sestry mi řekly, že stojíš v koutě a že nechceš jít na večírek, protože tam na tebe nikdo nečeká.“ Honey se začervenala. „To není pravda,“ řekla. „Čeká, a já tam půjdu...“ Jen ať se mě nezeptá, kdo tam na mě čeká, modlila se Honey.

Nezeptal se.

Teď Honey byla na večírku, seděla jako obvykle ve svém koutě, sledovala ostatní, jak tančí a prožívají báječné chvíle.

A v tom se stal zázrak.

Roger Merton, kapitán fotbalového týmu a nejpopulárnější kluk na celé škole, byl právě na parketu a zápolil tam se svou přítelkyní. Byl opilý.

„Jsi mizerný samolibý bastard,“ řekla mu.

„A ty pitomá děvka!“

„Můžeš si tančit sám se sebou.“

„Nemusím tančit sám se sebou, Sally. Mohu tančit s kteroukoliv jinou. S kteroukoliv budu chtít.“

„Táhni!“ vykřikla na celý taneční sál.

Honey nechtěla, ale slyšela.

Merton viděl, jak se na něj dívá. „Co tu, k čertu, okouneš?“ řekl jí a každé slovo mu přitom dělalo potíže.

„Nic,“ odpověděla Honey.

„Já tě čubce ukážu! Myslíš, že jí neukážu?“

„Já... ano.“

„Zatraceně a hned. Pojdme se trochu napít.“

Honey zaváhala. Merton byl už pořádně opilý. „Dobře, já ale...“

„Výborně. Vezmu láhev do auta.“

„Já opravdu nemyslím, že...“

Ale on už držel Honey za ruku a vedl ji ven z místnosti. Šla vedle něj, protože nechtěla dělat scénu a přivádět ho do rozpaků.

Venku se mu Honey pokusila vytrhnout. „Rogere, nemyslím, že je to dobrý nápad. Já...“

„Co je, proboha, s tebou - posera?“

„Ne, já...“

„Dobře. Jdeme.“

Zavedl ji k autu a otevřel dveře. Honey na chvíli zaváhala.

„Nastup.“

„Můžu zůstat jenom na chvíli,“ řekla Honey.

Nastoupila do auta, protože nechtěla Rogera rozzlobit. Posadil se vedle ní.

„Namažeme se do němoty, co ty na to?“ Vytáhl láhev Bourbonu. „Tady to je.“ Honey jen jednou v životě pila alkohol, nesnášela jej. Ale teď nechtěla Rogera urazit. Podívala se na něj a s nechutí polkla malý doušek.

„Vidíš, jak ti to jde,“ řekl. „Ty jsi ve škole nová, co?“ Honey byla ve třetím ročníku. „Ne,“ řekla. „Já...“ Naklonil se k ní a začal si hrát s jejími prsy.

Honey sebou vylekaně cukla.

„Hej! Co je? Ty mě nechceš potěšit?“ zeptal se.

A to byla ta kouzelná věta. Honey si přála potěšit kohokoliv, i kdyby to mělo být...

Na nepohodlném zadním sedadle Mertonova auta Honey poprvé poznala sex, a to jí otevřelo neuvěřitelný nový svět. Milování jí sice nepůsobilo zvláštní radost, to ale nebylo důležité. Důležité bylo, že to prožila s Mertonem. Skutečně, Honey byla unesena tím, jak hodně se s ní laskal. Připadal jí jako v extázi. Nikdy předtím nikoho neviděla tak vzrušeného. Tak takto lze potěšit muže, pomyslela si Honey.

Bylo to skutečné zjevení.

Honey nebyla schopna pustit z hlavy zázrak, který se jí přihodil. Ležela v posteli a myslela na Mertonovo tvrdé mužství, které neustále cítila v sobě, vnikal do ní stále rychleji a rychleji a pak jeho sténání. „Ó ano, ano... Ježíši, ty jsi fantastická, Sally...“ To by Honey nikdy ani nenapadlo. Potěšila kapitána fotbalového klubu! Nejznámějšího kluka na celé škole! A skutečně jsem nevěděla, co právě dělám, pomyslela si Honey. Že jsem se opravdu naučila, jak potěšit muže...

A to bylo pro Honey druhé zjevení.

Příštího dne ráno Honey zašla do Pokladnice požitků, pornografického knihkupectví na Poplarově ulici a koupila si půl tuctu knih o erotice. Propašovala je domů a potají si je četla ve svém pokoji. Byla udivena, co všechno se dozvěděla. Hltala stránky Voňavé zahrady a Kámásútry, Tibetského umění lásky, Alchymie extáze a pak vše znovu. Pamatovala si slova Geduna Chopela a tajemné výklady Kanchinathy.

Studovala vzrušující fotografie třiceti sedmi pozic milování a dozvěděla se, co znamená Půlměsíc a Kruh, Lotosový květ, Kusy mračen a jiné způsoby soulože.

Honey se stala odbornicí na osm druhů orálního sexu, šestnáct drah rozkoší a extáze z milostných her. Naučila se, jak přimět muže, aby prožil karuna, jež posiluje jeho potěšení. Teoreticky, samozřejmě. Honey si nyní připadala, že je připravena uvést své poznání do života.

Kámásútra věnovala několik kapitol afrodiziakům, které zvyšují mužskou potenci, a protože dosud Honey neměla tušení, kde by mohla získat Hedysarum gangeticum, rostlinu kshirika nebo Xanthochymus pictorius, vymýšlela si své vlastní náhražky.

Když následující týden potkala Honey Rogera Mertona ve třídě, šla k němu a řekla: „Opravdu se těším na příští noc. Budeme to dělat zase?“ Chvilí mu trvalo, než si na Honey vzpomněl. „A, jistě. Proč ne? Naši jsou dnes večer pryč. Co se tak sejít kolem osmé?“ Když ten večer přišla Honey do Mertonova domu, nesla s sebou malou lahvičku javorového sirupu.

„K čemu to je?“ zeptal se Merton.

„Předvedu ti to,“ řekla Honey.

Ukázala mu to.

Druhý den Merton ve škole vyprávěl kamarádům o Honey. „Je neuvěřitelná,“ řekl. „Nevěřili byste, co dokáže udělat s trochou teplého sirupu!“ To odpoledne šest chlapců požádalo Honey o schůzku. Od té chvíle byla každou noc z domu. Chlapci byli nadmíru spokojení a Honey byla také dokonale šťastná.

Rodiče těšilo, že je jejich dcera tak žádaná.

„Trvalo to trochu déle, než rozkvetla,“ konstatoval její otec hrdě,

„ale teď je z ní pravá Taftová!“

V matematice měla Honey vždy nevalné výsledky a věděla, že při závěrečném testu dopadla špatně. Učitel matematiky, pan Janson, byl starý mládenec a bydlel nedaleko školy. Honey jej jednoho večera přišla navštívit. Otevřel dveře a překvapeně na ni hleděl.

„Honey! Co tady děláš?“

„Potřebuji vaši pomoc,“ řekla Honey. „Otec mě zabije, jestli z vašeho předmětu propadnu. Přinesla jsem nějaké příklady z matematiky a byla bych ráda, kdybyste se se mnou na ně podíval.“

Chvilí váhal. „Je to zvláštní, ale... tak dobře.“

Pan Janson měl Honey rád. Nebyla jako ostatní dívky v jeho třídě. Ty byly drzé a nevybíravé, zatímco Honey byla citlivá a pečlivá, vždy dychtivá potěšit. Chtěl, aby se více věnovala matematice. Pan Janson se posadil na pohovku vedle Honey a začal jí vysvětlovat složitosti logaritmu.

Honey logaritmy nezajímaly. Zatímco pan Janson mluvil, Honey se přibližovala k němu těsněji a těsněji. Začala mu dýchat na krk a do ucha a dříve, než pochopil, co se děje, měl pan Janson rozepnutý zip u kalhot.

V údivu zíral na Honey. „Co to děláš?“

„Chtěla jsem tě od první chvíle, kdy jsem tě uviděla,“ řekla Honey.

Otevřela kabelku a vytáhla z ní malou plechovku s namíchaným krémem.

„Co je to?“

„Nech mě, já ti to ukážu...“

Honey dostala v matematice - nejlepší známku.

Honey nebyla tak populární zvláštním příslušenstvím, které používala. Pověst ji získaly také vědomosti posbírané ze všech možných starých knih o erotice. Obšťastňovala své partnery milostnými způsoby, o jakých se jim nikdy ani nesnilo, tisíc let starými a dávno zapomenutými. Dodala slovu „extáze“, nový význam.

Její známky se prudce zlepšily a Honey se stala najednou mnohem slavnější než její sestry v době vysokoškolských studií. Honey bývala zvána na večere do klubu Private Eye nebo do Bombayského cyklistického klubu a zchladila se mraženou kávou v restauraci

Memphis. Chlapci ji brali na lyže do Cedar Cliff a na kluzáky na letiště Landis. Léta studií na vysoké škole byla pro Honey úspěšná i společensky. Jednou večer jí řekl otec při jídle: „Budeš brzy končit. Je čas myslet na svou budoucnost. Víš, co chceš v životě dělat?“

Odpověděla okamžitě: „Chci být zdravotní sestrou.“

Otcova tvář zrudla: „Chceš říci lékařkou.“

„Ne, tati. Já...“

„Jsi Taftová. Jestli chceš jít na medicínu, budeš lékařkou. Je to jasné?“

„Ano, tati.“

Když Honey řekla otci, že chce být zdravotní sestrou, měla na mysli právě to, co řekla. Toužila po tom, aby se mohla starat o lidi, pomáhat jim a krmít je. Měla hrůzu z toho, že by se měla stát lékařkou a být zodpovědná za lidské životy, ale věděla, že nesmí svého otce zklamat. Jsi Taftová.

Její závěrečné výsledky však nebyly tak dobré, aby mohla Honey nastoupit na univerzitu, na lékařskou fakultu, ale otec tu měl vliv. Byl velkým mecenášem lékařské fakulty v Knoxville v Tennessee. Sešel se s doktorem Jimem

Pearsonem, děkanem.

„Žádáte mě o velkou službu,“ řekl Pearson, „ale řeknu vám, co udělám. Přijmu Honey na podmínku. Pokud po půl roce budeme mít dojem, že není schopná pokračovat dál, bude muset odejít.“ „To je docela čestné. Ona vás určitě překvapí.“ Měl pravdu.

Otec zařídil, aby Honey mohla v Knoxville bydlet u jeho bratrance, reverenda Douglase Liptona.

Douglas Lipton byl hlavou baptistické církve. Měl šedesát let a byl ženatý se ženou ještě o deset let starší. Reverend byl šťastný, že má Honey ve svém domě.

„Je to jako závan čerstvého vzduchu,“ řekl své ženě.

Nikdy v životě nepotkal nikoho tak žádostivého potěšit druhé.

Honey si na lékařské fakultě vedla docela slušně, ale chyběla jí oddanost. Byla tam pouze, aby potěšila svého otce.

Učitelé měli Honey rádi. Její ryzí půvab způsobil, že jí profesori přáli úspěch.

Zvláště slabá byla v anatomii. V průběhu osmi týdnů dal pro ni poslat profesor anatomie: „Bojím se, že vás budu muset nechat propadnout,“ řekl nešťastně.

Já nemohu propadnout, říkala si Honey. Nemohu zklamat otce. Co doporučuje Boccaccio?

Honey přistoupila blíže k profesorovi. „Přišla jsem do této školy kvůli vám. Hodně jsem o vás slyšela.“ Přistoupila k němu ještě blíže. „Chtěla bych být jako vy.“ A ještě blíže. „Být lékařkou znamená pro mě všechno.“ A blíže. „Prosím, pomozte mi.“ O hodinu později, když Honey opouštěla jeho pracovnu, nesla si odpovědi na příští zkoušení.

Ještě než Honey dokončila studia na lékařské fakultě, svedla několik svých profesorů. Pomáhalo jí, že nebyli schopni vzdorovat. Všichni byli přesvědčeni, že to byli právě oni, kdo svedli ji, a pocíťovali vinu za to, že sami zneužili její nevinnosti.

Doktor Jim Pearson byl poslední z mužů, který Honey podlehl. Byl zmaten všemi zprávami, které o ní slyšel. Byly to pověsti o jejich mimořádných sexuálních dovednostech. Jednoho dne poslal pro Honey, aby si s ní promluvil o jejím prospěchu. Přinesla si s sebou malou krabičku práškového cukru, a ještě než skončilo odpoledne, byl doktor Pearson lapen jako všichni ostatní. Honey jej učinila mladým a nenasytým. Dokázala, že si připadal jako král, který si ji podmanil a učinil ji svou otrokyní.

Snažil se nemyslet na ženu a děti.

Honey měla reverenda Douglase Liptona opravdově ráda a rozčilovalo ji, že jeho manželka je chladná, studená žena, která na něm pořád něco viděla. Honey reverenda litovala. Nemá to zapotřebí, říkala si Honey. Potřebuje útěchu.

O půlnoci, když paní Liptonová byla na návštěvě u své sestry mimo město, vklouzla Honey do pastorovy ložnice. Byla nahá.

„Douglassi...“

Vytřeštil oči. „Honey? Jsi v pořádku?“

„Ne,“ odpověděla. „Mohu s tebou mluvit?“

„Jistěže.“ Natáhl ruku k lampičce.

„Nerozsvěcuj.“ Vklouzla do postele vedle něho.

„Co se děje? Necítíš se dobře?“

„Trápím se.“

„Čím?“

„O tebe. Zasloužíš si být milován. Chci se s tebou milovat.“

Byl už úplně vzhůru. „Můj Bože!“ řekl. „Jsi ještě dítě. To nemůžeš myslet vážně.“

„Myslím. Tvá žena ti už nedává žádnou lásku...“

„Honey, to je nepřipustné! Uděláš lépe, když se teď vrátíš do svého pokoje a...“ Cítil, jak se k němu tiskne její nahé tělo. „Honey, to nemůžeme udělat. Já jsem...“ Její rty se přitiskly na jeho a celým tělem už na něm ležela. Byl úplně mimo. Tu noc strávila v jeho posteli.

V šest hodin ráno se otevřely dveře ložnice a do místnosti vstoupila paní Liptonová. Stála tam, hleděla na oba a pak beze slova vyšla ven.

Dvě hodiny nato reverend Douglas Lipton ve své garáži spáchal sebevraždu.

Když se tu novinu Honey dozvěděla, byla zničena, neschopna uvěřit tomu, co se stalo.

Šerif přišel do domu a hovořil s paní Liptonovou. Když skončil, našel si Honey. „Z úcty k rodině reverenda Douglase Liptona uvedeme jako důvod smrti, sebevražda z neznámých důvodů,“ ale doporučoval bych vám, abyste, k ksakru, z tohoto města zmizela co nejrychleji a už se nevracela...“ Honey odešla do Oblastní nemocnice Embarcadero v San Franciscu. Se skvělým doporučením od doktora Jima Pearsona.

9.

Paige přestala vnímat čas. Nebylo začátku ani konce a dny i noci splývaly v jedno. Nemocnice byla teď celý její život. Svět venku byla cizí vzdálená planeta.

Vánoce přišly a odešly a začal nový rok. V tom světě venku americké vojsko osvobodilo Kuvajť od Iráku.

Od Alfréda nedostala ani slovo. Přijde na to, že udělal chybu, říkala si Paige. Vráti se ke mně.

Ranní telefonní hovory skončily tak náhle, jako začaly. Paige se uklidnila, že se nepříhodil žádný záhadný ani výhrůžný incident. Bylo to téměř stejné, jako by se všem zdál nějaký ošklivý sen... S výjimkou, že to nebyl sen.

Práce v nemocnici byla stále náročnější. Nezástával žádný čas poznávat pacienty. Ti byli jen jednoduše žlučníky, protrženými játry, zlomeninami stehenních kostí a zkřivenými zády.

Nemocnice byla džungle zaplněná mechanickými démony, respirátory, elektrokardiografy, zařízeními na měření katalázy, rentgeny. Každý měl svůj vlastní podivný zvuk. Bylo to pískání, bzučení, nepřetržité hučení reproduktorů a všechny ty zvuky splývaly v jediný hluk, v šílenou kakofonii.

Druhý rok praxe byl slavnostním předělem. Praktikanti postoupili k odpovědnějším úkolům, a když pozorovali nově přichozí skupinu, cítili vůči nim směsici pohrdání a arogance.

„Chudáčci,“ obrátila se Kat k Paige. „Nemají ani tušení, co je tady čeká.“

„To brzy pochopí.“

Paige a Honey začaly mít o Kat strach. Hubla a vypadala deprimovaně. Stávalo se, že Kat najednou uprostřed hovoru hleděla do prázdna, jako by byla myšlenkami mimo. Čas od času měla záhadné telefonáty a po každém z nich se její deprese ještě zhoršovaly.

Paige a Honey se posadily a daly se s ní do řeči.

„Je všechno v pořádku?“ zeptala se Paige. „Víš, že tě máme rády, a jestli máš nějaký problém, rády bychom ti pomohly.“ „Díky. Jsem vám vděčná, ale tady se nedá nic dělat. Jde o peníze.“ Honey se na ni překvapeně podívala. „Na co potřebuješ peníze? Nikam nechodíme. Nemáme čas nakupovat. My...“ „Nejde o peníze pro mě. Ale pro mého bratra.“ Kat se nikdy předtím o bratrovi nezmínila.

„Nevěděla jsem, že máš bratra,“ řekla Paige.

„Bydlí v San Franciscu?“ zeptala se Honey.

Kat váhala. „Ne. Bydlí pořád na Východě. V Detroitu. Jednou se s ním musíte setkat.“

„To bychom rády. Co dělá?“

„Je něco jako podnikatel,“ odpověděla Kat neurčitě. „Je teď trochu na dně, ale Mike se zase vzpamatuje. On vždycky.“

Doufám, Bože, že je to pravda, myslela si Kat.

Harry Bowman byl jako praktikant přeložen z Iowu. Byl to veselý, bezstarostný člověk, který se velmi snažil být příjemný ke všem lidem.

Jednou řekl Paige: „Pořádám zítra malý večírek. Pokud budete vy, doktorka Hunterová a doktorka Taftová mít volno, mohly byste přijít.“

Co vy na to? Myslím, že to pro vás bude příjemně strávený čas.“

„Fajn,“ řekla Paige. „Co máme přinést?“

Bowman se zasmál: „Nenoste nic.“

„Jste si jist?“ zeptala se Paige. „Láhev vína nebo...“

„Zapomeňte na to! Večírek bude v mém malém bytě.“

Bowmanův malý byt se ukázal ve skutečnosti jako desetipokojový ateliérový byt vybavený starožitným nábytkem.

Naše tři ženy vstoupily dovnitř a zůstaly v úžasu hledět kolem sebe.

„Můj Bože!“ řekla Kat. „Odkud to všechno je?“

„Byl jsem dost chytrý na to, abych měl šikovného otce,“ řekl Bowman.

„Odkázal mi všechny svoje peníze.“

„A vy pracujete?“ žasla Kat.

Bowman se usmál. „Chci být lékařem.“

Občerstvení tvořil kaviár Beluga Malossol, paté de canipagne, uzený skotský losos, ústřice podávané na polovině skořápky, plátky krabího masa, crudité s šalotkou v octovém nálevu a třpytivé šampaňské. Bowman měl pravdu. Všechny tři ženy se měly nádherně.

„Nemohu vám ani dost poděkovat,“ řekla Paige Bowmanovi, když byly na odchodu.

„Máte v sobotu volno?“ zeptal se.

„Ano.“

„Mám malý motorový člun. Vezmu vás na malou vyjížďku.“

„To zní skvěle.“

Ve čtyři hodiny ráno byla Kat probuzena z hlubokého spánku v pohotovostním pokoji. „Doktorko Hunterová, pohotovostní ambulance tři... doktorko Hunterová, pohotovost tři.“ Kat vstala z postele, přemáhajíc únavu. Protřela si oči a jela výtahem dolů nepohotovostní ambulanci.

Pomocník ji uvítal ve dveřích. „Skončil tam v rohu. Je v hrozných bolestech.“ Kat k němu přistoupila. „Jsem doktorka Hunterová,“ řekla ospale.

Zasténal. „Ježíši, doktorko, musíte něco udělat. Ta záda mě zabíjí.“

Kat potlačila zívnutí. „Jak dlouho máte bolesti?“

„Asi dva týdny.“

Kat si ho prohlížela, hádala. „Dva týdny? Proč jste nepřišel dříve?“

Pokusil se pohnout a cuknut sebou. „Abych řekl pravdu, nesnáším špitály.“

„Tak proč jste teď přišel?“

Ožil. „Blíží se velký turnaj v golfu, a když mi nedáte do pořádku záda, nebudu schopný si ho užít.“

Kat nabrala zhluboka dech. „Golfový turnaj.“

„Jo.“

Bojovala sama se sebou, aby se ovládla. „Já vám něco povím. Jděte domů. Vemte si dva aspiríny, a když se do rána nebudete cítit líp, tak mi zavolejte.“ Otočila se a rázně vyšla z místnosti. Užasle za ní hleděl.

Malý motorový člun Harryho Bowmana byl elegantní, padesát stop dlouhý motorový křižník.

„Vítejte na palubě!“ pozdravil Paige, Kat a Honey v doku.

Ženy si s obdivem prohlížely člun.

„Je nádherný,“ řekla Paige.

Křižovali tři hodiny zátokou a vychutnávali teplý slunný den. Bylo to poprvé, kdy si každý z nich po týdnech dopřál trochu volna. Kotvili u Andělského ostrova a pochutnávali si na výtečném obědě.

„To je život,“ řekla Kat, „nevracejme se na pobřeží.“

„Dobrý nápad,“ řekla Honey.

Tak jako tak, byl to božský den.

Když se vraceli k doku, řekla Paige: „Ani vám nedokážu popsat, jak se mi to líbilo.“ „Potěšení je na mé straně,“ poklepal ji Bowman po rameni.

„Zopakujeme si to. Někdy. Vy tři jste vždy vítány.“

Jak roztomilý člověk, pomyslela si Paige.

Honey s oblibou pracovala na porodním oddělení. Bylo to oddělení plné nového života a nové naděje v nekonečně radostném rituálu. Prvorodičky byly nedočkavé a bázlivé. Ty starší se nemohly dočkat, kdy už to budou mít za sebou. Jedna z žen, která byla právě po porodu, řekla Honey: „Díky Bohu!

Zase si uvidím na prsty u nohou.“

Kdyby si Paige vzala kalendář, zadržela by si v něm patnáctý srpen červenou tužkou. Toho dne totiž do jejího života vstoupil Jimmy Ford.

Jimmy byl nemocniční zřízenec s jasným úsměvem a tak příjemnými vlastnostmi, s jakými se Paige ještě nikdy v životě nesetkala. Byl malý a hubený a vypadal na sedmáct let. Bylo mu dvacet pět a pohyboval se nemocničními chodbami jako radostné tornádo. Z ničeho si nic nedělal.

Neustále běhal po nemocnici se vzkazy pro každého. Nedělal mezi lidmi žádné rozdíly a s lékaři, sestrami i vrátnými jednal úplně stejně.

Jimmy Ford rád vyprávěl vtipy.

„Slyšela jsi už o tom pacientovi v sádrovém lůžku? Chlapík, který ležel v posteli vedle něho, se ho ptal, čím se živil.“

„Odpověděl: „Myl jsem okna na Empire State Building.““

„A ten druhý nato: „A kdy jsi toho nechal?““

„V polovině cesty dolů.““

A Jimmy se zašklebil a už zase spěchal někomu pomoci.

Obdivoval Paige. „Jednou budu lékařem. Chci být jako ty.“ Nosil jí drobné dárky - sladkosti a plyšové hračky. A ke každému dárku přidával nějaký vtip.

„V Houstonu zastavil jeden muž chodce a zeptal se ho: „Jak se dostanu nejrychleji do nemocnice?, Druhý muž povídá: „Řekni něco špatného o Texasu.““ Žerty byly mizerné, ale Jimmy jim dával komickou příchut'. Doháněl Paige na motorce, aby přijeli do nemocnice zároveň.

„Pacient se zeptal: „Bude má operace nebezpečná?, a chirurg odpovídá: „Ne, nebezpečnou operaci za dvě stě dolarů si nemůžeme dovolit.““ A už byl zase pryč.

Kdykoliv Paige, Kat a Honey měly ve stejný den volno, chodily se toulat a poznávat San Francisco. Navštěvovaly Holandský Mlýn, Japonskou Čajovou zahradu. Chodily do Fishermanova přístavu a vozily se lanovkou. Chodily na představení do Curranova divadla a večerely pak v Maharani na Poštovní ulici. Všichni číšníci byli Indiáni a k údivu Kat a Honey obracela se na ně Paige v hindštině.

„Hun Hindustni baht bahut ocho bolta hi.“

A od toho okamžiku byla restaurace jejich.

„Kdepak ses proboha naučila mluvit indiánsky?“ zeptala se Honey. „Hindštinu,“ zaváhala Paige. „My... já jsem žila nějakou dobu v Indii.“ Stále to bylo příliš živé. Byli s Alfrédem v Agře, upřeně hleděli na Taj Mahal. Šáh Jahan toto postavil na památku své ženy. Trvalo to dvacet let, Alfréde.

Postavím pro tebe Taj Mahal. A je mi jedno, jak dlouho to bude trvat!

To je Karen Turnerová. Moje žena.

Slyšela své jméno a otočila se.

„Paige...“ Kat měla ve tváři soustředěný výraz. „Jak je ti?“

„Fajn. Je mi fajn.“

Těžká doba pokračovala. Další nový rok přišel a vzápětí zase odešel a druhý rok přešel na třetí, a nic se nezměnilo.

Nemocnice zůstávala vnějším světem nedotčena. Války a hladomory a katastrofy v dalších zemích bledly ve srovnání s krizemi života a smrti, které se opakovaly dvacet čtyři hodin denně.

Kdykoli se Kat a Paige setkaly na chodbách nemocnice, Kat se široce usmála a řekla: „Máš se dobře?“

„Kdy jsi naposledy spala?“ zeptala se Paige.

Kat vzdychla: „Kdo si to má pamatovat?“

Klopýtaly dlouhými dny a nocemi ve snaze odolávat nekonečnému, náročnému tlaku, krmily se sendviči, kdykoliv měly čas, a pily studenou kávu z papírových kelímků.

Sexuální obtěžování se stalo neodmyslitelnou součástí života Kat. Byly tu stále nárážky a ponižující poznámky nejenom ze strany lékařů, ale také pacientů, kteří zkoušeli dostat ji do postele. Ti dostávali stejnou odpověď jako doktoři. Není na světě muž, kterému dovolím, aby se mě dotknul.

A opravdu tomu věřila.

Uprostřed ranního shonu jí Mike zatelefonoval znovu.

„Nazdar, sestřičko.“

A Kat věděla, co se stalo. Poslala mu všechny peníze, bez kterých se mohla obejít, ale hluboko v duši tušila, že cokoliv by mu poslala, stejně to nikdy nebude dost.

„Strašně nerad tě obtěžuji, Kat. Opravdu. Ale spadl jsem do takového průšvihů.“ Jeho hlas zněl napjatě.

„Miku... jsi v pořádku?“

„Ale jo. Není to nic vážného. Jde jenom o to, že někomu musím okamžitě vrátit jeho peníze, a divil bych se...“

„Uvidím, co se dá dělat,“ řekla Kat unaveně.

„Díky. S tebou můžu vždycky počítat, víd', sestřičko? Mám tě rád.“

„Já tebe taky, Miku.“

Jednoho dne Kat řekla Paige a Honey: „Víte, co my všechny potřebujeme?“

„Měsíc spánku?“

„Prázdniny. Abychom se mohly toulat po Champs-Élysées, koukat se do výkladů všech těch luxusních obchodů.“

„Dobře. Všude první třídou!“ zasmála se Paige. „Budeme spát celý den a celou noc se budeme bavit.“

Honey se smála. „Zní to dobře.“

„Budeme mít dovolenou už za několik měsíců,“ poznamenala Paige. „Proč bychom si nemohly pro nás tři naplánovat nějakou cestu?“ „To je výborný nápad,“ řekla Kat nadšeně. „Zastavíme se v některé z cestovních kanceláří.“

Následující tři dny strávily horečnatými plány.

„Umírám touhou vidět Londýn. Možná by se nám poštěstilo uvidět královnu.“ „Já bych chtěla jet do Paříže. Myslím, že je to nejromantičtější město na světě.“ „Chtěla bych se projíždět na gondole za měsíční noci v Benátkách.“ Možná pojedeme na svatební cestu do Benátek, Paige, řekl jí Alfréd. Líbilo by se ti to? To víš, že ano!

Byla zvědavá, zda Alfréd vzal Karen na líbanky do Benátek. V sobotu ráno všechny tři zašly do cestovní kanceláře Corniche na ulici Powell.

Paní za pultem byla zdvořilá. „O jaký druh cesty se zajímáte?“

„My bychom rády do Evropy - Londýn, Paříž, Benátky...“

„To je milé. Máme několik cenově výhodných cest, které...“

„Ne, ne, ne,“ Paige se podívala na Honey a zasmála se. „Něco prvotřídního.“

„Ano. Cesta letadlem v první třídě,“ přidala se Kat.

„Prvotřídní hotely,“ dodala Honey.

„Jistě, mohu doporučit Ritz v Londýně, Crillon v Paříži, Cipriani v Benátkách a...“ Paige řekla: „Mohly bychom u vás dostat nějaké prospekty? Můžeme je prostudovat a udělat si vlastní představu.“ „To bude nejlepší,“ řekla paní v cestovní kanceláři.

Paige listovala v jednom prospektu. „Zajišťujete také nájem jachet?“

„Ano.“

„Dobře. Možná si jednu zamluvíme.“

„Výborně.“ Referentka posbírala hrst prospektů a podala je Paige. „Jakmile s tím budete hotovy, dejte mi ihned vědět. Budu ráda, když vám budu moci rezervovat místa.“ „Ještě o nás uslyšíte,“ slíbila Honey.

Když byly venku, Kat se smála: „Nic než velké snění, že?“

„Neboj,“ ujistila ji Paige. „Jednou budeme schopné jet se podívat na všechna ta místa.“

10.

Seymour Wilson, vedoucí lékař Oblastní nemocnice Embarcadero, byl muž frustrovaný svou nemožnou prací. Bylo mnoho pacientů, moc málo lékařů a sester a také den měl málo hodin. Připadal si jako kapitán potápějící se lodi, který zoufale pobíhá v podpalubí a marně se snaží ucpat díry.

Pro doktora Wilsona byla momentálně takovým problémem Honey Taftová. Ačkoli se zdálo, že někteří lékaři ji měli hodně rádi, praktikanti a zdravotní sestry přinášeli zprávy, že doktorka Taftová není schopna dělat svoji práci.

Nakonec Wilson navštívil Bena Wallace. „Chci se zbavit jedné naší lékařky,“ řekl. „Praktikanti, se kterými dělá vizity, mi říkají, že je neschopná.“ Wallace si Honey pamatoval. Patřila k těm, kteří měli mimořádně vysoké hodnocení a vynikající doporučení. „Nerozumím tomu,“ namítnul. „Musela se stát nějaká chyba.“ Na chvíli se zamyslel.

„Povím ti, co uděláme, Seymoure. Kdo je největší ničema tvého týmu?“

„Ted Allison.“

„Výborně. Zítřka ráno pošli Honey Taftovou na vizitu s doktorem

Allisonem. Řekni mu, aby ti o ní podal zprávu. Pokud zjistí, že je neschopná pro svou práci, zbavím se jí.“

„To je docela spravedlivé,“ řekl doktor Wilson. „Díky, Bene.“

Při obědě Honey řekla Paige, že je na příští den určena, aby na vizitě doprovázela doktora Allisona.

„Znám ho,“ řekla Paige. „Má děsnou pověst.“

„Slyšela jsem o tom,“ poznamenala Honey zamyšleně.

V témže okamžiku na druhém konci nemocnice mluvil Seymour Wilson s Tedem Allisonem. Allison byl silně ironický veterán, který už měl za sebou pětadvacet let praxe. Sloužil jako lékařský důstojník u námořnictva a stále ještě byl hrdý na svou námořnickou kariéru.

Seymour Wilson mu povídal: „Chci po tobě, abys nespustil oči z doktorky Taftové. Jestli řízne vedle, jde ven.

Rozumiš?“

„Rozumím.“

Těšil se na to. Stejně jako Seymour Wilson, také Ted Allison pohrdal neschopnými lékaři. Navíc byl pevně

přesvědčen, že pokud se ženy chtějí věnovat léčebné profesi, mohou být jediné zdravotní sestry. Když to bylo dobré pro Florence Nightingale, pak to je dost dobré i pro všechny ostatní.

Příštího dne v šest ráno se praktikanti shromáždili na chodbě, aby zahájili ranní vizitu. Honey Taftová byla zařazena do skupiny, kterou tvořili doktor Allison, jeho hlavní asistent Tom Benson a pět praktikantů. V okamžiku, kdy se podíval na Honey, Allisona napadlo:

Okey, sestro, podíváme se, co dovedeš. Obrátil se ke skupině.

„Jdeme.“

Prvním pacientem oddělení číslo jedna byla dospívající dívka. Ležela na lůžku zakryta těžkými pokrývkami. Spala, když k ní skupina přistoupila.

„Dobře,“ řekl doktor Allison. „Byl bych rád, kdybyste se všichni podívali na její kartu.“

Praktikanti se pustili do studia chorobopisu. Doktor Allison se otočil k Honey. „Tato pacientka má horečky, zimnici, je celkově malátná a trpí nechutenstvím. Má teplotu, kašel a zápal plic. Jaká je vaše diagnóza, doktorko Taftová?“

Honey stála, mračila se, mlčela.

„Tedy?“

„Tedy,“ řekla Honey zamyšleně. „Řekla bych, že je to nejspíš psitakóza - papouščí nemoc.“ Doktor Allison se na ni překvapeně podíval. „Co... co to říkáte?“ „Její příznaky jsou typické pro psitakózu a všimla jsem si, že nějakou dobu pracovala jako účetní v obchodě se zvířaty. Psitakóza se přenáší z nakažených papoušků.“ Allison pomalu přikyvoval. „To je... to je velmi dobré. Víte, jak se to léčí?“ „Ano. Deset dní tetracyklin, bezpodmínečný klid na lůžku a spousta tekutin.“ Doktor Allison se otočil ke skupině. „Slyšeli jste to všichni?“

Doktorka Taftová má naprostou pravdu.“

Přistoupili k dalšímu nemocnému.

Doktor Allison řekl: „Když si prostudujete jeho kartu, zjistíte, že má mesoteliální zduřenin, chrlení krve a trpí únavou. Jaká je diagnóza?“

Jeden stážista s nadějí v hlase řekl: „Vypadá to na nějaký druh zápalu plic.“

Druhý praktikant řekl: „Mohla by to být rakovina.“

Doktor Allison se obrátil k Honey. „Jaká je vaše diagnóza, doktorko?“

Honey vypadala, že přemýšlí. „Ted' hned bych řekla, že je to pneumokonióza, druh otravy z azbestu. Záznam nemocného říká, že pracuje v továrně na koberce.“ Ted Allison nedokázal zakrýt údiv. „Výborně! Výborně! Umíte také určit léčbu?“ „Bohužel, doposud ještě žádná speciální terapie neexistuje.“ Bylo to stále působivější. Během dalších dvou hodin Honey stanovila diagnózu vzácného případu Reiterova syndromu, měknutí kostí a malárie.

Když vizita skončila, potřásl doktor Allison Honey rukou. „Není lehké mě přesvědčit, doktorko, ale chtěl bych vám říci, že máte před sebou obrovskou budoucnost!“

Honey se začervenala. „Děkuji vám, doktore Allisone.“

„Míním o tom informovat Bena Wallace,“ dodal ještě před odchodem.

Tom Benson, Allisonův starší asistent, hleděl na Honey a usmíval se.

„Sejdeme se za půl hodiny, děvenko.“

Paige se snažila vyhnout doktoru Arturu Kanovi - 007. Ale při každé příležitosti se Kane sháněl po Paige, aby mu asistovala během operace. A pokaždé byl přítom ještě účinnější.

„Co za tím vězí, že si se mnou nikam nevyrazíte? Musíte si to asi dopřávat s někým jiným.“ Anebo: „Jsem asi malý, zlatíčko, ale ne všude. Víte, co tím myslím?“ Měla pokaždé hrůzu, když s ním musela pracovat. Čas od času Paige sledovala Kana, jak provádí nepotřebnou operaci a vyjímá z těla zdravé orgány.

Jednou, když Paige a Kane šli spolu do operačního sálu, zeptala se ho: „Co budeme dnes operovat, doktore?“ „Jeho tašku!“ Spatřil její údiv v obličeji. „Dělám si legraci, zlato.“ „Mohl by pracovat u řezníka,“ řekla rozhořčeně později Kat. „Nemá vůbec právo sahát na lidi.“ Po jedné zvlášť nevhodné operaci jater se doktor Kane obrátil k Paige a zavrtěl hlavou. „Moc špatné. Nevím, jestli to zvládne.“ Paige měla co dělat, aby ovládla rozčilení, a tak se rozhodla promluvit si s Tomem Changem.

„Někdo by měl podat zprávu o doktoru Kanovi,“ řekla Paige. „Morduje své pacienty!“

„Neber si to tak.“

„Nemohu. Není správné, že nechají operovat člověka, jako je on. Je to zločin. Měl by jít před kárnou komisí.“

„K čemu by to bylo? Musela bys získat další lékaře, aby svědčili proti němu, ale nikdo nebude ochotný. Tady je uzavřená společnost a my všichni v ní musíme žít, Paige. Je skoro nemožné přimět jednoho lékaře, aby svědčil proti jinému. My všichni jsme zranitelní a příliš potřebujeme jeden druhého. Uklidni se. Vezmu tě někde na oběd.“

Paige přikývla. „Dobře, ale je to zavšivený systém.“

Při obědě se Paige zeptala: „Jak se daří tobě a Sye?“

Chvilí trvalo, než odpověděl. „Já... máme problémy. Moje práce nám ničí manželství. Nevím, co dělat.“

„Uvidíš, že to bude klapat,“ řekla Paige.

Chang prudce odpověděl: „Bylo to lepší.“

Paige se na něj podívala.

„Zabil bych se, kdyby mě opustila.“

Druhý den ráno byl Artur Kane ustanoven k provedení operace ledvin. Primář na chirurgii řekl Paige: „Doktor Kane vás žádá, abyste mu asistovala na operačním sále číslo čtyři.“ Paige v tom okamžiku vyschlo v ústech. Nenáviděla pomýšlení na to, že mu bude nablízku.

Paige začala žadonit: „Nemohl byste mu přidělit někoho jiného místo...?“

„Už na vás čeká, doktorko.“

Paige přikývla. „Dobře.“

Když si důkladně vydrhla ruce, operace už probíhala.

„Dejte mi ruku sem, miláčku,“ řekl Kane Paige.

Břicho pacienta bylo zbarveno jodovým roztokem a řez vedl v pravé horní části břicha, přesně pod hrudním košem. Čím dál tím líp, myslela si Paige.

„Skalpel!“

Instrumentářka podala doktoru Kanovi skalpel. Zvedl zrak. „Pusťte nějakou hudbu.“

Za okamžik začala hrát kompaktní deska.

Doktor Kane vedl řez. „Chtělo by to něco na povzbuzení.“ Podíval se na Paige. „Vemte ,drát., drahoušku.“

Drahoušku. Paige zaskřípěla zuby a vzala ,drát., - elektrický kauterizační přístroj. Začala s kauterizací žil, aby snížila množství krve v břiše. Operace se dařila.

Díky bohu, myslela si Paige.

„Houbu.“

Instrumentářka podala Kanovi houbu.

„Dobře. A teď sání.“ Řezal v okolí ledviny, dokud ji nebylo vidět. „Tady je ten čertík,“ řekl doktor Kane. „Víc odsávat.“

Zvedl ledvinu kleštěmi. „Přijíme ji zpět.“ Pro tentokrát všechno dopadlo dobře, ale přesto něco Paige trápilo.

Pozorněji se zadívala na ledvinu. Vypadala zdravá. Paige se mračila a byla zvědavá, jestli...

Když doktor Kane začal pacienta zašívát, Paige běžela s rentgenovým snímkem k prosvětlovacímu rámu. Chvilí jej studovala, než jí tiše uklouzlo: „Ach, můj Bože!“ Rentgenový snímek byl položen naopak. Doktor Kane odstranil zdravou ledvinu.

O třicet minut později byla Paige v kanceláři doktora Wallace. „Vyoperoval zdravou ledvinu a nechal pacientovi nemocnou!“ Paigin hlas se třásl. „Ten chlap patří do kriminálu!“ Benjamin Wallace se ji pokusil uklidnit. „Paige, souhlasím s vámi, že je to politováníhodný omyl. Ale jistě se to nestalo schválně.“

Byla to chyba a...“

„Chyba? Ten pacient bude odkázán po celý zbytek života na dialýzu.“

Za to musí být někdo potrestán!“

„Věřte mi, necháme to důkladně vyhodnotit.“

Paige věděla, co to znamená: skupina lékařů řekne, co se stalo, ale bude to připraveno důvěrně. Informace bude tajena před veřejností i pacienty.

„Doktore Wallaci...“

„Jste členkou našeho týmu, Paige. Musíte být týmovým hráčem.“

„Nemůžu pracovat v této nemocnici, ani v žádné jiné nemocnici.“

„Musíte se na to dívat z celkového hlediska. Kdybychom ho vyhodili, udělali bychom si špatnou reklamu a pověst naší nemocnice by byla poškozena. Museli bychom čelit řadě žalob pro zanedbání povinné péče.“

„A co pacienti?“

„Dáme si na doktora Kana pozor.“ Naklonil se dopředu. „Rád bych vám dal jednu radu. Až půjdete do soukromé praxe, budete potřebovat přízeň lékařů pro reference. Bez toho nepůjdete nikam, a jestliže dostanete pověst osoby, která udává své kolegy lékaře, nikdo o vás dobrou referenci nepodá. To vám mohu slíbit.“

Paige zrudla. „Takže neuděláte nic?“

„Řekl jsem vám, že případ vyšetříme.“

„A to je vše?“

„To je vše.“

„Není to spravedlivé,“ řekla Paige. Seděla v jídelně spolu s Kat a Honey.

Kat nad tím zavrtěla hlavou. „Nikdo netvrdí, že život musí být spravedlivý.“ Paige se rozhlédla kolem sebe po antisepticky bíle vykachličkované místnosti. „Celé toto místo mě deprimuje. Všichni jsou zde nemocní.“ „Jinak by tady nebyli,“ poznamenala Kat.

„Proč bychom si nedopřáli nějaký večírek?“ navrhla Honey.

„Večírek? O čem to mluvíš?“

Honey měla najednou hlas plný nadšení. „Poručíme si nějaké slušné jídlo a pití a uděláme si oslavu! Myslím, že bychom se mohly všechny trochu vzpružit.“ Paige se na vteřinu zamyslela. „Víte, že to není špatný nápad? Jde se na to!“ „Je dohodnuto. Já to všechno zařídím,“ řekla jí Honey. „Uděláme si ho zítra po odpolední vizitě.“ Artur Kane na chodbě přistoupil k Paige. Měl ledový hlas. „Jsi nezvedená. Někdo tě musí naučit držet hubu!“ A odešel pryč. Paige za ním hleděla nevěřícně. Wallace mu řekl, s čím jsem za ním přišla. To neměl dělat. „Jestliže získáte pověst osoby, která udává své kolegy lékaře...“ Že bych to udělala znovu? Paige uvažovala. Čert to vem, udělala!

Zprávy o blížícím se večírku se rychle rozšířily. Zajímali se o něj všichni praktikanti. V Erniho restauraci bylo objednáno bohaté menu a pití dodal nedaleký obchod. Večírek byl určen na pátou hodinu odpoledne v lékařském salónku. Jídlo a pití bylo dodáno v půl páté. Opravdová slavnost: mísy mořských jídel s humry a mořskými kraby, různé paštiky, švédské masové knedlíčky, teplé italské těstoviny, ovoce, zákusky. Když Paige, Kat a Honey vešly ve čtvrt na šest do salónku, byl téměř přeplněný dychtivými praktikanty a sestrami, kteří se věnovali jídlu a znamenitě se bavili.

Paige se otočila k Honey. „To byl skvělý nápad!“

Honey se usmála. „Díky.“

Z reproduktoru se ozvalo oznámení: „Doktor Finley a doktor Ketler na pohotovostní ambulanci. Ihned.“ A dva lékaři se uprostřed hodování podívali jeden na druhého, pokývali hlavou a spěšně opustili místnost.

Tom Chang přistoupil k Paige. „Něco takového bychom měli dělat každý týden,“ řekl.

„Dobře. To je...“

Reproduktor se ozval znovu. „Doktor Chang... pokoj 317... Doktor Chang... pokoj 317.“ A o minutu později: „Doktor Smythe... pohotovostní ambulance dvě... Doktor Smythe na pohotovostní ambulanci dvě.“ Rozhlas toho stále ještě neměl dost. Během třiceti minut byli skoro všichni lékaři a sestry odvoláni na některou z pohotovostí. Své jméno uslyšela Honey, po ní Paige a nakonec Kat.

„Nechápu, co se děje,“ řekla Kat. „Víš, jak se říká, že každý člověk má svého anděla strážného? Tak já si myslím, že nás tři má na práci nějaký ďábel.“ Byla to prorocká slova.

Další pondělí ráno, když byla Paige po ukončené službě a nastupovala do auta, měla rozřezané dvě pneumatiky.

Hleděla na ně a nevěřicně uvažovala. Někdo tě musí naučit držet hubu!

Doma řekla Kat a Honey: „Pozor na Artura Kana. Je to blázen.“

11.

Kat probudilo zvonění telefonu. Aniž otevřela oči, natáhla po něm ruku a přiložila si sluchátko k uchu.

„Haló?“

„Kat? Tady je Mike.“

Posadila se, srdce jí najednou začalo bít silněji. „Mitru, je všechno v pořádku?“ Slyšela, jak se směje.

„Nikdy nebylo líp, sestřičko. Díky tobě a tvému příteli.“

„Mému příteli?“

„Panu Dinettovi.“

„Komu?“ Kat se pokoušela soustředit. Byla ještě celá rozespalá.

„Pan Dinetto. Opravdu mi zachránil život.“

Kat neměla ani tušení, o čem to mluví. „Mitru...“

„Vzpomínáš na ty chlápky, kterým jsem dlužil peníze? Pan Dinetto jim to zaplatil. Je to opravdový gentleman. A vzpomínal na tebe, Kat.“ Kat už zapoměla na incident s Dinettem, ale najednou jí všechno znovu problesklo v paměti.

Paní, vy nevíte, s kým mluvíte. Bylo by lépe, kdybyste udělala, co vám ten pán říká. To je pan Lou Dinetto. A Mike pokračoval. „Pošlu ti nějakou hotovost, Kat. Tvůj přítel mi dal práci. Vynáší opravdu slušné peníze.“ Tvůj přítel. Kat zneklidněla. „Miku, poslouchej mě. Radím ti, abys byl opatrný.“ Znovu slyšela, jak se směje.

„Neboj se o mě. Copak ti nefikám všechno, co se děje? Dobře, dám si pozor.“

„Buď na sebe opatrný, Miku. Nedělej...“

Spojení se přerušilo.

Kat už nedokázala znovu usnout. Dinetto! Jak se dostal do styku s Mikem a proč mu pomáhá?

Následující noci, když se Kat vrátila z nemocnice, čekala na ni u chodníku černá limuzína. Vedle ní stáli Stín a Rhino.

Když Kat chtěla projít kolem nich, řekl Rhino: „Nastupte si, doktorko, pan Dinetto by s vámi rád mluvil.“ Chvilí si muže opatrně prohlížela. Rhino vypadal zlověstně, ale větší hrůzu Kat naháněl Stín. V jeho mlčení bylo něco mrtvolného. Za jiných okolností by Kat do auta nenastoupila ani za nic, ale telefonický hovor s Mikem probouzel její zvědavost. A naháněl jí strach.

Zavezli ji do malého bytu na předměstí, a když přicházela, Dinetto ji už očekával.

„Děkuji, že jste přišla, doktorko Hunterová,“ přivítal ji. „Cením si toho. Jeden můj přítel měl drobnou nehodu. Rád bych, abyste se na něj podívala.“ „Co máte s Mikem?“ zeptala se Kat.

„Nic,“ řekl klidně. „Slyšel jsem, že má nějaké potíže, a tak jsem mu trochu pomohl.“

„Jak..., jak jste se to dozvěděl? Myslím, že je to můj bratr a...“

Dinetto se smál. „V mém obchodování jsme všichni přátelé a jeden druhému pomáháme. Mike se zapletl s jistými špatnými chlápky, tak jsem mu z toho pomohl. Měla byste být ráda.“

„Já jsem,“ řekla Kat. „Opravdu jsem“

„Dobře! Znáte to přísloví ‚Ruka ruku myje‘?“

Kat zavrtěla hlavou. „Neudělám nic nezákonného.“

„Nezákonného?“ opakoval Dinetto. Vypadal zarmouceně. „Nežádal bych vás o nic takového. Jeden můj přítel měl drobnou nehodu a nenávidí nemocnice. Mohla byste se na něj podívat?“

Proč to dělám? žasla Kat. „Tak teda dobře.“

„Je v ložnici.“

Dinettův přítel byl škaredě zbit. Ležel v bezvědomí.

„Jak se mu to stalo?“ zeptala se Kat.

Dinetto se na ni podíval a řekl: „Spadl ze schodů.“

„Měl by do nemocnice.“

„Řekl jsem vám, že nemá rád nemocnice. Mohu zajistit jakékoliv nemocniční vybavení, které potřebujete. Měl jsem jednoho lékaře, který se stará o mé přátele, ale měl nehodu.“ Jeho slova Kat zamrazila. Nepřála si nic jiného než utéci z tohoto místa, jít domů a už nikdy neslyšet Dinettovo jméno, ale nic v životě není snadné. Něco za něco. Kat si svlékla kabát a pustila se do práce.

12.

Až do začátku čtvrtého roku praxe Paige asistovala u stovek operací. Staly se jí druhou přirozeností. Poznala

chirurgické operace žlučníku, sleziny, jater, slepého střeva a toho nejcitlivějšího - srdce. Ale Paige se necítila spokojená, poněvadž neoperovala sama. Kam se podělo: Sám se dívej, sám dělej, sám se uč? ptala se sama sebe. Odpověď přišla, když pro ni poslal George Englund, primář na chirurgii.

„Paige, mám tady operaci kýly naplánovanou na zítřek na operačním sále číslo tři o půl osmé ráno.“

Udělal si poznámku. „Dobře. Kdo dělá tu operaci?“

„Vy.“

„Dobře. Já...“ Najednou nevěděla co říct. „Já?“

„Ano. Někaké problémy?“

Paigin úsměv obletěl místností. „Ne, pane! Já..., děkuji!“

„Jste na to připravena. Myslím, že pacient má štěstí, že jej dostáváte na starost. Jmenuje se Walter Herzog. Je na 314.“

„Herzog. Pokoj 314. Rozumím.“ A Paige byla pryč.

Paige nebyla nikdy tak vzrušená. Budu poprvé sama operovat! Budu mít život lidské bytosti ve svých rukou. Co když nejsem na to připravená? Co když udělám chybu? Může se to vyvíjet špatně. To je Murphyho zákon. Chvilí tak sama se sebou hovořila, byla z toho všeho vyplašená.

Zašla do jídelny, posadila se k šálku černé kávy. To bude dobré, říkala si. Už jsem asistovala u tuctu operací kýly. Nic to není. Má štěstí, že ho dostanu na starost. Když dopíjela kávu, připadala si už dost klidná na to, aby předstoupila před svého prvního pacienta.

Walter Herzog byl šedesátník, hubený, holohlavý a velice nervózní. Když k němu vešla Paige s kyticí květů, ležel právě na lůžku a držel se za žebro. Pohlédl na ni.

„Sestřičko... Čekal jsem, že přijde doktor.“

Paige došla k lůžku a podala mu květiny. „Já jsem lékařka. A budu vás operovat.“

Podíval se na květiny a potom na ni. „Cože jste?“

„Nemějte strach,“ řekla Paige klidně. „Jste v dobrých rukou.“ Vzala si jeho kartu u čela postele a studovala ji.

„Co tam píšou?“ zeptal se muž neklidně. Proč mi přinesla ty květy?

„Stojí tu psáno, že všechno bude brzy úplně v pořádku.“

Polknul. „Opravdu mě budete operovat vy?“

„Ano.“

„Připadáte mi hrozně..., hrozně mladá.“

Paige se zlehka dotkla jeho ruky. „Ještě jsem nepřišla o žádného pacienta.“ Rozhlédla se kolem sebe po místnosti.

„Máte pohodlí? Mohu vám přinést něco ke čtení? Knihu nebo časopis?“ Plný neklidu ji poslouchal. „Ne, jsem okey.“

Proč je k němu tak milá? Existuje něco, co mu tají?

„Tak dobře. Navštívím vás ráno,“ řekla Paige radostně. Něco napsala na kousek papíru a podala mu ho. „To je moje číslo domů. Zavolejte, kdybyste mě v noci ještě potřeboval. Budu pořád na telefonu.“ Když Paige odešla, byl Walter Herzog psychicky na dně.

O několik minut později našel Jimmy Paige v salóнку. Přistoupil k ní se svým širokým úsměvem. „Gratuluji! Slyšel jsem, že postupuješ.“

Zprávy se šíří rychle, pomyslela si Paige. „Ano.“

„Ať je to kdokoliv, má štěstí,“ řekl Jimmy. „Kdyby se něco přihodilo, budeš to jedinec ty, kdo mě bude operovat.“

„Díky, Jimmy.“

A samozřejmě s Jimmym musel přijít také nějaký žertík.

„Slyšela jsi už o tom muži, který měl nějakou divnou bolest v kotníku? Byl moc šetrný na to, aby šel k lékaři, a tak příteli, který cítil úplně stejnou bolest, řekl: ‚Měl bys jít hned k doktorovi. A pak mi přesně povíš, co ti poradil.‘ Druhý den se muž dozvěděl, že jeho přítel zemřel. Utíká tedy do nemocnice a nechá si tam provést vyšetření za pět tisíc dolarů. Nenašli mu ale vůbec nic. A tak hned volá vdově po svém příteli a povídá: ‚Měl Chester hodně bolestí, než zemřel?‘ „Ne,“ odpověděla vdova. „Jenom si nevšiml nákladáku, který ho srazil na ulici!“ A Jimmy byl pryč.

Paige byla příliš rozrušená na to, aby mohla večeret. Strávila večer vázáním chirurgických uzlů u noh od stolu a stojanu lampy. Dohře se vyspím, rozhodla se Paige, a tak budu ráno v dobré náladě a svěží. Probděla celou noc. Promítala si v představách celou operaci stále znovu a znovu.

Existují tři druhy kýly: reponovatelná kýla, při níž je možno vtlačit střeva zpět do břicha, nereponovatelná kýla, při které srůstky překážejí při vtlačení obsahu zpět do břicha ale nejnebezpečnější ze všech je uskrinutá kýla, kdy je tok krve skrze kýlu zablokován a poškozuje střeva. Kýla Waltera Herzoga byla reponovatelná.

V šest hodin ráno Paige přijížděla na nemocniční parkoviště. Vedle jejího místa k parkování stálo nové červené ferrari. Napadlo ji, čípak asi je. Ať už patřilo komukoliv, majitel musí být jistě bohatý.

V sedm hodin pomáhal Paige Walteru Herzogovi převléknout se z pyžama do modrého nemocničního županu. Sestra mu už podala sedativa na uklidnění. Čekalo se na zřízence, který jej dopraví na operační sál.

„To je moje první operace,“ řekl Walter Herzog.

Moje také, pomyslela si Paige.

Zřízenec přišel a brzy nato byl už Walter Herzog na cestě na operační sál číslo tři. Paige šla chodbou vedle něho a srdce jí přitom bilo tak hlasitě, až se bála, že by to mohl slyšet.

Operační sál číslo tři patřil k těm větším operačním sálům. Byl vybavený monitorem pro sledování srdce, přístrojem na oživení srdeční činnosti a celou řadou dalších technických příslušenství. Když Paige vstoupila na sál, byl již operační tým na místě a připravoval všechno potřebné vybavení. Tým tvořil ošetřující lékař, anesteziolog, dva praktikanti, instrumentářka a dvě sestry dohlížející na krev.

Personál byl v napjatém očekávání, jak si bude mladá lékařka počínat při své první operaci.

Paige přistoupila k operačnímu stolu. Walter Herzog měl vyholená třísla potřená dezinfekčním roztokem. Okolí místa, které mělo být operováno, zakrývaly sterilní pokrývky.

Herzog se podíval na Paige a pravil ospale: „Nenecháte mě umřít, vidíte?“ Paige se usmála. „Cože? A nechat se připravit o perfektní pověst?“ Podívala se na anesteziologa, který právě dával pacientovi dávku epidurálních anestetik. Paige se zhluboka nadechla a kývla hlavou. Operace začala.

„Skalpel.“

Když se Paige přichystala k prvnímu řezu do kůže, sestra u krevního oběhu něco poznamenala.

„Co?“

„Přejete si nějakou hudbu, doktorko?“

Bylo to poprvé, kdy dostala tuto otázku. Paige se usmála. „No jistě.“

Co tak něco od Jimmyho Buffeta?“

Ve chvíli, kdy Paige udělala první řez, nervozita zmizela. Vypadalo to, jako by tuto práci dělala celý život. Obratně vedla řez nejprve tukovými vrstvami a svařem až k místu, kde je uložena kýla. Po celou dobu si byla vědoma důvěrné atmosféry, která vládla v sále.

„Houbu...“

„Podejte mi drát...“

„Tady je.“

„Zdá se, že jsme to udělali právě včas...“ „Svorku...“

„Sání, prosím...“

Paige se plně soustředila na to, co dělá. Lokalizovat kýlový vak..., uvolnit..., vložit obsah zpět do břišní dutiny..., odvázat spodní část vaku..., odříznout zůstatek..., tříselný okraj..., sešít...

Hodinu a dvacet minut po prvním řezu byla operace hotová. Paige si mohla připadat vyčerpaná, ale místo toho se cítila naprosto svěží.

Když ránu Waltera Herzoga sešili, obrátila se instrumentářka k

Paige: „Doktorko Taylorová...“

Paige na ni pohlédla. „Ano?“

Sestra se usmála. „Skvělé, doktorko.“

Byla neděle a všechny tři ženy měly volný den.

„Co budeme dnes dělat?“ zeptala se Kat.

Paige měla nápad. „Máme takový krásný den, co kdybychom si vyjely do parku? Sbalíme si nějaké jídlo a naobědváme se venku.“ „Zní to nádherně,“ řekla Honey.

„Tak jdeme na to!“ souhlasila Kat.

Zazvonil telefon. Všechny tři se na něj polekaně podívaly.

„Ježíši!“ řekla Kat. „Myslela jsem, že nás Lincoln osvobodil.“

Nechodíme k tomu. Máme dneska volno.“

„Nemáme nikdy volno,“ připomněla jí Paige.

Kat přistoupila k telefonu a zvedla sluchátko. „Doktorka Hunterová.“ Chvilí poslouchala a pak podala sluchátko Paige.

„To je pro tebe, doktorko Taylorová.“ Paige si odevzdaně povzdychla: „Tak dobrá.“ Vzala sluchátko. „Doktorka Taylorová... Haló, Tome... Co?... Ne, právě odcházím... Vím... Dobře. Budu tam za patnáct minut.“ Odložila sluchátko. Příliš drahá cena za piknik, pomyslela si.

„Je to špatné?“ zeptala se Honey.

„Ano. Umírá nám pacient. Pokusím se vrátit k večeri dnes večer.“

Když Paige přijela do nemocnice, zaparkovala na místě vyhrazeném pro lékaře, přímo vedle nového, světle červeného ferrari. Kolik asi operací bych musela zvládnout, abych si mohla dovolit něco takového? O dvacet minut později vstupovala Paige do čekárny návštěvníků.

Seděl tam na židli muž v tmavém obleku a upřeně hleděl ven z okna.

„Pan Newton?“

Postavil se. „Ano.“

„Já jsem doktorka Taylorová. Právě jsem se byla podívat na vašeho chlapečka. Přivezli ho s bolestmi břicha.“

„Ano. Chtěl bych ho vzít domů.“

„Obávám se, že to nepůjde. Petr má protrženou slezinu. Potřebuje okamžitou transfuzi krve a operaci, nebo jinak zemře.“

Pan Newton zavrtěl hlavou. „Jsme svědci Jehovovi. Bůh nedovolí, aby zemřel, a já mu nedovolím, aby byl poskvrněn krví někoho cizího. Přivezla ho sem má manželka. Bude za to potrestána.“ „Pane Newton, myslím, že vůbec nechápete, jak je situace vážná. Pokud ihned neprovedeme operaci, váš syn zemře.“ Muž se na ni podíval a usmál se. „Neznáte cesty Boží, nebo snad ano?“ Paige dostala zlost. „Snad toho příliš nevím o cestách Božích, ale vím toho dost o protržené slezině.“ Vytáhla kus papíru. „Chlapec je nezletilý, takže souhlas musíte podepsat vy.“ Podala mu papír.

„A když nepodepíšu?“

„Proč... Pak nemůžeme operovat.“

Přikývl. „Myslíte si, že máte větší moc než Pán?“

Paige mu upřeně hleděla do očí. „Podepíšete, nebo ne?“

„Ne. Vyšší moc, než je ta vaše, pomůže mému synovi. Uvidíte.“ Když se Paige vrátila na oddělení, byl šestiletý Peter Newton v bezvědomí.

„Nezvládne to,“ řekl Chang. „Ztratil příliš mnoho krve. Co chceš dělat?“

Paige se rozhodla. „Zavez ho na operační sál číslo jedna. Ihned.“
Chang se na ni překvapeně podíval. „Otec změnil názor?“
Paige přikývla. „Ano. Změnil názor. Pospěšme si.“
„Jsi skvělá! Já jsem s ním mluvil hodinu a nepřesvědčil jsem ho.“
Pořád říkal, že se Bůh o to postará.“
„Bůh se už stará,“ ujistila ho Paige.

Dvě hodiny, dva litry krve a operace byla úspěšně završena. Všechny životně důležité funkce byly zabezpečeny.
Paige chlapce pohladila jemně po čele. „Všechno bude v pořádku.“
Zřízenec vběhl do operačního sálu. „Doktorka Taylorová? Doktor Wallace chce s vámi mluvit.“
Benjamin Wallace byl tak rozzuřený, až mu vynechával hlas. „Jak jste mohla provést takovou pobuřující věc? Dala jste mu transfuzi krve a operovala jste bez povolení? Porušila jste zákon!“
„Zachránila jsem chlapcův život!“
Wallace se zhluboka nadechl. „Mohla jste dostat svolení komory.“
„Nebyl čas,“ řekla Paige. „Ještě deset minut a mohl být mrtvý. Bůh měl jinou práci.“
Wallace přecházel sem a tam. „Co teď budeme dělat?“
„Žádat o svolení komory.“
„O co? Vždyť jste tu operaci provedla.“
„Antidatuji svolení komory o jeden den. Nikdo ten rozdíl nepozná.“

Wallace se na ni podíval a vybuchl. „Ježíši!“ sražil obočí. „To mě může stát místo.“ Paige ho několik dlouhých vteřin pozorovala. Potom se otočila a mířila ke dveřím.
„Paige...?“
Zastavila se. „Ano?“
„Už nikdy nic podobného neuděláte, vidíte?“
„Jen když budu muset,“ ujistila jej Paige.

13.

Všechny nemocnice mají potíže s krádežemi léků. Podle zákona každé přijetí narkotické látky musí být řádně potvrzeno, ale nezáleží na tom, jak je kontrolována ochrana, a narkomani téměř stále nacházejí způsoby to vše obelstít. Oblastní nemocnice Embarcadero měla stále velký problém. Margaret Spencerová navštívila Bena Wallace.
„Nevím, co mám dělat, doktore. Ztrácí se nám fentanyl.“
Fentanyl je vysoce návykové narkotikum a umrtvující lék.
„Kolik toho zmizelo?“
„Opravdu hodně. Kdyby šlo jen o několik lahvíček, byla by to nevinná záležitost, ale stává se to teď pravidelně. Týdně se ztrácí víc než dvanáct lahví.“
„Máte podezření, kdo za tím vězí?“
„Ne, pane. Mluvila jsem o tom s naší ochrankou. Jsou z toho na rozpacích.“
„Kdo má přístup do lékárny?“
„S tím je potíž. K většině anestetik má volný přístup většina sester a chirurgů.“ Wallace usilovně přemýšlel. „Díky, že jste mi to přišla říci.“
Postarám se o to.“
„Díky, doktore.“ Sestra Spencerová odešla.
Ještě to jsem potřeboval, uvažoval Wallace vztekle. Blíží se schůze nemocniční rady, na niž bude dost problémů k řešení. Ben Wallace si byl dobře vědom statistiky. Více než deset procent lékařů ve Spojených státech se stalo závislými na drogách nebo alkoholu. Snadná dostupnost drog je lákavá. Pro lékaře je jednoduché otevřít skříň, vzít drogu, kterou chce, použít turniket a injekční stříkačku. Narkoman může potřebovat posílit i každé dvě hodiny. Teď se to dělo i v jeho nemocnici. Něco se v té věci musí udělat ještě před schůzí nemocniční rady. Vypadalo by to se mnou špatně. Ben Wallace si nebyl jist, komu se může svěřit, aby mu pomohl najít viníka. Musel být opatrný. Měl jistotu, že ani doktorka Taylorová, ani doktorka Hunterová nejsou do případu zapleteny, a po dlouhé úvaze se rozhodl na ně obrátit.
Poslal pro obě dvě. „Rád bych vás o něco požádal,“ řekl jim. A pak vysvětlil, že se ztrácí fentanyl. „Byl bych rád, kdybyste měly otevřené oči. Kdyby některý z lékařů, se kterými pracujete, na chvíli, třeba uprostřed operace, odešel z operačního sálu nebo projevoval jakékoliv známky toxikomanie, byl bych rád, kdybyste mi daly vědět. Hledejte nějaké změny v osobnosti deprese, kolísání nálad, zpomalené reakce nebo přílišná zapomnětlivost. Rád bych, kdybyste to považovaly za přísně důvěrné.“
Když odešly z kanceláře, řekla Kat: „To je velká nemocnice. Na to bychom potřebovaly Sherlocka Holmese.“
„Ne, to nebude zapotřebí,“ řekla Paige nešťastně. „Vím, kdo to je.“
Mitch Campbell byl pro Paige jedním z nejsympatičtějších lékařů. Doktor Campbell byl milý, šedovlasý, asi padesátiletý pán, pořád v dobré náladě, v nemocnici patřil k nejlepším chirurgům. Paige si později všimla, že vždy přicházel na operaci o nějakou tu minutku později a že se u něho projevovalo nápadné chvění. Přál si, aby mu Paige asistovala vždy, kdykoliv to bylo možné, a nechával ji obvykle provádět větší část celého zákroku. Uprostřed jedné operace se

mu začaly třást ruce, a tak předal skalpel Paige.

„Necítím se dobře,“ říkával ztrápeně. „Mohla byste to dodělat?“ A pak odcházel z operačního sálu.

Paige si dělala starosti, co se s ním děje. A teď to věděla. Vedla spor, co dělat. Bylo jí jasné, že kdyby o tom řekla doktoru Wallacemu, přišel by doktor Campbell o místo, ba co hůř, zničilo by mu to kariéru. Na druhé straně, kdyby neudělala nic, vystaví životy pacientů nebezpečí. Snad bych mu to mohla říci, uvažovala Paige. Říci mu, co vím, a trvat na tom, aby se léčil. Promluvila si o tom s Kat.

„To je potíž,“ souhlasila Kat. „Je to pěkný chlap a dobrý lékař.“

Když to ohlásíš, je s ním konec, a když ne, musíš myslet na škody, které může spáchat. Co myslíš, že se stane, když si s ním promluvíš?“

„Asi to zapře. To tak obvykle bývá.“

„Jo. Je to tvrdý oříšek.“

Druhý den se Paige objevila na rozpisu operací s doktorem Campbellem. Doufám, že se mýlím, přála si Paige. Možná nepříjde pozdě a možná si během operace ani nikam neodskočí.

Campbell přišel o patnáct minut později a uprostřed operace řekl:

„Že to vezmete za mne, Paige? Jsem za chvíli zpátky.“ Musím mu to říct, rozhodla se Paige. Nemohu zničit jeho kariéru.

Následujícího dne ráno, když Paige a Honey přijely autem a zaparkovaly na místě určeném pro lékaře, zakormidloval vedle nich se svým červeným ferrari Harry Bowman.

„Moc pěkné auto,“ řekla Honey. „Co taková věcička stojí?“ Bowman se zasmál. „Ptáte se, jako byste si to mohly dovolit.“ Ale Paige neposlouchala. Hleděla na vůz a myslela na ateliérový byt, přepychové večírky, jachtu. Byl jsem dost chytrý na to, abych měl šikovného otce. Odkázal mi všechny svoje peníze. A ještě Bowman pracoval v oblastní nemocnici. Proč?

Deset minut nato byla Paige na osobním oddělení a hovořila se sekretářkou Karen, která měla na starosti úřední záznamy.

„Že mi uděláte laskavost, Karen? Jenom mezi námi. Harry Bowman mě požádal, abych si s ním někam vyrazila, a já mám přitom pocit, že je ženatý. Mohla bych se podívat do jeho osobního listu?“ „Jistě. Ti hnusní bastardi. Nikdy nemají dost, vidíte? To víte, že vás nechám podívat se do jeho papírů.“ Odešla do kanceláře, aby našla, oč byla požádána.

Vrátila se k Paige s hledanými papíry. Paige si je zběžně prohlédla. Příhláška doktora Bowmana ukázala, že přišel z malé univerzity na Středozápadě, a podle záznamů vystudoval lékařskou fakultu. Byl anesteziolog.

Jeho otec byl holič.

Honey Taftová byla pro většinu lékařů v Oblastní nemocnici Embarcadero hádankou. Během ranních vizit působila nejistě. Ale při odpoledních vizitách byla jakoby proměněná. Měla až překvapující informace o každém pacientovi, suverénně a spolehlivě určovala jejich diagnózy.

Jeden ze starších praktikantů o ní mluvil se svým kolegou.

„Zatraceně, vyznat se v tom,“ řekl. „Ráno se doktorce Taftové kupí jeden malér na druhý. Dělá chyby. Znáš ten vtip o sestře, která dělá všechno špatně? Doktor si stěžuje, že jí řekl, aby pacientovi na čtyřce dala tři pilulky, a ona zatím dala pacientovi na trojce čtyři pilulky.“ Kolega se směje.

„Tak, to je doktorka Taftová. Zato odpoledne je úplně skvělá. Její diagnózy jsou přesné, poznámky báječné a je ostrá jako břitva. Asi bere nějaké zázračné pilulky, které zabírají jenom odpoledne.“

Poškrábal se na hlavě. „To mi, sakra, nejde do hlavy.“

Doktor Nathan Ritter byl pedant, člověk, který žil a pracoval jako podle nějaké učebnice. Ačkoliv mu chyběla jiskra geniality, byl schopný a odpovědný a úplně stejné vlastnosti očekával také od všech, s nimiž spolupracoval.

Honey měla smůlu, že ji přidělili právě do jeho týmu.

Jejich první zastávka byl pokoj s dvanácti pacienty. Jeden z nich právě končil se snídání. Ritter se podíval na jeho záznam u čela postele. „Doktoro Taftová, podle karty je to váš pacient.“

Honey přikývla. „Ano.“

„Teď ráno mu dělají bronchoskopii.“

Honey přikývla. „Ano, přesně tak.“

„A vy jste mu dovolila jíst?“ zařval doktor Ritter. „Před bronchoskopií?“

Honey řekla: „Ale ten ubožák ještě nic nejedl od...“

Nathan Ritter se obrátil ke svému asistentovi. „Odložte tu proceduru.“ Začal něco Honey vysvětlovat, potom se uklidnil. „Pojďme dál.“ Další pacient byl Portoričan, který těžce kašlal. Doktor Ritter ho prohlédl. „Či je to pacient?“

„Můj,“ řekla Honey.

Zamračil se. „Ta infekce už mohla být pryč.“ Podíval se na kartu.

„Dáváte mu padesát miligramů ampicilinu čtyřikrát denně?“

„Ano, dávám.“

„To není dobře. To je špatně! Řekl bych, že potřebuje pět set miligramů čtyřikrát denně. Ztratila se vám nula.“

„Promiňte, ale já...“

„Není divu, že se pacientův stav vůbec nezlepšuje! Okamžitě to změňte.“

„Ano, doktore.“

Když přišli k dalšímu nemocnému Honey Taftové, řekl doktor Ritter netrpělivě: „Je vybrán na kolonoskopii. Kde je radiologická zpráva?“ „Radiologická zpráva? Ó, obávám se, že jsem ji zapomněla nařídít.“ Ritter vrhl na Honey dlouhý, zpytavý pohled.

Celé dopoledne to šlo z kopce.

Další pacient plačtivě nařikal. „Mám hrozné bolesti. Co se to se mnou děje?“ „Nevíme,“ řekla Honey.

Doktor Ritter po ní šlehl okem. „Doktorko Taftová, můžete jít se mnou na okamžik stranou?“

Na chodbě jí řekl: „Nikdy, nikdy neříkejte pacientovi, že něco nevíte. Vy jste ten, od koho očekávají pomoc! A když nevíte, co odpovědět, něco si vymyslete. Rozumíte mi?“

„Nezdá se mi to správné...“

„Neptal jsem se vás, co se vám zdá být správné. Dělejte, jak jsem vám právě řekl.“ Vyšetřili hiatální kýlu a nemocného na zánět jater, pacienta s Alheizemerovou nemocí a dva tucty dalších. Když doba vizit skončila, zašel doktor Ritter do kanceláře Benjaminu Wallace.

„Máme tady jeden problém,“ začal Ritter.

„Co se děje, Nathane?“

„Jedná se o jednu praktikantku. Honey Taftovou.“

Zase! „Co je s ní?“

„Je to neštěstí.“

„Ale má skvělé doporučení.“

„Bene, bylo by lepší, kdyby ses jí zbavil ještě dřív, než se nemocnice dostane do skutečného průšvihů, dřív než zabije pacienta nebo dva.“

Wallace o tom chvíli uvažoval a pak udělal rozhodnutí. „Dobře. Půjde odtud.“

Skoro celé ráno měla Paige práci na chirurgii. Hned, jakmile byla volná, šla za doktorem Wallacem, aby mu řekla o svém podezření o Harry Bowmanovi.

„Bowman? Jste si jistá? Myslím... Nevšiml jsem si u něho nějakého návyku.“ „On to nebere,“ vysvětlovala Paige.

„Prodává to. Žije jako milionář s platem praktického lékaře.“ Ben Wallace přikývl. „Velmi správně. Dohlédnu na to.“

Díky, Paige.“ Wallace poslal pro Bruce Andersona, šéfa ochranky. „Tak toho zloděje drog můžeme identifikovat,“ řekl mu Wallace. „Chtěl bych, abyste dohlédl na doktora Harryho Bowmana.“ „Bowman?“ Anderson se pokusil zakrýt údiv. Doktor Bowman členům ochranky stále rozdával kubánská cigára a další malé pozornosti. Všichni ho měli rádi.

„Jakmile bude v lékárně, seberte ho, když z ní bude vycházet.“

„Ano, pane.“

Harry Bowman stál vpředu u výdejny léků. Měl objednávky k naplnění. Spousty objednávek. Začalo to šťastnou náhodou. Pracoval v malé nemocnici v Ames ve státě Iowa, kde zápolil s nutností vyjít s platem začínajícího lékaře. Měl chuť na šampaňské a peněženku tak sotva na pivo, ale potom se na něj usmálo štěstí.

Jeden z jeho pacientů, kterého propustili z nemocnice, mu jednou ráno zatelefonoval.

„Doktore, mám hrozné bolesti. Můžete mi něco dát?“

„Chcete k nám zpátky?“

„Nechci z domu. Mohl byste mi něco přinést sem?“

Bowman chvíli uvažoval. „Dobře. Zastavím se cestou domů.“ Když navštívil pacienta, měl s sebou lahvičku fentanylu.

Pacient po ní okamžitě sáhl. „To je ono!“ řekl. Podal mu hrst plnou bankovek. „Tady.“ Bowman se na něj udiveně podíval. „Za to mi nemusíte platit.“ „Děláte si legraci? Ta lahvička je nad zlato. Znáš spoustu přátel, kteří by vám dali nevim co za to, že jim přinesete tuhle věc.“ Tím to všechno začalo. Během dvou měsíců vydělal Harry Bowman víc peněz, než se mu kdy dřív vůbec zdálo. Bohužel vedení nemocnice poznalo, odkud vane vítr. Aby se vyhnulo veřejnému skandálu, nabídlo Bowmanovi, že pokud se v tichosti vytratí, nic se neobjeví v jeho papírech.

Jsem rád, že jsem odešel, myslel si Bowman. V San Franciscu je mnohem větší trh.

Došel do lékárny. Bruce Anderson stál venku. Bowman na něj kývl.

„Čau, Bruci.“

„Dobré odpoledne, doktore Bowmane.“

O pět minut později, když Bowman vycházel z lékárny, řekl mu Anderson: „Promiňte, ale musím vás zkontrolovat.“

Harry Bowman na něj hleděl jako v šoku. „Zkontrolovat mě? Co to říkáš, Bruci?“ „Lituji, pane doktore. Máme příkaz prohlédnout každého, kdo chodí do lékárny,“ zalhal Anderson.

Bowman se rozčílil. „Nikdy jsem o něčem takovém neslyšel.“

Kategoricky protestuji!“

„V tom případě vás musím požádat, abyste se mnou šel do kanceláře doktora Wallace.“

„Fajn! Popadne ho vztek, až o tom uslyší.“

Bowman vpadl do kanceláře Wallace. „Co se děje, Bene? Ten chlap mě chtěl, bůhví proč, prohlížet!“

„A ty jsi kontrolu odmítl?“

„Pochopitelně.“

„Dobře.“ Wallace se natáhl pro telefon. „Jestli chceš, zavolám městskou policii, aby to udělali oni.“ Začal volit číslo.

Bowman zpanikařil. „Počkej chvíli! To není nutné.“ Tvář mu prudce zbledla. „Ó! Já vím, o co jde!“ Sáhl do kapsy a vyndal lahvičku fentanylu. Bral jsem si to, abych to použil při operaci, a...“

Wallace řekl klidně: „Vyprázdni kapsy.“

Za dvě hodiny nato mělo protidrogové oddělení v San Franciscu podepsanou výpověď i se jmény lidí, jimž Bowman prodával drogy.

Když se Paige dozvěděla tu novinu, zastavila se u Mitche Campbella.

Seděl v kanceláři a odpočíval. Ruce měl položeny na psacím stroji.

Jakmile Paige vstoupila do místnosti, všimla si, že se mu chvějí.

Campbell rychle spustil ruce do klína. „Ahoj, Paige. Jak se daří?“

„Dobře, Mitchi. Chtěla bych s vámi mluvit.“

„Posadte se.“

Posadila se na židli proti němu. „Jak dlouho máte Parkinsonovu nemoc?“

Najednou byl ještě o odstín bledší. „Cože?“

„Je to, nebo to není? Zkoušel jste to utajit.“

Chvilí bylo nesnesitelné ticho. „Já... já... ano. Ale... musím být lékař. Já... ještě se toho nedokážu zříct. Je to celý můj život.“

Paige se naklonila dopředu a řekla vážně: „Nemusíte se vzdát medicíny, ale už byste neměl operovat.“

Najednou vypadal staře. „Vím. Chtěl jsem toho nechat už loni.“

Unaveně se usmál. „Asi to budu muset udělat teď, co? Oznámíte to doktoru Wallacemu?“

„Ne,“ řekla Paige jemně. „Vy sám mu to řeknete.“

Paige právě obědvala v jídelně, když se k ní připojil Tom Chang.

„Slyšel jsem, co se stalo,“ řekl. „Bowman! Neuvěřitelné. Pěkná práce.“

Zavrtěla hlavou. „Málem jsem se spletla.“

Chang se posadil, mlčel.

„Jsi v pořádku, Tome?“

„Chceš slyšet, Je mi dobře, nebo chceš raději pravdu?“

„Jsme přátelé. Chci slyšet pravdu.“

„Moje manželství je v háji.“ Oči se mu najednou zalily slzami. „Sye odešla. Vrátila se domů.“

„To je mi líto.“

„Není to její vina. Z našeho vztahu nám už mnoho nezbyvalo. Říkala, že jsem ženatý se špitálem, a měla pravdu. Trávím všechnen čas tady, starám se o cizí lidi, místo abych byl s těmi, které mám rád.“ „Vrátí se. Vyjde to,“ řekla Paige konejšivě.

„Ne. Ne teď.“

„Uvažoval jsi o nějaké poradně, nebo...?“

„Nechce.“

„Lituji, Tome. Kdyby existovalo něco, co bych...“ Uslyšela svoje jméno z reproduktoru.

„Doktorka Taylorová, pokoj 410...“

Paige pocítila náhlý závan neklidu. „Musím jít,“ řekla. Pokoj číslo 410. Byl to pokoj Sama Bernsteina. Byl to jeden z jejích nejmilejších pacientů, příjemný sedmdesátiletý pán, kterého přivezli s pokročilou neoperovatelnou rakovinou žaludku. Většina pacientů v nemocnici si pořád na něco stěžovala, ale Sam Bernstein byl výjimka. Paige obdivovala jeho statečnost a důstojné chování. Měl ženu a dva dospělé syny, kteří jej pravidelně navštěvovali. Paige si je také oblíbila.

Ležel připojený na přístroje, které jej udržovaly při životě. Nad jeho lůžkem visela cedulka s nápisem NVR - Není Vhodná Resuscitace. To pro případ zástavy srdce.

Když Paige vstoupila do místnosti, stála vedle lůžka nemocného sestra. Podívala se na Paige. „Je to konec, paní doktorko. Nezačala jsem oživovací procedury, protože...“ Hlas se jí zlomil.

„Měla jste na to právo,“ řekla Paige pomalu. „Děkuji vám.“ „Mohu něco...?“ „Ne. Udělám, co je třeba.“ Paige stála vedle lůžka a dívala se na tělo, které ještě před nedávnem bylo živou, usmívající se lidskou bytostí, člověk, který měl rodinu a přátele, někdo, kdo strávil celý život tvrdou prací a starostí o ty, jež miloval. A teď...

Šla ke skřínce, v níž měl své věci. Našla v ní levné hodinky, svazek klíčů, patnáct dolarů na hotovosti, umělé zuby a dopis ženě. Všechno, co zbylo ze života jednoho muže.

Paige se nedokázala zbavit nepříjemné deprese, kterou cítila všude kolem sebe. „Byl to tak milý člověk. Proč...?“ Kat řekla: „Paige, ty se nemůžeš tak citově vázat na své pacienty.

Zničí tě to.“

„Já vím. Máš pravdu, Kat. Je to, jako když... Ukončilo se to tak rychle. Ještě ráno jsme spolu mluvili. Zítřka má pohřeb.“

„Nechceš tam zajít?“

„Ne.“

Pohřeb se konal na pahorcích Věčného hřbitova.

Podle židovského obvyčeje musí k pohřbu dojít co nejdříve po smrti, a tak se obřad nejčastěji koná hned na druhý den.

Tělo Sama Bernsteina bylo oblečeno do takhrikhim, bílého rubáše, a zabaleno do telit. Rodina se sešla kolem hrobu.

Rabín předříkával monotónním hlasem: „Hamakom y, uathaim etkhem b, tokh sh, ar avilai tziyon veeyerushalayim.“

Muž, který stál vedle Paige, si všiml nechápavého výrazu na její tváři a slova modlitby přeložil. „Ať tě Bůh utěší se všemi truchlícími Sionu a Jeruzaléma.“

K Paigině údivu začali členové rodiny trhat svoje šaty a přitom zpívali: „Baruch ata adonai elohainu melech haolam dayan ha-emet.“ „Co...?“ „To je důkaz respektu,“ zašeptal muž. „Z prachu pocházíš a v prach se navrátíš, ale duch vrací se k Bohu, jenž je jeho tvůrcem.“ Obřad skončil.

Příštího dne ráno vběhla na chodbě Kat málem do náruče Honey. Honey se zdála být nervózní.

„Nějaký malér?“ zeptala se Kat.

„Poslal pro mne doktor Wallace. Požádal mě, abych byla ve dvě u něho v kanceláři.“

„Viš proč?“

„Myslím, že je to kvůli jedné vizitě. Doktor Ritter je netvor.“
„Může být,“ řekla Kat. „Ale určitě bude všechno v pořádku.“
„Taky doufám. Necítím se právě nejlíp.“

Přesně ve dvě hodiny odpoledne Honey přišla do kanceláře Benjaminu Wallace. Nesla v kabelce malou nádobku medu. Sekretářka byla na obědě. Dveře do kanceláře doktora Wallace nechala otevřené. „Pojďte dál, doktorko Taftová,“ zavolal na ni.

Honey vstoupila do kanceláře.

„Zavřete za sebou dveře, prosím.“

Honey zavřela dveře.

„Posaďte se.“

Honey se posadila proti němu. Až se chvěla po celém těle.

Benjamin Wallace výpověď odkládal tak dlouho, jak jen to bylo možné. Díval se, na ni a uvažoval. Je to jako vykopnout štěně. Ale co se má stát, stát se musí.

„Bojím se, že mám pro vás nepříjemnou zprávu,“ řekl.

O hodinu později Honey potkala Kat v soláriu. Honey klesla na židli vedle ní a smála se.

„Byla jsi u doktora Wallace?“ zeptala se Kat.

„Ó, ano. Měli jsme spolu dlouhou řeč. Věděla jsi, že ho loni v září opustila žena? Byli spolu patnáct let. Má dvě dospělé děti z prvního manželství, ale málokdy se s nimi vídá. Chudáček, je tak opuštěný.“

KNIHA

DRUHÁ

14.

Byl tady opět Nový rok a Paige, Kat a Honey zahájily rok 1994 v Oblastní nemocnici Embarcadero. Zdálo se jim, že se v jejich životě neměnilo nic s výjimkou jmen pacientů.

Když Paige procházela parkovištěm, vzpomněla si na Harryho Bowmana a jeho červené ferrari. Kolik životů bylo zničeno jedem, který Harry Bowman prodával? říkala si s údivem. Drogy jsou tak lákavé. A na konci smrtící.

S malou kyticí květů přišel za Paige Jimmy Ford.

„Nač ty květy, Jimmy?“

Začervenal se. „Čekal jsem tady na tebe. Víš, že jsem se právě oženil?“

„Ne! To je skvělé. Kdo je ta šťastná dívka?“

„Jmenuje se Betsy. Pracuje v obchodě s oděvy. Chceme mít tak půl tuctu dětí. První holka se bude jmenovat Paige.“

Doufám, že nemáš nic proti tomu.“

„Mít něco proti tomu? To mi lichotí.“

Byl na rozpacích. „Slyšela jsi o tom doktorovi, který dal pacientovi dva týdny života? Nemohu vám teď zaplatit,“ řekl ten muž. „Dobrá, dám vám tedy ještě další dva týdny.“ A Jimm byl pryč.

Paige se bála o Toma Changa. Trpěl prudkými změnami nálady, od nadšení až po hlubokou depresi.

Jednou ráno při rozhovoru s Paige řekl: „Víš, že většina lidí, kteří jsou zde, by bez nás zemřela? Máme moc léčit jejich těla a dávat je znovu dohromady.“ A příštího rána: „Děláme si všichni ze sebe jenom legraci, Paige. Naším pacientům by se bez nás ulevilo rychleji. Jsme pokrytci, myslíme si o sobě, že na všechno známe odpověď. No, neznáme.“ Paige ho chvíli pečlivě sledovala. „Cos slyšel o Sye?“ „Mluvil jsem s ní včera. Nevrátil se sem. Chystá se na rozvod.“ Paige mu položila ruku na paži. „Je mi to tak líto, Tome.“ Škubl sebou. „Proč? Mně to nevadí. Už ne. Najdu si jinou ženu.“

Ušklíbnul se. „Budu mít jiné dítě. Uvidíš.“ V tom rozhovoru bylo něco přízračného.

Ještě v noci řekla Paige Kat: „Bojím se o Toma Changa. Mluvila jsi s ním někdy teď v poslední době?“

„Ano.“

„Připadal ti normální?“

„Žádný muž mi nepřipadá normální,“ řekla Kat.

Paige byla stále zamyšlená. „Pozveme ho zítra večer někam na večeři.“

„Dobře.“

Druhého dne ráno, když se Paige objevila v nemocnici, čekala na ni zpráva, že vrátný objevil tělo Toma Changa ve skladišti. Zemřel na předávkování prášky na spaní.

Paige byla blízko zhroutení. „Mohla jsem ho zachránit,“ plakala.

„Celou dobu volal o pomoc, a já ho neslyšela.“

Kat řekla pevně: „Neexistoval žádný způsob, kterým bys mu mohla pomoci, Paige. Tys nebyla jeho problém a nebyla jsi ani řešením.“

Nechtěl žít bez manželky a svého dítěte. Je to tak jednoduché.“

Paige si utírala slzy, tekoucí jí z očí. „Prokleté místo!“ řekla

„Kdyby nebylo toho tlaku a hodin, žena by ho nikdy neopustila.“

„Ale udělala to,“ řekla Kat jemně. „To je vše.“

Paige se nikdy dříve nezúčastnila čínského pohřbu. Byla to neuvěřitelná podívaná. Začala už brzy ráno v márnici na Zelené ulici v Čínské čtvrti, před níž se shromáždil dav. Byla tam kapela s velkými plechovými nástroji a v čele průvodu nesli truchlící obrovskou zvětšeninu Toma Changa. Průvod začal za hlasitých zvuků hudby. Máry byly nesený na konci procesí ulicemi San Francisca. Většina truchlících šla pěšky, ale hodně starších osob jelo v autech.

Paige připadalo, že průvod jde městem jen tak. Byla zmatená. „Kam jdou?“ zeptala se jednoho ze smutečních hostů. Lehce se uklonil a řekl: „Je to takový náš zvyk brát mrtvého na některá z míst, která patřila k jeho životu - restaurace, kam chodíval jíst, obchody, kam chodil nakupovat, na místa, která navštěvoval...“

„Chápu.“

Průvod se zastavil před Oblastní nemocnicí Embarcadero.

Truchlíci Číňan se obrátil k Paige a řekl: „Tady Tom Chang pracoval.“

Tady našel své štěstí.“

Onyl, myslela si Paige. Tady ztratil své štěstí.

Když se jednou ráno procházela Paige po trhu, uviděla Alfréda Turnera. Prudce jí začalo bít srdce. Nedokázala na něj zapomenout. Chystal se přejít ulici právě v okamžiku, kdy naskočila zelená.

Sotva Paige došla na roh ulice, svítila na semaforu už červená.

Nevšimla si toho a za houkání a spílání řidičů vběhla do vozovky.

Paige doběhla na druhou stranu ulice a spěchala za ním. Chytila ho za rukáv. „Alfréde...“

Muž se otočil. „Prosím?“

Byl to úplně cizí člověk.

Ted, když Paige a Kat měly už čtyři roky praxe v nemocnici za sebou, staly se pro ně operace pravidelnou záležitostí. Kat pracovala s lékaři na neurologii a stále nevycházela z údivu nad zázrakem té stovky miliard komplexních digitálních počítačů, jimž se říká neurony a které žijí uvnitř lidské lebky. Ta práce byla vzrušující.

Kat pociťovala obrovský respekt před většinou lékařů, s nimiž pracovala. Byli to skvělí a obratní chirurgové.

Existovalo málo doktorů, kteří jí připravili horké chvíle. Obvykle se snažili s ní domluvit schůzku, a čím víc Kat odmítala někam si s nimi vyrazit, tím více nabídek dostávala.

Slyšela jednoho doktora, jak šeptá: „Skončí jako stará panna.“ Asistovala doktoru Kiblerovi při operaci mozku. V mozkové kůře byla patrná tenká jizva. Doktor Kibler vsunul brusnou dutou jehlu do levého postranního otvoru dutiny, uprostřed levé mozkové hemisféry, zatímco Kat za pomoci malé svorky udržovala jizvu otevřenou. Celá její pozornost se soustředila na to, co se dělo.

Doktor Kibler na ni letmo pohlédl, a aniž přerušil práci, řekl:

„Slyšela jste o opilci, který se dopotácel do bytu a povídá: ‚Nalej mi drink, ale rychle!‘, ‚Nemohu ti nalít, odpověď barman. ‚Jsi už opilý.‘“

Bruska zajela hlouběji.

„Jestli mi nenaleješ, zabiju se.“

Mozkomíšni mok vytekl kanálkem z mozkové komory dutou jehlou.“ „Řeknu ti, co udělám, řekl barman. Existují tři věci, které chci. Ty je pro mě uděláš a já ti za to dám celou láhev.“ Zatímco tak mluvil, patnáct mililitrů vzduchu bylo vstříknuto do komory a proveden rentgenový snímek zepředu, zezadu a z boku. „Vidíš toho fotbalistu, co sedí v rohu? Nemohu ho odtud dostat. Chci, abys ho vyhodil. Dále mám v kanceláři takového domácího mazlíčka, krokodýla s bolavými zuby. Chová se tak, že k němu nemohu pustit veterináře. A nakonec tu mám ještě nějakou doktorku z hygienické stanice, která se mi to tady snaží zavřít. Vyšousej ji a dostaneš láhev.“ Ošetřovatelka se s pomocí násavky snažila omezit krvácení. „Opilec vyhodil fotbalistu, vstoupil do kanceláře ke krokodýlovi. Vyšel z ní po patnácti minutách, celý od krve, s roztrhanými šaty a povídá: ‚Tak, kde je ta doktorka s bolavými zuby?‘“ Doktor Kibler vyprskl smíchy. „Chápete to? Vyšoustať krokodýla místo té doktorky. Byl to asi lepší zážitek.“ Kat stála jako přimražená, měla chuť dát mu facku.

Když operace skončila, Kat vešla do inspekčního pokoje, aby si ulevila. Ti bastardi mě nedostanou. To teda ne.

Čas od času si Paige s lékaři z nemocnice někdy vyrazila, ale bránila se jakémukoliv románu s některým z nich. Alfréd Turner zůstal pořád ještě hluboko v jejích myšlenkách a ona nechtěla prožít podobné zklamání znovu.

Trávila většinu dní a nocí v nemocnici. Rozpis operací byl neúprosný, ale Paige dělala všeobecné chirurgické zákroky, to ji bavilo.

Jednou ráno pro ni poslal primář chirurgie George Englund.

„Letos začnete se specializací. Kardiovaskulární chirurgie.“

Přikývla. „To je dobré.“

„Ano. Mám pro vás návrh. Slyšela jste o doktoru Barkerovi?“

Paige se na něj překvapeně zadívala. „Doktor Lawrence Barker?“

„Ano.“

„Jistěže.“

Každý slyšel o Lawrencovi Barkerovi. Byl jedním z nejproslulejších kardiovaskulárních chirurgů na světě.

„Minulý týden se vrátil ze Saudské Arábie, kde operoval krále.“

Doktor Barker je mým přítelem a slíbil, že nám bude věnovat tři dny v týdnu. Pro bono.“

„To je fantastické!“ vyhrkla Paige.

„Dám vás do jeho týmu.“

Chvilí se Paige nedostávalo slov. „Já... já nevím, co říct. Jsem vám nesmírně vděčná.“

„Nabízí se vám tím jedinečná příležitost. Od něho se můžete mnoho naučit.“

„Jsem si jistá, že mohu. Děkuji vám, Georgi. Skutečně si toho cením.“

„Začneme s ním zítra ráno v šest hodin na vizitě.“

„Těším se na to.“

„Těšit se na to, bylo slabé slovo. Pracovat s někým takovým, jako je doktor Lawrence Barker, bylo největším Paiginým snem. Co to říkám? S někým takovým jako je doktor Lawrence Barker? Na světě je jen jediný doktor Lawrence Barker. Nikdy ještě neviděla jeho fotografii, ale dokázala si představit, jak asi vypadá. Bude nejspíš vysoký a příjemného zevnějšku, se stříbřitě prošeďivělými vlasy, štíhlý, s jemnými rukama. Nadšený a jemný muž. Budeme úzce spolupracovat, uvažovala Paige, a musím se pro něho stát naprosto nepostradatelnou. Ráda bych věděla, jestli je ženatý.“

Té noci měla Paige erotický sen o doktoru Barkerovi. Byli spolu při operaci nazi. Uprostřed práce řekl doktor Barker: „Chci tě.“ Sestra odvezla pacienta z operačního stolu a doktor Barker zvedl Paige, položil ji na stůl a miloval se s ní. Když se Paige probudila, ležela vedle postele na zemi.

Druhý den v šest hodin ráno už Paige spolu se starším praktikantem Joelem Philipsem a dalšími pěti stážisty nervózně čekali na chodbě ve druhém poschodí, dokud se před nimi neobjevil malý, nevlídný muž. Při chůzi se nakláněl dopředu, jako by zápasil s větrem.

Přistoupil ke skupině. „Co tady, ksakru, postáváte? Jdeme!“ Paige trvalo chvíli, než nabyla klidu. Spěchala, aby ji skupinka nezmizela z očí. Když procházeli chodbou, doktor Barker vyštěkl:

„Budete mít na starosti denně asi třicet až třicet pět pacientů.“

Očekávám, že si o každém z nich budete vést detailní záznamy.

Jasně?“

Ozval se šum: „Ano, pane.“

Přišli do prvního pokoje. Doktor Barker přistoupil k lůžku prvního pacienta, asi čtyřicetiletého muže. Barkerovy drsné a odpuzující způsoby byly okamžitě pryč. Dotkl se pacienta jemně na rameni a usmál se. „Dobré ráno. Jmenuji se doktor Barker.“

„Dobré ráno, pane doktore.“

„Jak se cítíte po ránu?“

„Bolí mě na prsou.“

Doktor Barker studoval záznam u čela postele a pak se otočil k doktoru Philipsovi. „Co říká jeho rentgenový snímek?“

„Beze změny. Docela dobře se to hojí.“

„Uděláme další snímek.“

Doktor Philips si udělal poznámku.

Doktor Barker poklepal muži po rameni a usmál se. „Vypadá to dobře. Do týdne vás odtud dostaneme.“ Nato se obrátil k ostatním lékařům a vyštěkl: „Pohyb! Máme ještě spoustu pacientů před sebou.“ Můj Bože! pomyslela si Paige. Příběh o doktoru Jekyllovi a panu Hydovi!

Dalším nemocným byla obézní žena, která se pohybovala jen s vodičem.

Doktor Barker si prostudoval její kartu. „Dobré ráno, paní

Shelbyová.“ Jeho hlas zněl líbezně. „Jsem doktor Barker.“

„Jak dlouho mě tady chcete držet?“

„Ano, jste okouzlující. Nejraději bych si vás tu nechal napořád, ale mám doma ženu.“

Paní Shelbyová se začala hihňat. „To je šťastná žena.“

Barker se znovu pustil do studia její karty. „Řekl bych, že jste právě na cestě domů.“

„To je báječné.“

„Přijdu se na vás podívat ještě odpoledne.“

Lawrence Barker se otočil k lékařům. „Jdeme dál.“

Poslušně sledovali doktora do polosoukromého pokoje, ve kterém ležel na lůžku mladý guatemalský chlapec, obklopený starostlivou rodinou.

„Dobré ráno,“ pozdravil doktor Barker procítěně. Zkoumal pacientův záznam. „Jak se cítíš po ránu?“

„Dobře, pane doktore.“

Doktor Barker se obrátil na Philipse: „Žádné změny v elektrolytech?“

„Ne, pane doktore.“

„To je dobrá zpráva.“ Dotkl se chlapcovy ruky. „Ještě si tu pobudeš,

Juane.“

Matka se zeptala starostlivě: „Bude můj syn v pořádku?“

Doktor Barker se usmál. „Uděláme pro něj vše, co je v našich silách.“

„Děkujeme, pane doktore.“

Doktor Barker vyšel na chodbu, ostatní ho následovali. Zastavil se. „Pacient trpí zánětem myokardu, nepravidelnými zimnicemi, bolestmi hlavy a otoky na různých místech těla. Může mi některý z vás, géniové, říct, co je nejpravděpodobnějším společným původcem toho všeho?“ Chvilí bylo ticho. Paige řekla váhavě: „Řekla bych, že jde o vrozenou... dědičnou vadu.“ Doktor Barker se na ni podíval a povzbudivě přikývl.

Povzbuzená Paige pokračovala. „Přechází to... moment...“ snažila se rozpomenout. „Přechází to z generace na generaci prostřednictvím genů matky.“ Přestala mluvit, celá se rděla hrdostí sama nad sebou. Doktor Barker ji chvíli se zájmem pozoroval. „Pitomost! Je to Chagasova nemoc. Trpí jí lidé v Latinské Americe.“ Znechuceně si Paige změnil. „Ježíši! Kdo vám řekl, abyste se stala lékařkou?“ Paigina tvář hořela studem.

Celý zbytek vizity byl pro ni zamlžený. Navštívili dvacet čtyři pacienty a Paige připadalo, že doktor Barker strávil celé dopoledne snahou ji co nejvíce ponížit. Byla to stále ona, komu doktor Barker adresoval své otázky, aby ji zkoušel a prověřoval. Když odpovíděla správně, nikdy ji nepochválil. Když špatně, křičel na ni. V jedné chvíli, když Paige

udělala chybu, Barker zařval: „Nenechal bych vás operovat ani svého psa!“ Když vizita konečně skončila, doktor Philips, starší praktikant, řekl: „Začneme s vizitou ve dvě odpoledne. Vezměte si zápisníky, dělejte si poznámky o každém nemocném a na nic nezapomeňte.“ Podíval se soucitně na Paige a začal něco povídat. Potom se obrátil, aby se opět připojil k doktoru Barkerovi.

Paige v té chvíli napadlo: Už nikdy nechci toho bastarda ani vidět.

Příští noc měla Paige službu. Běhala od jednoho případu ke druhému, bez ustání se snažila zastavit příval pohrom, který plnil pohotovostní ambulance.

V jednu ráno konečně usnula. Neslyšela hučení houkačky oznamující, že právě zastavila před vchodem do nemocnice sanitka. Dva zřízení rozrazili dveře sanitky a na nosítkách odtud vynesli pacienta v bezvědomí. Běželi s ním na pohotovostní ambulanci číslo jedna. Nemocniční rozhlas zalarmoval personál. Sestra běžela vedle nosítek s pacientem, zatímco jiná sestra čekala nahoře na rampě. O šedesát sekund později byl pacient přemístěn z nosítek na ordinační stůl. Byl to mladý muž a byl tak zalitý krví, že bylo obtížné vůbec rozeznat jeho podobu.

Sestra se pustila do práce, velkými nůžkami stříhala jeho roztrhané oblečení.

„Vypadá to, jako by měl všechno polámané.“

„Krvácí jako poražené prase.“

„Nemohu nahmatat puls.“

„Koho volali?“

„Doktorku Taylorovou.“

„Řekněte, ať si pospíší, dokud je pacient ještě naživu.“

Paige vzbudilo zvonění telefonu.

„Haló...“

„Máme naléhavý případ na pohotovostní ambulanci jedna, doktorko.“

Nemyslím, že má naději.“

Paige se posadila na lůžku. „Rozumím. Už jdu.“

Podívala se na hodinky. Půl druhé. Vstala z postele a vydala se k výtahu.

Za minutu nato byla na ambulanci číslo jedna. Uprostřed sálu na stole ležel zkrvavený pacient.

„Co se stalo?“ zeptala se Paige.

„Nehoda na motorce. Srazil ho autobus. Neměl helmu.“ Paige se přiblížila k tělu mladého muže, ležel v bezvědomí, a ještě než mu viděla do tváře, takřka s jistotou věděla...

Byla najednou úplně probuzená. „Dejte mu tři injekce do žíly proti bolesti“, přikazovala Paige. „Připojte ho na kyslík. Okamžitě sem dolů pošlete krev. Podívejte se do záznamů na jeho krevní skupinu.“

Sestra se na ni překvapeně podívala. „Vy ho znáte?“

„Ano.“ Měla problém vyslovit ta dvě jména. „Jmenuje se Jimmy Ford.“

Paige se dotkla prsty jeho kůže na hlavě. „Je tam veliký otok. Nutno udělat počítačový snímek a rentgen hlavy.“

Zatlačíme tam obal. Musí žít!“

„Ano, doktorko.“

Následující dvě hodiny dbala Paige na to, aby bylo pro Jimmyho Forda uděláno vše nezbytné. Rentgenový snímek odhalil frakturu lebky, pohmoždění mozku, zlomenou kost pažní a četné rány. Ale všechno mohlo počkat až do doby, dokud se nepodaří stabilizovat jeho stav. Ve 3:30 hodin byla Paige přesvědčena, že momentálně už nic víc udělat nemůže. Dýchal lépe a puls měl hmatatelnější. Pozorovala dole pod sebou bezvládné tělo. Budeme mít půl tuctu dětí. První holka se bude jmenovat Paige. Doufám, že nemáš nic proti tomu.

„Zavolejte mě, kdyby se něco změnilo“, řekla Paige.

„Nebojte se, doktorko“, řekla jedna ze sester. „Dobře se o něj postaráme.“

Paige se vrátila zpátky do pohotovostního pokoje. Cítila se vyčerpaná, ale byla příliš myšlenkami u Jimmyho, než aby dokázala jít znovu spát.

Telefon se ozval znovu. Sotva v sobě našla sílu zvednout sluchátko.

„Haló.“

„Doktorko, bylo by lépe, kdybyste přišla do třetího poschodí. Ihned. Myslím, že jedna z pacientek doktora Barkera dostala srdeční záchvat.“ „Už jdu“, řekla Paige. Jedna z pacientek doktora Barkera. Paige se zhluboka nadechla, vrávoravě se vypořádala z postele, pokropila si tvář studenou vodou a spěchala do třetího poschodí.

Sestra čekala před soukromým pokojem. „Jde o paní Hearnsovou. Vypadá to na srdeční záchvat.“ Paige vešla do pokoje.

Paní Hearnsová byla asi padesátiletá žena. Na její tváři bylo znát, že dříve bývala krásná, ale teď už byla obézní a oteklá. Držela se za prsa a naříkala: „Umírám, nemohu dýchat.“

„Za chvíli to bude dobré“, řekla Paige přesvědčivým hlasem. Otočila se k sestře. „Udělali jste jí EKG?“

„Nedovolí, abych se jí dotkla. Je příliš rozrušená.“

„Musíme udělat EKG“, řekla Paige pacientce.

„Ne! Nechci umřít. Prosím vás, nenechte mě umřít...“

Paige řekla sestře: „Zavolejte doktora Barkera. Požádejte ho, aby okamžitě přišel sem dolů.“ Sestra rychle odběhla.

Paige přiložila paní Hearnsově na prsa stetoskop. Poslouchala. Tlukot srdce se zdál být normální, ale Paige si nemohla dovolit žádné riziko.

„Doktor Barker tady bude za pět minut“, řekla paní Hearnsově.

„Zkuste se uvolnit.“

„Nikdy jsem se necítila tak špatně. Mám takovou tíhu na prsou.“

Nechodíte pryč, prosím.“

„Neodejdu od vás,“ slíbila Paige.

Během čekání na doktora Barkera zavolala Paige na jednotku intenzivní péče. Stav Jimmyho Forda zůstával beze změn.

Byl stále v hlubokém bezvědomí.

O třicet minut později se objevil doktor Barker. Bylo na něm znát, že se oblékal ve spěchu. „Co se děje?“ zeptal se.

Paige odpověděla: „Myslím, že paní Hearnsová má další srdeční záchvat.“

Doktor Barker přistoupil ke straně lůžka. „Provedli jste EKG?“

„Nechtěla to dovolit.“

„Puls?“

„Normální. Bez teplot.“

Doktor Barker přiložil stetoskop na hrud paní Hearnsové. „Dýchejte zhluboka.“

Vyhověla mu.

„Ještě.“

Paní Hearnsová si hlasitě krkla. „Promiňte.“ Usmála se. „Ach, je to lepší.“

Chvilí ji pozoroval. „Co jste měla na večeri, paní Hearnsová?“

„Měla jsem hamburger.“

„Jenom hamburger? Nic víc? Jeden?“

„Dva.“

„Nic jiného?“

„No, víte..., cibulky a smažené brambůrky.“

„A k pití?“

„Čokoládový koktejl.“

Doktor Barker se podíval na pacientku. „Srdce máte v pořádku. Něco se ale děje s vaší chutí.“ Otočil se k Paige. „To, co tady právě vidíte, je případ pálení žáhy. Byl bych rád, kdybyste šla ven, paní doktorko.“

Jakmile byli na chodbě, obořil se na ni. „Co vás proboha na té škole naučili? Nepoznáte ani rozdíl mezi pálením žáhy a srdečním záchvatem.“

„Myslela jsem...“

„Problém je, že jste právě nemyslela! Jestli mě ještě jednou probudíte o půlnoci kvůli pálení žáhy, budu vás mít za blbce.“

Rozumíte mi?“

Paige před ním stála strnule, měla tvář zkřivenou vztekem.

„Dejte jí nějaký prostředek na neutralizování kyselosti, doktorko,“ řekl Lawrence Barker sarkasticky, „a dohlédněte, jestli zabral.“

Vyzvednu si vás v šest ráno při vizitě.“

Paige se za ním dívala, jak našťavaně odchází.

Když doklopýtala zpátky na lůžko v pohotovostní místnosti, honily se jí hlavou myšlenky. Zabiji Lawrence Barkera.

Udělám to pomalu. Bude velice trpět. Udělám mu v těle dvanáct děr. Bude mě prosit, abych zkrátila jeho utrpení, ale já to neudělám. Nechám ho trpět a pak, když se bude cítit líp..., pak ho zabiji!

15.

Paige konala ranní vizitu spolu s Bestií, jak tajně přezdívala doktoru Barkerovi. Asistovala mu při třech transplantacích srdce a operacích hrudníku, a navzdory jejím horkým pocitům vůči němu si nemohla pomoci, aby neobdivovala jeho zručnost. S úctou sledovala, jak pacienta otevřel, hbitě nahradil staré srdce darovaným orgánem a přišel je. Operace mu netrvala ani pět hodin.

Během několika týdnů, říkala si Paige, bude pacient schopen vrátit se do normálního života. Není divu, že si chirurgové o sobě myslí, že jsou bozi. Zahánějí smrt ve prospěch života.

Čas od času bývala Paige svědkem toho, že srdcem, které se již zastavilo, projde slabounký záchvěv. A pak se stane zázrak. Nehybný orgán začne opět pulzovat a hnát krev tělem, které již pomalu umíralo.

Jednou ráno byla připravena operace nemocného, kterému měla být do aorty zavedena trubice. Paige byla na operačním sále připravena asistovat doktoru Barkerovi. Sotva operace začala, doktor Barker vyštěkl: „Udělejte to!“

Paige se na něj podívala. „Prosím?“

„Je to jednoduchá operace. Myslíte, že to zvládnete?“

„Ano,“ řekla Paige jistě.

„Tak se do toho pusťte!“

Byl celý vzteklý.

Barker sledoval, jak Paige zkušeným pohybem vsunula dutou trubici do pacientovy tepny a zavedla ji přímo do srdce. Udělala to bez jediné chyby. Barker stál vedle ní, aniž řekl jediné slovo.

K čertu s ním, myslila si Paige. Ničím v životě se mu nezavdčím. Paige vstříkla do trubice radiopaktní barvivo.

Sledovali na monitoru, zda barvivo protéká do věnčitých tepen. Obrázky se objevovaly na skiaskopické obrazovce a ukazovaly míru zablokování a jeho místo v cévě, zatímco automatická kamera zaznamenávala výsledky rentgenu a trvale je uchovávala.

Starší lékař se podíval na Paige a usmál se. „Pěkná práce.“

„Děkuji.“ Paige se otočila k doktoru Barkerovi.

„Bylo to proklatě pomalé,“ zabručel.
A odešel.

Paige si nemohla vynachválit dny, kdy byl doktor Barker mimo nemocnici a věnoval se soukromé praxi. Řekla Kat: „Den bez něho se dá srovnat s týdnem stráveným na venkově.“

„Ty ho opravdu nenávidíš, vid’?“

„Je skvělý lékař, ale ubohá lidská bytost. Všimla sis někdy, jak mají někteří lidé přiléhavá jména? Jestliže doktor Barker nepřestane štkat na lidi, raní ho mrtvice.“ „Měla bys vidět některého z těch krasavců, s nimiž musím vycházet,“ smála se Kat. „Všichni chlapi si myslí, že jsou božím dárkem pro kočičky. No řekni, jestli by to nebylo skvělé, kdyby na světě nebyl ani jediný muž!“ Paige na ni pohlédla, ale neřekla nic.

Paige a Kat přišly zkontrolovat Jimmyho Forda. Byl stále v hlubokém bezvědomí. Nemohly nic dělat.

Kat poznamenala: „Zpropadeně. Proč se to muselo stát právě takovému dobrému klukovi?“

„Taky bych ráda věděla.“

„Myslíš, že se z toho dostane?“

Paige zaváhala. „Udělalí jsme všechno, co bylo v našich silách. Teď je to na Bohu.“

„Žertuješ. Já myslela, že to my jsme Bůh.“

Příštího dne, když měla Paige na starost odpolední vizity, zastavil ji na chodbě starší praktikant Kaplan. „Dnes je tvůj šťastný den.“ Zašklebil se. „Dostáváš na vizitu nové studenty z lékařské fakulty.“

„Opravdu?“

„Jo, včetně takzvaného IS.“

„IS?“

„Idiot - synovec. Manželka doktora Wallace má synovce, který touží stát se lékařem. Už ho vyhodili ze dvou škol. My už jsme ho všichni snášeli. Dnes je řada na tobě.“

Paige si povzddechla. „Nemám na to čas. Mám dost práce s vlastními...“

„Není na výběr. Buď dobrá skautka a doktor Wallace ti dá dobré body světlušky.“ Kaplan se otočil a odešel.

Paige něco poznamenala a vydala se k místu, kde už čekali noví praktikanti, aby zahájili vizitu. Kde je ten IS? Podívala se na hodinky. Měl už tři minuty zpoždění. Dávám mu ještě minutu, rozhodla se Paige, a potom čert ho vem. V té chvíli ho uviděla, vysokého, hubeného muže, který spěchal po chodbě přímo k ní.

Došel k Paige, sotva popadal dechu a řekl: „Promiňte. Doktor Wallace mě požádal, abych...“

„Jdete pozdě,“ řekla Paige úsečně.

„Já vím. Lituji. Zdržel jsem se v...“

„Dobrá. Jak se jmenujete?“

„Jason Curtis.“ Měl na sobě sportovní sako.

„Kde máte bílý plášť?“

„Bílý plášť?“

„Nikdo vám neřekl, že si máte vzít na vizitu bílý plášť?“

Vypadal zmateně. „Ne. Obávám se, že...“

Paige řekla podrážděně: „Vraťte se do kanceláře vrchní sestry a řekněte jí, aby vám dala bílý plášť. A jistě nemáte zápisník.“

„Ne.“

Idiot - synovec se začíná vybarvovat. „Najdete nás v prvním oddělení.“

„Jste si jistá? Já...“

„Udělejte, co jsem řekla!“ Paige se spolu s ostatními praktikanty vydala na cestu, užaslý Jason Curtis civěl za nimi.

Vyšetřili už třetího pacienta, když Jason Curtis přispěchal za nimi.

Měl na sobě bílý plášť. Paige právě říkala: „... nádory na srdci mohou být primární, což je vzácný případ, nebo druhotné, které jsou častější.“

Otočila se ke Curtisovi. „Můžete pojmenovat všechny tři nádory?“

Vyjeveně na ni hleděl. „Obávám se, že... nemohu.“

Jistěže ne. „Epikardiální, myokardiální, endokardiální.“

Díval se na Paige a usmíval se. „To je vsutku zajímavé.“

Můj bože! pomyslela si Paige. Wallace neWallace, budu se ho muset rychle zbavit.

Přistoupili k dalšímu pacientovi, a když jej Paige vyšetřila, vzala si skupinku s sebou na chodbu, mimo doslech nemocného. „Jedná se o případ tyreotoxické krize štítné žlázy doprovázený teplotami a extrémním zrychlením srdeční činnosti. Projevilo se to po operaci.“

Obrátila se na Jasona Curtise. „Jak byste ho léčil?“

Stál chvíli na místě a přemýšlel. Potom řekl: „Laskavě?“

Paige se musela ovládnout. „Nejste jeho matka, jste jeho lékař!“

Potřebuje nepřetržitý nitrožilní přísun tekutin, aby nedošlo k dehydrataci organismu, zároveň nitrožilně antityrecidální tabletky a sedativa proti křečím.“

Jason přikývl. „To zní dobře.“

Ani další vizity nedopadly lépe. Když bylo po nich, vzala si Paige

Jasona Curtise stranou. „Nebude vám vadit, když k vám budu upřímná?“

„Ne. Vůbec ne,“ přitakal souhlasně. „Ocenil bych to.“

„Poohlédněte se po jiném zaměstnání.“

Stál na místě a mračil se. „Myslíte si, že se pro to nehodím?“

„Naprosto čestně, ne. Nelíbí se vám tu, vidíte?“

„Opravdu ne.“

„Tak proč jste se pro to rozhodl?“

„Abych řekl pravdu, dostrkali mě do toho.“

„Dobrá, řeknu doktoru Wallacemu, že dělá chybu. Myslím, že byste si měl najít něco jiného, co byste mohl v životě

dělat.“ „Opravdu si cením toho, co mi říkáte,“ řekl Jason Curtis vážně. „Rád bych si o tom s vámi ještě promluvil.

Neměla byste nic proti tomu, kdybychom dnes povečeřeli...?“ „Není nic, o čem bychom mohli více diskutovat,“ řekla Paige úsečně.

„Můžete říct svému strýci...“

V tom okamžiku se v dohledu objevil doktor Wallace. „Jasone!“ zavolal. „Všude tě hledám.“ Potom se otočil k Paige.

„Vidím, že jste se už setkali.“

„Ano, už jsme se setkali,“ řekla Paige ponuře.

„Dobře. Jason je architekt, který má na starosti projekt našeho křídla, které začínáme stavět.“

Paige zůstala jako opařená. „On je... co?“

„Ano. On vám to neřekl?“

Cítila, jak jí zčervenaly tváře. Nikdo vám neřekl, že si máte vzít bílý plášť? Proč jste se pro to rozhodl? Abych řekl pravdu, dostrkali mě do toho.

A s mou pomocí!

Paige měla chuť se kamsi na místě propadnout. Udělal z ní dokonalého šaška. Otočila se k Jasonovi. „Proč jste mi neřekl, kdo jste?“

Pobaveně si ji prohlížel. „Skutečně jste mi nedala šanci.“

„K čemu ti nedala šanci?“ zeptal se doktor Wallace.

„Omluvte mě, prosím...“ řekla Paige pevným hlasem.

„A co dnešní večeře?“

„Nebudu jíst. Mám moc práce.“ A Paige odešla.

Jason za ní hleděl s obdivem. „To je skutečná žena.“

„Je, nebo není? Půjďme ke mně do kanceláře a pohovoříme si o nových úpravách?“ „Dobře.“ Ale myslel přitom na Paige.

Byl červenec, tedy slavnostní doba, kdy každým rokem, do všech nemocnic ve Spojených státech přicházejí noví praktičtí, aby zahájili cestu, na jejímž konci se stanou opravdovými lékaři. Sestry se těšily na novou várku praktičtí, neboť sázely na to, že z některých by mohli být dobří milenci nebo manželé. Toho zvláštního dne, kdy se objevili noví adepti lékařské vědy, hledělo téměř každé ženské oko s neskrývaným zájmem na doktora Kena Malloryho. Nikdo nevěděl, proč Ken Mallory opustil exkluzivní soukromou kliniku ve Washingtonu, D. C., aby přestoupil do Oblastní nemocnice Embarcadero v San Franciscu. Byl už pět let praktikantem a všeobecným chirurgem. Povídalo se, že musel Washington opustit ve spěchu kvůli nějaké aféře se ženou kongresmana. Jiná verze pravila, že kvůli němu spáchala nějaká sestra sebevraždu a jeho v nemocnici požádali, aby odešel. Jednou věcí si však sestry byly jisty, a sice, že Ken Mallory byl nejspíš nejhezčí chlap, jakého kdy viděly. Byl vysoký, atletické postavy, s vlnitými světlými vlasy a s tvář, která by se skvěle vyjímala na filmovém plátně.

Mallory zapadl do běžného chodu nemocnice, jako by v ní byl odjakživa. Byl okouzlující a vlastně od samého začátku sestry bojovaly o jeho přízeň. Noc co noc mohli ostatní lékaři sledovat Malloryho, jak mizí v prázdném pohotovostním pokoji, pokaždé v doprovodu jiné sestry. Jeho pověst hřebce se stala legendou po celé nemocnici.

Paige, Kat a Honey o něm hovořily.

„Chápete to, že se mu všechny sestry vrhají k nohám?“ smála se Kat.

„Každá teď bojuje o to, aby se stala favoritkou týdne!“

„Musíš uznat, je přitažlivý,“ poznamenala Honey.

Kat zavrtěla hlavou. „Ne, pro mne ne.“

Jednou ráno vstoupil Mallory do převlékárny lékařů právě v okamžiku, když tam bylo šest doktorů.

„Zrovinka se o tobě bavíme,“ řekl mu jeden z nich. „Musíš být unavený.“ Mallory se zašklebil. „Neměl jsem špatnou noc.“ Strávil noc se dvěma sestrami.

Jeden z praktikantů jménem Grundy řekl: „Zavinil jsi, že my ostatní tady vypadáme jako eunuchové, Kene. Je tady ve špitále ještě nějaká ženská, kterou bys nesbalil?“

Mallory se zasmál. „Pochybují o tom.“

Grundy vypadal zamyšleně. „Vsadím se s tebou, že jedno jméno by se našlo.“

„Opravdu? Která to je?“

„Jedna ze zdejších starších praktikantek. Jmenuje se Kat Hunterová.“

Mallory přikývl. „Černá panna. Všiml jsem si jí. Je velice atraktivní. Myslíš, že ji nedostanu do postele?“

„My jsme všichni zkusili výpad, ale podle všeho se zdá, že muže nemá příliš v lásce.“ „Nebo možná ještě nepotkala toho pravého,“ podotkl Mallory.

Grundy zavrtěl hlavou. „Ne. Uvidíš, že nemáš šanci.“

To byla výzva. „Sázím se, že jsi na omylu.“

Další z praktikantů se připojil. „Myslíš, že by sis na to vsadil?“

Mallory se zasmál. „Jistě. Proč ne?“
„Dobře.“ Skupinka lékařů obklopila Malloryho. „Sázím pět set dolarů, že ji nedostaneš.“
„A teď ty.“
„Já sázím tři sta.“
Další z přítomných řekl: „Taky se přidám. Sázím šest stovek.“ Nakonec bylo v sázce pět tisíc dolarů.
„Dokdy mi dáte čas?“ zeptal se Mallory.
Grundy se na okamžik zamyslel. „Řekněme třicet dní. Je to dost?“ „Víc než dost. Ani tolik času nebudu potřebovat.“
Grundy řekl: „Ale musíš ji přimět, aby se sama přiznala, že šla s tebou do postele.“ „Žádný problém.“ Mallory se rozhlédl po skupince a zašklebil se.
„Koření!“
O patnáct minut později už seděl Grundy v jídelně, kde Kat, Paige a Honey právě snidaly. Přistoupil k jejich stolu.
„Mohu si k vám na okamžik přisednout, dámy - paní doktorky?“
Paige vzhledla od stolu. „Ale jistě.“
Grundy si sedl. Podíval se na Kat a pravil omluvně: „Nerad vám to říkám, jsem určitě blázen, ale myslím, že by bylo správné, abyste to věděla...“
Kat si ho zpytavě prohlížela. „Vědět co?“
Grundy udělal výmluvné gesto. „Znáte toho nového staršího praktikanta, který sem přišel - Kena Malloryho?“
„Ano. Co je s ním?“
Grundy řekl: „Tak dobře, já... Bože, to je komplikované. Vsadil se s několika lékaři o pět tisíc dolarů, že vás do třiceti dnů dostane do postele.“
Katin obličej se zkrivil vztekem. „To že udělal? To snad ne!“
Grundy úslužně pokračoval: „Nechci vás rozzlobit. Udělalo se mi zle, když jsem to zaslechl. Takže, jsem vás chtěl varovat. Až bude chtít s vámi mluvit, aspoň budete vědět, proč to dělá.“
„Díky,“ řekla Kat. „Vážím si toho, že jste mi to řekl.“
„To bylo to nejmenší, co jsem mohl udělat.“
Dívaly se za Grundym, jak odchází pryč.
Na chodbě před jídelnou na něj čekal další z praktikantů.
„Jak to šlo?“ zeptal se.
Grundy se zasmál. „Skvěle. Ona je opravdu pitomá. A ten kurevník má už teď po ptákách!“

U stolu řekla Honey: „Myslím, že je to hrozné.“
Kat přikývla. „Někdo by mu měl rozbít hubu. To dřív budou bruslit v pekle, než abych se vyspala s tím bastardem.“
Paige seděla a přemýšlela. Po chvíli řekla: „Víš co, Kat? Bylo by zajímavé, kdybys s ním šla.“
Kat na ni překvapeně pohlédla. „Cože?“
V Paiginých očích se zablýsklo. „Proč ne? Jestliže si chce hrát, pomůžeme mu - jenže on bude hrát naši hru.“
Kat se naklonila kupředu. „Pokračuj.“
„Má třicet dní, je to tak? Když tě požádá o schůzku, budeš nadšená, zamilovaná a vášnivá. Chci říct, abys byla do něho úplně zblázněná. Docela ho tím vyvedeš z míry. Jedinou věc, kterou neuděláš, pro pána krále, nevyspíš se s ním. Dáme mu za těch pět tisíc dolarů pěknou lekci.“ Kat myslela na nevlastního otce. Teď se mohla pomstít. „To se mi líbí,“ řekla.
„Myslíš, že to zvládneš?“ zeptala se Honey.
„Zvládnou.“
A Kat netušila, že těmito slovy podepisuje svou plnou moc na smrt.

16.

Jason Curtis nedokázal na Paige zapomenout. Telefonoval sekretářce doktora Wallace. „Ahoj, tady je Jason Curtis. Potřeboval bych domácí telefonní číslo doktorky Paige Taylorové.“
„Jistě, pane Curtisi. Počkejte si chvíli.“ A dala mu číslo.
V telefonu se ozvala Honey. „Doktorka Taftová.“
„Tady je Jason Curtis. Je tam někde doktorka Taylorová?“
„Ne, není. Má službu v nemocnici.“
„Aha. To je moc špatné.“
Honey rozeznala v jeho hlasu zklamání. „Jestli je to něco naléhavého, pak mohu...“
„Ne, není.“
„Mohla bych jí nechat vzkaz, aby vám zavolala.“
„To by bylo skvělé.“ Jason jí dal telefonní číslo.
„Nechám jí vzkaz.“
„Děkuji vám.“
„Volal Jason Curtis,“ řekla Honey, když se Paige vrátila domů. „Zdá se být roztomilý. Tady je jeho číslo.“
„Spal to.“
„Ty mu nezavoláš?“
„Ne. Nikdy.“
„Ty pořád visíš na Alfrédovi, vid?“

„Ale jistěže ne.“

A to bylo vše, co z ní Honey dostala.

Jason počkal dva dny a pak zavolał znovu.

Tentokrát se v telefonu ozvala Paige. „Doktorka Taylorová.“

„Zdravím vás,“ řekl Jason. „Tady doktor Curtis.“

„Doktor...?“

„Možná že si na mě nevzpomínáte,“ řekl Jason vesele. „Jednou jsem byl s vámi na vizitě a požádal jsem vás, abyste šla se mnou na večeři. Řekla jste...“ „Řekla jsem, že mám spoustu práce. A to pořád platí. na shledanou, pane Curtisi.“

Položila sluchátko.

„O co šlo?“ zeptala se Honey.

„O nic.“

Druhý den ráno v šest hodin, když se praktikanti před ranní vizitou sešli s Paige, objevil se Jason Curtis. Měl na sobě bílý plášť. „Doufám, že nejdu pozdě,“ pronesl bodře. „Musel jsem si pořídit bílý plášť. Vím, jak vás zlobí, když ho nemám na sobě.“ Paige se zhluboka a zlostně nadechla. „Pojďte sem,“ řekla. Zavedla Jasona do prázdné šatny lékařů.

„Co tu děláte?“ „Abych vám řekl pravdu, měl jsem strach o některé pacienty, které jsme minule navštívili,“ řekl vážně.

„Přišel jsem se podívat, jestli už jsou všichni v pořádku.“ Ten muž byl nesnesitelný. „Proč nejdete ven udělat něco pořádného?“ Jason se na ni podíval a řekl klidně: „Snažím se o to.“ Vytáhl hrst lístků. „Podívejte se, neznám váš vkus, tak mám lístky na dnešní večer na Gigantickou hru, do divadla, na operu a na koncert.

Vyberte si podle chuti.“

Ten muž ji přiváděl k vzteku. „To vždycky takhle vyhazujete peníze jako teď?“

„Jenom, když jsem zamilovaný,“ řekl Jason.

„Počkejte...“

Nabídl jí ty lístky. „Vyberte si.“

Paige natáhla ruku a vzala je všechny. „Děkuji vám,“ řekla sladce.

„Dám je svým ambulantním pacientům. Většina z nich nemá šanci jít do divadla nebo na operu.“

Usmál se. „Výborně! Doufám, že se jim to bude líbit. Budete ochotna jít se mnou na večeři?“

„Ne.“

„Musíte jít. Nechcete změnit názor?“

Paige pocítila malou vinu kvůli vstupenkám. „Obávám se, že bych nebyla dobrým společníkem. Minulou noc jsem měla službu a...“

„Navečeříme se už v podvečer. Na skautskou čest.“

Podívala se pozorně. „Dobrá, ale...“

„Báječné! Kde vás mohu vyzvednout?“

„Budu tady hotova v sedm.“

„Vyzvednu vás tedy potom.“ Zívá. „Teď jdu domů zpět do postele. Je to hřích být v tuto hodinu vzhůru! Jak to dokážete?“ Paige se dívala, jak odchází, a musela se smát.

Toho večera v sedm hodin, když Jason přijel do nemocnice pro Paige, řekla mu inspekční sestra: „Myslím, že doktorku Taylorovou najdete na pohotovostním pokoji.“ „Díky.“ Jason šel chodbou k pohotovostní místnosti. Dveře byly zavřené. Zaklepal. Žádná odpověď. Zaklepal znovu, pak otevřel a nahlédl dovnitř. Paige ležela na lehátku, byla v hlubokém spánku. Jason přistoupil k místu, kde ležela, dlouho tam stál a hleděl na ni. Ožením se s vámi, paní, myslí si. Vytratil se z místnosti a tiše za sebou zavřel dveře.

Následujícího dne ráno byl Jason právě na poradě, když za ním přišla sekretářka s malou kyticí květů. Četl na kartičce: Lituji. TSN.

Jason se zasmál. Telefonoval Paige do nemocnice. „Tak to je vaše schůzka.“

„Opravdu se vám omlouvám za ten večer,“ řekla Paige. „Jsem na rozpacích.“

„Nevadí. Ale mám otázku.“

„Ano?“

„To TSN znamená Tak Se Nezlob nebo Trhni Si Nohou?“

Paige se usmála. „Můžete si vybrat.“

„Vybral jsem si večeři. Zkusíme to ještě jednou?“

Zaváhala. Nechci se do toho plést. Ale ty ještě stále visíš na Alfrédovi, vidí?

„Haló. Jste tam ještě?“

„Ano.“ Jeden večer nemůže škodit, rozhodla se Paige. „Ano. Můžeme spolu povečeřet.“

„Skvělé.“

Když se Paige toho večera oblékala, řekla Kat: „Tak to vypadá, že máš důležitou schůzku. Kdo je to?“

„Je to doktor-architekt,“ řekla Paige.

„Kdože to je?“

Paige jí vyprávěla celou historku s Jasonem.

„Zdá se být legrační. Zajímá tě?“

„Ani trochu.“

Večer proběhl v příjemné náladě. Paige zjistila, že být s Jasonem je docela snadné. Mluvili o všem a o ničem a čas

utíkal.

„Vyprávějte mi o sobě,“ řekl Jason. „Kde jste vyrůstala?“

„Nebudete mi věřit.“

„Slibuji, že budu.“

„Dobrá. V Kongu, Indii, Barmě, Nigérii, v Keni...“

„Neuvěřitelné.“

„Říkám pravdu. Můj otec pracoval v SZO.“

„Kde?“

„Ve Světové zdravotnické organizaci. Byl lékař. Strávila jsem dětství spolu s ním cestováním po většině zemí Třetího světa.“ „To pro vás muselo být složité.“ „Bylo to báječné. Nejhorší na tom bylo to, že jsem nikde nezůstala dost dlouho, abych si našla přátele.“ Nepotřebujeme nikoho dalšího, Paige. Navždy budeme mít jeden druhého... To je moje žena, Karen.

Procitla ze vzpomínek. „Naučila jsem se hodně cizích jazyků a exotických zvyků.“

„Například?“

„Dobře, tedy například. Já...“ Na chvíli se zamyslela. „V Indii věří v posmrtný život i v to, že příští život závisí na tom, jak jste se choval v tomto životě. Jestliže jste zlý, vrátíte se na svět jako zvíře. Vzpomínám si, že jsme v jedné vesnici měli psa a já jsem uvažovala, kdo to mohl být a jak moc byl asi zlý.“

Jason řekl: „Pravděpodobně byl na falešné stopě.“

Paige se usmála. „A potom to byl gherao.“

„Gherao?“

„To je velmi účinná forma trestu. Dav obklíčí muže.“ Zmlkla.

„A?“

„To je vše.“

„To je vše?“

„Ti lidé v davu neříkají nic, ani nedělají nic. Ale ten člověk se nemůže pohnout a nemůže odejít. Je v pasti, dokud se nepodvolí tomu, co žádají. Může to trvat mnoho, mnoho hodin. Stojí uvnitř kruhu, ale dav je pořád v pohybu. Viděla jsem, jak se jakýsi muž jednou pokusil utéct z gherao. Ubili ho k smrti.“ Vzpomínka na to Paige otřásla. Obvykle jinak přátelští lidé se změnili v zuřivý dav. „Pojďme odtud,“ ječel tehdy Alfréd. Vzal ji za ruku a táhl na klidnou stranu ulice.

„To je hrozné,“ řekl Jason.

„Můj otec nás druhý den odvezl pryč.“

„Prál bych si poznat vašeho otce.“

„Byl to skvělý lékař. Mohl být velmi úspěšný na Park Avenue, ale nezajímaly ho peníze. Jediným jeho zájmem bylo pomáhat lidem.“ Jako Alfréd, pomyslela si.

„Co se mu stalo?“

„Zabili ho ve válce domorodých kmenů.“

„To je mi líto.“

„Miloval svou práci. Ze začátku domorodci stáli proti němu. Byli totiž nesmírně pověřiví. V jedné vzdálené indické vesnici má každý jatak, horoskop vytvořený vesnickým astrologem, a všichni podle něj žijí.“ Usmála se. „Byla jsem moc ráda, že mi také udělal můj horoskop.“ „A řekli, že se jednou vdáte za hezkého mladého architekta?“ Paige se na něj podívala a chladně odpověděla: „Ne.“ Rozhovor začínal být osobní. „Vy jste architekt, takže to můžete ocenit.

Vyrůstala jsem v proutěné chýši s hliněnou podlahou a doškovou střechou, v níž myši a netopýři byli jako doma. Žila jsem v tukuls se střechem z trávy a bez oken. Mým snem bylo jednou bydlet v komfortním dvoupodlažním domě s verandou, zeleným trávníkem kolem domu a plotem z bíle natřených latí a...“ Paige zmlkla. „Promiňte.

Nechtěla jsem zajít až tak daleko, ale vy jste se ptal.“

„Jsem rád, že jsem se zeptal,“ řekl Jason.

Paige se podívala na hodinky. „Netušila jsem, že je už tak pozdě.“

„Zopakujeme si to ještě někdy?“

Nechci ho svádět, myslela si Paige. Z toho nic nebude. Vzpomněla si na něco, co jí řekla Kat. Držíš se preludu. Nech ho být. Pohlédla na Jasona a řekla: „Ano.“

Následujícího dne brzy ráno přišel poslíček s balíčkem. Paige mu otevřela dveře.

„Mám tady něco pro doktorku Taylorovou.“

„Já jsem doktorka Taylorová.“

Poslíček se na ni překvapeně podíval. „Vy jste lékařka?“

„Ano,“ řekla Paige trpělivě. „Jsem lékařka. Pochybujete o tom?“ Pokrčil rameny. „Ne, paní. Vůbec ne. Můžete to tady podepsat, prosím?“ Balíček byl překvapivě těžký. Zvědavá Paige jej odnesla na stůl v obývacím pokoji a rozbalila ho. Byl to miniaturní model krásného bílého dvoupodlažního domu s verandou. Vpředu před domem byl malý trávník a zahrada obklopená bílým plotem. Musel být vzhůru celou noc, aby to udělal. V balíčku byla i kartička se slovy:

Můj ()

Náš ()

Prosím, jedno zatrhnete.

Seděla a dlouho hleděla na ten text. Byl to přesně ten dům, ale byl to nesprávný muž.

Co je to se mnou? ptala se Paige sama sebe. Je chytrý, přitažlivý, milý. Ale věděla, v čem je chyba. Nebyl to Alfréd.

Zazvonil telefon. Byl to Jason. „Dostala jste svůj dům?“ zeptal se.

„Je báječný!“ řekla Paige. „Moc vám děkuji.“
„Rád bych vám postavil opravdový. Už jste vyplnila okénko?“
„Ne.“
„Jsem trpělivý muž. Jste volná pro dnešní večeři?“
„Ano, ale varuji vás. Budu celý den operovat a večer budu určitě vyčerpaná.“
„Navečeříme se už v podvečer. Mimochodem, bude to v domě mých rodičů.“
Paige na okamžik zaváhala. „Oh.“
„Všechno jsem jim o vás řekl.“
„To je dobré,“ řekla Paige. Věci se vyvíjely příliš rychle. A to ji znervózňovalo.
Jakmile Paige zavěsila, dostavily se pochybnosti: Asi bych to opravdu neměla dělat. Večer budu tak unavená, že by bylo nejlepší jít spát. Byla v pokušení odvolat schůzku. Teď už je na to příliš pozdě. Můžeme to udělat v podvečer.
Když se Paige ten večer oblékala, řekla jí Kat: „Vypadáš unaveně.“
„Taky jsem.“
„Proč tedy jdeš ven? Měla by sis jít lehnout. Nebo je to zbytečné odpočívát?“
„Ne. Ne dnes večer.“
„Zase Jason?“
„Ano. Navštívím jeho rodiče.“
„Ach.“ Kat zavrtěla hlavou.
„Vůbec to tak není,“ řekla Paige. Opravdu ne.“

Jasonova matka a otec bydleli v kouzelném starém domě ve čtvrti Pacific Heights. Jasonův otec byl asi sedmdesátiletý muž aristokratického vzezření. Jasonova matka byla příjemná a obyčejná paní. Oba se postarali o to, aby se u nich Paige okamžitě cítila jako doma.

„Jason nám už o vás hodně vyprávěl,“ řekla paní Curtisová. „Ale neřekl nám, jak jste krásná.“

„Děkuji vám.“

Vešli do knihovny plné miniaturních modelů domů, které Jason a jeho otec projektovali.

„Jen tak mezi námi, soudím, že Jason, jeho pradědeček a já jsme postavili pořádný kus San Francisca,“ pochválil se Jasonův otec.

„Můj syn je génius.“

„To je to, co se snažím Paige pořád vysvětlit,“ poznamenal Jason. Paige se usmála. „Já tomu věřím.“ Víčka jí těžkla a dělalo jí pořádnou námahu udržet se v bdělém stavu.

Jason si ji znepokojeně prohlížel. „Pojďme k večeři,“ navrhl. Odebrali se do prostorné jídelny. Byla obložená dubovým dřevem a vybavena atraktivními starožitnostmi a portréty na stěnách. Služebná začala servírovat.

Jasonův otec řekl: „Ta malba nahoře je Jasonův pradědeček. Všechny domy, které projektoval, zničilo zemětřesení v roce 1906. To je velká škoda. Byly neocenitelné. Po večeři vám ukážu nějaké jejich fotografie, jestli vy...“ Hlava Paige klesla na stůl. Tvrdě spala.

„Jsem ráda, že jsme nepodávali polévku,“ řekla Jasonova matka.

Ken Mallory měl problém. Zpráva o jeho sázce a Kat se rozkřikla po celé nemocnici a sázky se rychle zvýšily na deset tisíc dolarů. Mallory si byl tak jistý úspěchem, že se vsadil o mnohem vyšší částku, než jakou byl schopen zaplatit.

Jestli prohrají, budu mít sakra pořádné potíže. Ale já neprohrají.

Je čas, aby se dal mistr do díla.

Kat spolu s Paige a Honey právě obědvaly v jídelně, když Mallory přistoupil k jejich stolu.

„Nevadilo by vám, kdybych si k vám přisedl, paní doktorky?“ zeptal se.

Žádné dámy, žádné holky. Paní doktorky. To je dobře vymyšleno, napadlo Kat úplně chladnokrevně. „Vůbec ne.

Posadte se,“ řekla. Paige s Honey si vyměnily pohledy.

„Bohužel, musím už jít,“ řekla Paige.

„Já také. Na shledanou.“

Mallory sledoval, jak Paige s Honey odcházejí.

„Máte rušné ráno?“ zeptal se Mallory. Dělal, jako by jej to opravdu zajímalo.

„Copak to tak není pořád?“ odpověděla Kat a obdarovala ho hřejivým, mnohoslibným úsměvem.

Mallory si připravil strategii velice pečlivě. Nechám ji, aby si myslela, že mě zajímá jako člověk, a nejen jako žena.

Ženské nenávidí, když jsou jen objektem sexuální pozornosti. Budu se s ní bavit o medicíně. Půjdu na to pomalu a klidně. Mám na to celý měsíc, abych ji dostal do postele.

„Slyšela jste už o pitvě paní Turnaballové?“ začal Mallory. „Ta žena měla v žaludku láhev od coca-coly! Dovedete si to představit, jak...?“

Kat se naklonila dopředu. „Máte už něco na sobotu večer, Kene?“

To Malloryho naprosto zaskočilo. „Cože?“

„Myslela jsem, že byste mě rád pozval někam na večeři.“

Téměř se zastyděl. Můj Bože! řekl pro sebe. No vida, už je rybka chycená! Žádná lesba. Takové kecy o ní šířili ti mizerové, protože ji sami nedovedli lapit. Dobře, udělám to já. Sama si o to teď řekla! Snažil si vzpomenout, s kým už má na sobotu domluvenou schůzku. Sally ta malá sestřička na operačním sále. Může počkat. „Nemám nic důležitého,“ řekl Mallory. „Rád s vámi půjdu na večeři.“ Kat položila svou ruku na jeho. „To je skvělé,“ řekla sametovým hlasem. „Budou se opravdu těšit.“ Zazubil se. „Já také.“ Nemáš tušení, jak moc, holka. To stojí za deset tisíc dolarů!

Toho odpoledne Kat vyprávěla o všem Paige a Honey.

„Zůstal s pusou dokořán!“ smála se Kat. „Měli jste vidět jeho výraz!
Vypadal jako kočka, která právě spolkla kanára.“
Paige vykřikla: „Nezapomeň, že ty jsi Kat. Kanár je on!“
„Co tedy uděláš v sobotu večer?“ zeptala se Honey.
„Máte nějaký nápad?“
„Mám,“ řekla Paige. „Tady je plán...“

V sobotu večereli Kat a Ken Mallory v Emiliově restauraci poblíž zálivu. Pečlivě se kvůli němu oblékla. Měla na sobě bílé šaty bez ramínek.

„Vypadáš skvěle,“ řekl Mallory. Snažil se volit správná slova. Být vnímavý, ale nenaléhat. Obdivující, ale nesvádět. Mallory chtěl být toho večera co nejšarmantnější, ale nebylo to zapotřebí. Okamžitě pochopil, že je to Kat, která chce zapůsobit na něho.

Po připitku mu řekla: „Každý mluví o tom, jaký jsi skvělý lékař, Kene.“ „Snad ano,“ řekl Mallory skromně. „Měl jsem dobrou průpravu a snažím se věnovat pacientům co největší péči. Jsou pro mě to nejdůležitější.“ Jeho hlas byl plný upřímnosti.

Kat položila svou ruku na jeho. „Jsem si jistá, že jsou. Odkud jsi? Chci o tobě vědět všechno. O tobě skutečném.“ Ježíši! uvažoval Mallory. To je přesně ono. Nemohl si zvyknout na to, že jde všechno tak snadno. Byl znalcem žen. Jeho radar poznal všechny signály, které vysílají. Mohou říkat Ano pohledem, úsměvem nebo zabarvením hlasu. Signály Kat rušily jeho radar.

Naklonila se k němu blíž a řekla chraplavým hlasem: „Chci vědět všechno.“ Vyprávěl jí při jídle o sobě a stále se přitom snažil změnit předmět rozhovoru a stočit jej na Kat. Ale ona pořád žádala: „Ne, ne. Chci slyšet víc. Prožil jsi tak fantastický život!“ Je do mě blázen, zhodnotil situaci Mallory. Měl sázku vyhnat ještě výš. Mohl bych ji vyhrát ještě dnes večer, říkal si. A byl si tím jist, když Kat při kávě řekla: „Chtěl bys jít ke mně domů na skleničku?“ Ano! Mallory ji chytil za ruku a pronesl měkce: „Byl bych moc rád.“ Ti chlapi byli úplní blázni, říkal si Mallory. Je to ta nejtíravější ženská, jakou jsem kdy poznal. Měl pocit, že byl o něco ošizen.

Asi za třicet minut byli u Kat v bytě.

„Pěkné,“ řekl Mallory a rozhlížel se kolem sebe. „Velice pěkné. Tady bydlíš sama?“ „Ne. Spolu s doktorkou Taylorovou a doktorkou Taftovou.“ „Aha.“ Zaslechla v jeho hlase známku lítosti.

Kat ho obdarovala svůdným úsměvem. „Ale ony se vrátí domů až hodně pozdě.“

Mallory se zasmál. „Dobře.“

„Dáš si něco k pití?“

„Rád. Prosil bych skotskou se sodou.“ Díval se, jak Kat přistupuje k malému baru a připravuje dva nápoje. Má pořádný zadek, hodnotil Mallory. Vypadá po čertech dobře a navíc ještě dostanu deset tisíc dolarů za to, že ji dostanu do postele. Hlasitě se zasmál.

Kat se otočila. „Čemu se směješ?“

„Ničemu. Jen jsem si pomyslel, jaké mám štěstí být s tebou o samotě.“ „Já mám taky štěstí,“ řekla Kat vroucně. Podala mu jeho sklenici.

Mallory ji pozvedl a začal: „Tedy na...“

Kat ho předběhla. „Tedy na nás!“ řekla.

Pokýval hlavou. „Na to se napiji.“

Chystal se říct: „Nebyla by tu nějaká hudba?“ Ale v okamžiku, kdy otevřel ústa, zeptala se Kat: „Nechceš pustit nějakou hudbu?“

„Čteš mi myšlenky.“

Kat sáhla po gramofonové desce starého kamaráda Cole Portera. Tajně se podívala na hodinky a pak se otočila k Mallorymu. „Tančíš?“

Mallory se k ní přiblížil. „Záleží na tom s kým. S tebou si zatancuji rád.“

Kat se nechala vzít do náruče a začali tancovat na pomalou a zasněnou melodii. Cítil, jak se Katino tělo silně tiskne k němu a jeho mužnost se probouzí. Přitáhl si ji pevněji k sobě a Kat se na něj usmála.

Ted' je ta pravá chvíle jít na věc, uvažoval.

„Jsi rozkošná, ty to víš,“ řekl Mallory chraplavým hlasem. „Chtěl jsem tě od první chvíle, kdy jsem tě uviděl.“ Kat se mu podívala do očí. „Cítíla jsem totéž k tobě, Kene.“ Jeho rty se přiblížily k jejím a vtiskl jí žhavý vášnivý polibek.

„Pojďme do ložnice,“ navrhl Mallory. Byl najednou netrpělivý.

„Ó, ano!“

Vzal ji kolem ramen a ona ho vedla do své ložnice. A v té chvíli se otevřely dveře bytu, do místnosti vešly Paige s Honey.

„Ahoj, vy tady!“ zavolala Paige. Podívala se překvapeně na Kenyho Malloryho. „Ach, doktor Mallory! Nečekala jsem, že vás tady uvidím.“ „Tak. Já... já...“ „Byli jsme venku na večeri,“ řekla Kat.

Mallory zuřil. Měl co dělat, aby se ovládl. Otočil se ke Kat. „Měl bych jít. Je už pozdě a zítra mám náročný den.“

„Ach. Je mi líto, že odcházíš.“ V jejích očích byl příslib.

Mallory řekl: „A co zítra večer?“

„Ráda bych...“

„Skvělé!“

„...ale nemohu.“

„Oh. Co v pátek?“

Kat se zamračila. „Ach, drahoušku. Bojím se, že ani v pátek není ten správný den.“

Mallory vypadal zoufale. „Sobota?“

Kat se usmála. „Sobota bude krásná.“

Ulehčeně pokýval hlavou. „Dobře. Potom v sobotu.“ Otočil se k Paige a Honey. „Dobrou noc.“ Kat doprovodila Malloryho ke dveřím. „Sladké sny,“ řekla líbezně.

„Bude se mi o tobě zdát.“

Mallory jí stiskl ruku. „Věřím na to, že se sny splní. Mohli bychom je vyplnit už tuto sobotu večer.“

Té noci ležela Kat v posteli a myslela na Malloryho. Nenáviděla ho. Ale k jejímu překvapení se jí večer líbil. Byla si jista, že se Mallorymu líbil také, a to i přesto, že hrál hru. Jen kdyby to bylo skutečné, přála si Kat. A ne hra... Netušila, o jak nebezpečnou hru jde.

17.

Snad je to počasím, říkala si Paige unaveně. Venku bylo chladno a pochmurně, nárazovitý, mlhavý déšť ještě zhoršoval náladu. Den začínal v šest ráno a byl plný nekonečných problémů. Nemocnice připomínala dům plný skřítků, kteří najednou začali dělat ve všem potíže. Sestry byly mrzuté a lhostejné. Braly krev nesprávným pacientům, ztrácely rentgenové snímky, které byly naléhavě potřebné, a utrhovaly se na nemocné. Navíc byl nemocniční personál oslabený chřipkovou epidemií. To byl už takový den.

Jediným světlým bodem byl telefon JASONA CURTISE.

„Nazdar,“ řekl bodře. „Myslel jsem si, že bych se mohl jít podívat, jak se daří našim pacientům.“

„Přežívají.“

„Je nějaká naděje, že bychom mohli spolu obědvat?“

Paige se zasmála. „Co to je oběd? Jestli budu mít štěstí, tak okolo čtvrté hodiny odpoledne zhltnu nějaký sendvič. Je to tu dneska pěkně divoké.“

„Dobře. Nebudu zdržovat. Mohu ti zase zavolat?“

„Jistě.“ Nic se neděje.

„Nazdar.“

Paige pracovala až do půlnoci, aniž měla jediný okamžik odpočinku. A když byla konečně hotová, nemohla se samou únavou téměř ani pohnout. Rozhodovala se, jestli nemá zůstat v nemocnici a přespat na lehátku v pohotovostním pokoji. Ale myšlenka na vyhrátou, útulnou postel doma byla příliš lákavá. Převlékla se a vratkým krokem došla k výtahu.

Přistoupil k ní doktor Peterson. „Můj ty Bože!“ zvolal. „Kdepak je ta kočka, která se do všeho hrne?“

Paige se unaveně usmála. „Opravdu vypadám tak špatně?“

„Ještě hůř,“ zašklebil se. „Jdete teď domů?“

Paige přikývla.

„Jste šťastná. Já právě začínám.“

Přijel výtah, Paige v něm stála a napůl dřímala.

Peterson jemně řekl: „Paige?“

V polospánku sebou škubla. „Ano?“

„Jste schopná dojet domů?“

„Jistě,“ zamumlala Paige. „A až se tam dostanu, tak budu spát celých čtyřiaadvacet hodin.“ Došla na parkoviště a nasedla do auta. Seděla tam vyčerpaná, příliš unavená i na to, aby nastartovala vůz. Nesmím tady usnout. Budu spát doma.

Paige vyjela z parkoviště a směřovala ke svému bytu. Nevnímala, že řídí špatně, dokud na ni nezakřičel jakýsi řidič: „Hej, dívej se na cestu, ženská ožralá!“ Snažila se soustředit. Nesmím usnout... nesmím usnout. Pustila si rádio a přidala na hlasitosti. Když dorazila k domu, ještě dlouho seděla v autě, než sebrala síly, aby mohla vyjít nahoru. Kat a Honey už ležely v postelích, spaly. Paige se podívala na hodiny vedle svého lůžka. Jedna hodina. Doklopýtala do ložnice a začala se svlékat, ale to už bylo na ni příliš. Padla na lůžko v šatech a v okamžiku usnula hlubokým spánkem. Probudilo ji pronikavé zvonění telefonu, které jí připadalo, jako by přicházelo z nějaké vzdálené planety. Paige se snažila spát dál, ale zvonění bylo jako jehlice pronikající přímo do mozku. Bezvádně se posadila a natáhla ruku po telefonu. „Haló?“

„Doktorka Taylorová?“

„Ano.“ Její hlas zněl hrubě a nezřetelně.

„Doktor Barker vás chce na operační sál číslo čtyři, abyste mu asistovala.“ Paige si odkašlala. „To musí být nějaký omyl,“ zamumlala. „Právě jsem skončila službu.“ „Operační sál čtyři. Čeká.“ A spojení bylo přerušeno.

Paige se posadila na kraj postele, ztuhlá, myšlenky zatemněné spánkem. Pohlédla na hodinky na nočním stolku. Čtyři patnáct. Proč ji doktor Barker volá uprostřed noci? Na to existovala jediná odpověď. Stalo se něco některému z jejích pacientů.

Paige dovrávorala do koupelny a opláchla si obličej studenou vodou.

Hleděla do zrcadla a uvažovala. Můj Bože, vypadám tak na osmdesát.

O deset minut později byla Paige už zase na cestě zpět do nemocnice. Stále ještě v polospánku jela výtahem do čtvrtého poschodí. Šla do šatny a převlékla se, pak si vydrhla ruce a vkročila na operační sál.

Byly tam tři sestry a praktikant asistující doktoru Barkerovi. Uviděl Paige, když vstoupila, a zakřičel: „Pro Kristovy rány,

máte na sobě nemocniční plášť. Nikdo vám neřekl, že se do operačního sálu nosí zástěry?“ „Paige zůstala stát jako opářená, surově probuzená, s planoucím očima. „Poslouchejte mě,“ vyjela vztekle. „Myslím, že mám po směně. Přišla jsem sem, abych vám prokázala laskavost. Já...“ „Nediskutujte se mnou,“ řekl doktor Barker úsečně. „Pojďte sem a držte svorky.“ Paige přistoupila k operačnímu stolu a podívala se dolů. Na stole to nebyl její pacient. Byl to někdo cizí. Barker neměl žádný důvod mě volat. Snaží se mě donutit, abych odešla z nemocnice. Dobrá, ať se propadnu, jestli to udělám! Obdařila ho nenávistným pohledem, vzala svorku a pustila se do práce.

Šlo o naléhavé přemostění věnčité tepny. Řez v kůži již vedl středem hrudní kosti, která byla rozříznuta elektrickou pilou. Bylo vidět srdce i většinu krevních cév.

Paige vložila kovovou svorku do mezery uvnitř hrudní kosti a tlačila oba okraje od sebe. Sledovala, jak doktor Barker obratně otevírá perikardiální vak a odkrývá srdce.

Prohlížel věnčité tepny. „Tady je ten problém,“ řekl. „Uděláme nějakou transplantaci.“ Měl už připravený dlouhý pruh tepny z jedné nohy. Přišel kus tepny na hlavní srdeční tepnu vycházející ze srdce. Druhý konec připevnil k jedné z věnčitých tepen nad poškozeným místem, aby mohla krev proudit skrze protézu a vyhnul se zasaženému místu.

Paige sledovala mistra při práci. Kdyby jenom nebyl takový bastard! Operace trvala tři hodiny. Když se práce blížila ke konci, byla Paige už jen napůl při vědomí. Jakmile byl řez na hrudi opět uzavřen, otočil se doktor Barker k operačnímu týmu a řekl: „Chci vám všem poděkovat.“ Na Paige se přitom nedíval.

Paige se bez jediného slova vypotácela z místnosti a vydala se nahoru do kanceláře doktora Benjamin Wallace.

Wallace právě přicházel. „Vypadáte unaveně,“ řekl. „Měla byste si dopřát odpočinku.“

Paige zhluboka nabrala dech, ovládla svůj hněv. „Chci být přeložena k jinému operačnímu týmu.“

Wallace ji chvíli vážně pozoroval. „Jste přidělena k doktoru

Barkerovi, je to tak?“

„Tak.“

„O co jde?“

„To se zeptejte jeho. Nenávidí mě. Byl by rád, kdyby dosáhl mého propuštění. Budu dělat s kýmkoliv jiným. S kýmkoliv.“

„Promluvím s ním,“ řekl Wallace.

„Děkuji vám.“

Paige se otočila a vyšla ven z kanceláře. Udělali by nejlépe, kdyby mě dali od něho daleko. Jestli ho ještě někdy uvidím, zabiji ho.

Paige přišla domů a spala dvanáct hodin. Probudila se s pocitem, že se stalo něco báječného, a potom si vzpomněla. Už nemusím tu bestii vidět! Cestou do nemocnice si hvízdala.

Právě když Paige procházela chodbou, dohonil ji nemocniční zřízenec.

„Doktorko Taylorová...“

„Ano?“

„Doktor Wallace by byl rád, kdybyste přišla do jeho kanceláře.“ „Děkuji vám,“ odpověděla Paige. Byla zvědavá, kdo bude Jejím novým vedoucím chirurgem. Každý jiný bude lepší, uvažovala Paige. Vstoupila do kanceláře Benjamin Wallace.

„Výborně, teď už vypadáte mnohem lépe.“ A byla to pravda. Připadala si skvěle, naplňoval ji ohromný pocit uvolnění.

„Mluvil jsem s doktorem Barkerem.“

Paige se usmála. „Děkuji vám. Skutečně si toho cením.“

„Nechce dovolit, abyste odešla.“

Paigin úsměv zvadnul. Cože?

„Řekl, že jste byla přidělena do jeho týmu, a tak tam zůstanete.“ Nemohla uvěřit tomu, co slyší. „Ale proč?“ Věděla proč. Ten sadistický bastard potřebuje holku na týráni, někoho, koho může ponižovat. „Nebudu proto trpět.“ Doktor Wallace řekl soucitně: „Bojím se, že nemáte na výběr. Ledaže byste chtěla odejít z nemocnice. Uvažujete snad o tom?“ Paige o ničem takovém uvažovat nemusela. „Ne.“ Nechtěla doktoru Barkerovi dovolit, aby ji vyštval z nemocnice. Byl to jeho plán.

„Ne,“ opakovala pomalu. „Zůstanu.“

„Dobrá. Pak je to vyřízeno.“

Ani zdaleka, myslela si Paige. Najdu nějaký způsob, jak se mu pomstít.

V šatně lékařů už byl skoro připraven Ken Mallory na vizitu. Do místnosti vstoupil doktor Grundy a další tři lékaři.

„Tady je náš muž!“ řekl Grundy. „Jak se vede, Kene?“

„Skvěle,“ odpověděl Mallory.

Grundy se obrátil na ostatní. „Nevypadá na to, že by se něčeho zhostil, co?“ A pak zpět k Mallorymu. „Doufám, že máš naše penízky nachystané. Počítám s menší částkou na autíčko.“ Jiný lékař se připojil. „Vybavím si kompletně nový šatník.“ Mallory útrpně zavrtěl hlavou. „Na to bych moc nespolehl, zelenáči.“

Připravte se, že platit budete vy!“

Grundy ho pozoroval. „Co tím chceš říct?“

„Jestli ona je lesbička, pak já jsem eunuch. Je to ta největší potvora, jakou jsem kdy poznal. Skutečně jsem ji onehdy v noci musel držet na distanc!“

Muži se na sebe polekaně podívali.

„Ale do postele jsi ji ještě nedostal, vid?“

„Kamarádi, jediným důvodem, proč se tak nestalo, bylo, že jsme byli vyrušeni na cestě do ložnice. Dal jsem si s ní schůzku v sobotu večer, a to už je jasné, ledaže byste to zakřikli.“ Mallory dokončil převlékání. „A teď mě, pánové,

omluvte...“

O hodinu později zastavil Grundy Kat na chodbě.

„Právě vás vyhlížím,“ řekl. Vypadal rozladěně.

„Stalo se něco?“

„To ten bastard, Mallory. Je si sebou tak jistý, že všude rozhlašuje, že vás v sobotu večer dostane do postele.“

„Nebojte se,“ řekla Kat ponuře. „Prohraje.“

Když se Ken Mallory v sobotu večer zastavil pro Kat, měla na sobě přiléhavé šaty, které dávaly vyniknout její smyslné postavě. „Vypadáš skvěle,“ řekl obdivně.

Objala ho kolem krku. „Chci se ti líbit.“ Tiskla se k němu.

Bože, opravdu to chce! Když Mallory mluvil, byl jeho hlas ochraptělý. „Podívej, Kat, mám nápad. Ještě než si vyrazíme na večeři, proč bychom nemohli vklouznout do ložnice a...“ Zatvářila se překvapeně. „Ach, miláčku, kéž bychom mohli. Paige je ale doma.“ Paige byla právě v nemocnici, pracovala.

„Ach.“

„Ale po večeři...“ Nechala příslib viset ve vzduchu.

„Ano?“

„Mohli bychom jít k tobě.“

Mallory ji objal a políbil. „To je skvělý nápad!“

Vzal ji do Železného koně, kde si dopřáli vynikající večeři. Proti své vůli se Kat cítila báječně. Byl okouzlující, zábavný a neuvěřitelně přitažlivý. Vypadal, že má opravdový zájem dozvědět se o ní všechno. Věděla, že jí lichotí, ale výraz v jeho pohledu vyzařoval opravdový obdiv.

Kdybych dobře nevěděla...

Mallory sotva dokázal vychutnat jídlo. Vše, na co myslel, se dalo vyjádřit slovy: Během dvou hodin si vydělám deset tisíc dolarů... Za hodinu si vydělám deset tisíc dolarů... Za třicet minut...

Dopili kávu.

„Jsi připravená?“ zeptal se Mallory.

Kat položila svou ruku na jeho. „Nemáš ani tušení, jak jsem připravená, miláčku. Jde se.“ Do Malloryho bytu si vzali taxi. „Jsem z tebe úplný blázen,“ šeptal Mallory. „Ještě nikdy jsem nepoznal někoho takového, jako jsi ty.“ Zatím se jí vybavil Grundyho hlas: Je si tak jist sám sebou a říká, že vás v sobotu večer dostane do postele.

Když přijeli na místo, zaplatil Mallory taxikáři a zavedl Kat k výtahu. Cesta do bytu připadala Mallorymu jako věčnost.

Otevřel dveře a celý nedočkavý řekl: „Tady to je.“ Kat vstoupila dovnitř.

Byl to běžný malý mládenecký byt, který už nedočkavě volal po ženské ruce.

„Ach, je to milé,“ vydechla Kat. Otočila se k Mallorymu. „Jako ty.“ Zazubil se. „Dovol, abych ti ukázal náš pokoj.“

Pustím nějakou hudbu.“ Zatímco šel k magnetofonu, podívala se Kat na hodinky. Pokoj zaplnil hlas Barbry Streisandové.

Mallory ji vzal za ruku. „Pojďme, zlatíčko.“

„Počkej minutku,“ odpověděla mu Kat měkce.

Zkoumavě se na ni podíval. „Na co?“

„Chtěla bych se ještě chvíli s tebou bavit. Víš, ještě než...“

„Proč bychom se nemohli pobavit v ložnici?“

„Dala bych si něco k pití.“

„K pití?“ Snažil se ovládnout trpělivost. „Dobře. Na co máš chuť?“ „Vodku s tonikem, prosím.“ Usmál se. „Myslím, že to zvládnem.“ Přešel k domácímu baru a rychle namíchal dvě sklenice vodky s tonikem.

Kat se znovu podívala na hodinky.

Mallory se vrátil se sklenkami a jednu z nich podal Kat. „A je to tady, maličká,“ zvedl svou sklenici. „Na spojení.“

„Na spojení,“ řekla Kat. Umrkla doušek vodky. „Ach, můj Bože!“

Vylekaně se na ni podíval. „Co se děje?“

„To je ale přece vodka!“

„Vždyť jsi ji chtěla.“

„Já? Je mi líto, nesnáším vodku!“ Zkrivila tváře ošklivostí. „Mohl bys mi nalít skotskou se sodou?“ „Jistě.“ Spolknul další vlnu netrpělivosti a vrátil se k barovému pultu, aby namíchal jiné pití.

Kat se znovu podívala na hodinky.

Ken Mallory byl ale už zpátky. „Prosím, tady to je.“ „Díky, miláčku.“ Napila se dvakrát za sebou. Mallory jí vzal sklenici z ruky a položil ji na stůl. Objal ji oběma pažemi a přitiskl k sobě. Cítila, jak je vzrušený.

„Ted,“ řekl Ken něžně, „pojdme tvořit dějiny.“

„Ano!“ řekla Kat. „Ano!“

Dovolila mu, aby ji zavedl do ložnice.

A je to! radoval se Mallory. A je to! Kácejí se hradby Jericla!

Otočil se ke Kat. „Svlékni se, kotě.“

„Nejprve ty, miláčku. Chci se na tebe dívat, jak se svlékáš. To mě vzrušuje.“

„Ó? Dobře, jistě.“

Zatímco Kat stála a dívala se, Mallory si pomalu odkládal šaty. Nejprve sako, potom košili a vázanku, nato boty a ponožky a pak kalhoty. Měl pevnou, atletickou postavu.

„Vzrušuje tě to, kotě?“

„Ó, ano. A teď si svlékni slipy.“

Pomalu nechal Mallory své slipy klesnout na podlahu. Měl dokonalou erekci.

„To je krásné,“ řekla Kat.

„Teď je řada na tobě.“

„Dobře.“

A v tom okamžiku se ozvala Katina vysílačka.

Mallory se vyděsil. „Ksaku, co je to...?“

„Volají mě,“ řekla Kat. „Mohu si od tebe zavolat?“

„Teď?“

„Ano. Musí to být naléhavé.“

„Teď? Nemůže to počkat?“

„Miláčku, znáš přece pravidla.“

„Ale...“

Mallory mohl jen bezmocně sledovat, jak jde Kat k telefonu a volí číslo. „Doktorka Hunterová.“ Chvilí poslouchala.

„Opravdu? Jistě.“

Za chvíli jsem tam.“

Mallory na ni hleděl jako smyslů zbavený. „Co se děje?“

„Musím okamžitě zpátky do nemocnice, andílku.“

„Teď?“

„Ano, jeden z mých pacientů umírá.“

„Nemůže počkat, dokud...“

„Lituji. Uděláme to jiný večer.“

Ken Mallory tam stál jako nahý kozel a díval se na Kat, jak odchází z jeho bytu. Jakmile se za ní zavřely dveře, chytil její sklenici a mrštil jí o zeď. Čubka..., čubka..., čubka...

Paige s Honey už netrpělivě čekaly, s jakou se Kat vrátí domů.

„Jak to šlo?“ zeptala se Paige. „Stihla jsem to včas?“

Kat se smála. „Načasovala jsi to skvěle.“

A začala popisovat večer. Když se dostala k tomu, jak Mallory zůstal stát nahý, ztopořený v ložnici, tekly jim od smíchu slzy z očí. Kat jim chtěla vyprávět, jak byl Ken Mallory ve skutečnosti zábavný, ale připadala si posedle.

Koneckonců se o ni snažil jen proto, aby vyhrál sázku.

Nicméně Paige si Katiných pocitů všimla. „Dávej si na něho pozor,

Kat.“

Kat se zasmála. „Neboj se. Nedělala bych to, kdybych nevěděla o té sázce... Je to had, ale dává dobré hadí sérum.“

„Sejdeš se s ním ještě někdy?“ zeptala se Honey.

„Dám mu týden na vychladnutí.“

Paige ji upřeně pozorovala. „Jemu nebo sobě?“

Venku před nemocnicí na Kat čekala Dinettova černá limuzína. Byl u ní Stín sám. Kat by byla raději, kdyby tam čekal Rhino. Ve Stínovi bylo něco, z čeho Kat tuhla krev. Nikdy se nesmál a jen zřídka promluvil, ale ztělesňoval stálou hrozbu.

„Nastupte si,“ řekl, když se Kat přiblížila k autu...

„Hleďte,“ řekla Kat odměřeně, „řekněte panu Dinettovi, že mi nemůže pořád dokola přikazovat. Nebudu pro něho pracovat. Jen proto, že jsem mu jednou vyšla vstříc...“

„Nastupte si. To mu můžete říct sama.“

Kat váhala. Bylo by jednoduché odejít a o nic se nestarat, ale co by bylo s Mikem? Kat nastoupila do vozu.

Tentokrát byla oběť zle pobitá, zmrskaná řetězem. Byl tam s ním Lou Dinetto.

Kat vrhla krátký pohled na pacienta a řekla: „Musíte ho okamžitě dopravit do nemocnice.“

„Kat,“ řekl Dinetto, „musíte ho ošetřit tady.“

„Proč?“ zeptala se Kat. Ale znala odpověď, a to ji děsilo.

18.

Byl jeden z těch průzračných dní v San Franciscu, kdy bylo ve vzduchu cosi omamného. Noční vítr rozehnal dešťové mraky a vytvořil ostré slunné nedělní ráno.

Jason to zařídil tak, aby vyzvedl Paige v jejím bytě. Když přijel, byla překvapena a šťastná, že ho vidí.

„Dobré ráno,“ pozdravil ji Jason. „Vypadáš skvěle.“

„Díky.“

„Co bys chtěla dneska dělat?“

Paige řekla: „Je to tvoje město. Ty budeš vést a já tě budu následovat.“

„Tak je to dobře.“

„Jestli nebudeš mít nic proti tomu,“ řekla Paige, „ráda bych se zastavila na okamžik v nemocnici.“

„Myslel jsem, že máš dnes volno.“

„Mám, ale je tam pacient, o kterého mám starost.“

„Žádný problém.“ Jason ji zavezl do nemocnice.

„Nebudu tam dlouho,“ slíbila Paige, když vystupovala z vozu.

„Počkám tady na tebe.“

Paige vyjela výtahem do třetího poschodí a šla přímo do pokoje Jimmyho Forda. Byl stále v bezvědomí, napojený na umělou výživu. V místnosti byla i sestra. Vzhledla ke dveřím, když vstoupila Paige.

„Dobré ráno, doktorko Taylorová.“

„Dobré ráno,“ Paige přistoupila k chlapcovu lůžku. „Jsou nějaké změny?“

„Bojím se, že ne.“

Paige nahmatala Jimmyho puls a poslechla mu srdce.

„Je to už několik týdnů,“ řekla sestra, „nevypadá to dobře, že?“ „Dostane se z toho,“ řekla Paige pevně. Otočila se k nehybně ležící postavě na posteli a zesílila hlas. „Slyšíš mě? Budeš zase v pořádku!“ Žádná reakce. Zavřela na okamžik oči a tiše se modlila.

„Dejte mi okamžitě vědět, když se něco změní.“

„Ano, paní doktorko.“

Neumře, myslela si Paige. Já mu nedovolím umřít...

Když se Paige objevila, vystoupil Jason z auta. „Všechno v pořádku?“ Neměla důvod zatěžovat ho svými vlastními problémy. „Vše je v pořádku,“ řekla Paige.

„Zahřejme si dnes na opravdové turisty,“ řekl Jason. „V tomto státě platí zákon, podle kterého všechny cesty musí začínat na Rybářském nábřeží.“

Paige se usmála. „Nesmíme přestoupit zákon.“

Rybářské nábřeží připomínalo karneval v přírodě. Pouliční komedianti byli už v plné parádě. Mimové, klauni, tanečníci i muzikanti. Kramáři prodávali na páře upravené dungenesské kraby a ústřice s čerstvým, mírně nakyslým chlebem.

„Na celém světě není žádné takové místo,“ pronesl Jason zaníceně.

Paige sdílela jeho nadšení. Zнала už dříve Rybářské nábřeží i většinu turistických míst v San Franciscu, ale nechtěla jej připravit o radost.

„Jela jsi už někdy lanovkou?“ zeptal se Jason.

„Ne.“ Naposledy minulý týden.

„Tak to sis nic neužila! Pojďme tam.“

Vydali se do ulice Powell a nastoupili do kabiny. Když začali stoupat, řekl Jason: „Tomu se říkalo Hallidiová pošetilost. Postavil ji v roce 1873.“

„A vsadím se, že si řekli, že dlouho nevydrží!“

Jason se zasmál. „Správně. Když jsem ještě studoval na střední škole, často jsem o víkendech pracoval jako průvodce.“

„Určitě jsi byl dobrý.“

„Nejlepší. Chtěla bys slyšet něco z mého proslovu?“

„Moc ráda.“

Jason napodobil nosový tón turistického průvodce. „Dámy a pánové, pro vaši informaci, nejstarší ulici v San Franciscu je Grunt Avenue, nejdelší ulice Mission, která měří sedm a půl míle, nejširší pak se svými sto pětadvaceti stopami Van Ness Avenue a možná budete překvapeni, když se dozvíte, že nejužší ulice DeForest má jenom čtyři a půl stopy. Jako nejstrmější vám můžeme nabídnout ulici Filbertovu s třiceti jedna a půl procentním stoupáním.“ Podíval se na Paige a zazubil se. „Překvapuje mě, že si to všechno ještě pamatuji.“ Když vystoupili z lanovky, Paige se podívala na Jasona a usmála se.

„A co teď?“

„Projedeme se bryčkou.“

Deset minut nato už seděli v kočáru s párem kuní a jeli od

Rybářského nábřeží k náměstí Ghirardelliho na Severním pobřeží. Jason ukazoval po městě zajímavá místa a Paige byla překvapena, jak se jí to samé líbilo. Nesmíš se nechat unést.

Šli nahoru na věž Coit, aby se podívali na město. Když vystoupali,

Jason se zeptal: „Máš hlad?“

Čerstvý vzduch způsobil, že měla veliký hlad. „Ano.“

„Dobře. Vezmu tě do jedné z nejlepších čínských restaurací na světě do Tommy Toyse.“

Paige už o této restauraci slyšela v nemocnici.

Jídlo se změnilo v hostinu. Začali nádobou plnou mořských raků v chilli omáčce a k tomu teplou a kyselou polévkou s mořskou potravou. Následoval plátek kuřete s hrachovou pěnou, plátek telecího s šechuánskou omáčkou a smaženou rýží čtyř chutí. Jako desert si dali broskvovou šlehanou pěnu. Jídlo bylo prostě skvělé.

„Chodíš sem často?“ zeptala se Paige.

„Jak jen mohu.“

V Jasonovi bylo cosi chlapeckého a Paige to připadalo velice přitažlivé.

„Pověz mi,“ řekla Paige, „chtěls být odjakživa architektem?“ „Neměl jsem na výběr,“ zazubil se Jason. „Mou první hračkou byl Malý stavitel. Je vzrušující o něčem snít a pak sledovat, jak se sen uskuteční, že cihly a kámen vyletí vysoko k nebi a promění se v část města, ve kterém žiješ.“ Postavím ti Taj Mahal. A je mi jedno, jak dlouho to potrvá!

„Patřím k těm šťastným lidem, Paige, že dělám práci, kterou mám rád.“

Kdopak to řekl: „Většina lidí žije v tiché beznaději.“

Podobně jako většina mých pacientů, pomyslí si Paige.

„Neexistuje nic jiného, co bych chtěl dělat, ani žádné jiné místo, kde bych chtěl žít. Tohle je báječné město.“ Jeho hlas byl plný vzrušení. „Má vše, co si kdo může přát. Nikdy se ho nenabažím.“ Paige si ho chvíli prohlížela, líbilo se jí jeho vzrušení a nadšení.

„Nikdy jsi nebyl ženatý?“

Jason pokrčil rameny. „Jednou. Oba jsme byli příliš mladí. To nemohlo klapat.“

„Promiň.“

„Nic se neděje. Vdala se za velmi bohatého majitele konzervárny. Ty jsi byla vdaná?“ Až vyrostu, budu také lékařem. Vezmeme se a budeme spolu pracovat.

„Ne.“

Prošli křížem krážem zátokou od Zlaté uličky po zátoku Bridge. Jason opět předstíral hlas průvodce turistů. „A tam, dámy a pánové, vidíte pověstný Alcatraz, původně domov nejslavnějších světových zločinců Machine Gun Kelly, Al Capone a Robert Stroud, známý jako Birdman!

„Alcatraz, znamená ve španělštině pelikán. Původně byl nazýván Isla de los Alcatraces, po ptácích, kteří byli jeho jedinými obyvateli.

Víte, proč tady měli vězni denně horké sprchy?“

„Ne.“

„Protože by si nezvykli na studenou vodu v zátoce, kdyby zkoušeli utéci.“

„Je to pravda?“ zeptala se Paige.

„Copak jsem ti někdy lhal?“

Bylo už pozdě odpoledne, když Jason navrhl: „Už jsi byla někdy v údolí Noa?“

Paige zavrtěla hlavou. „Ne.“

„Rád bych ti to tam ukázal. Dříve tam bývaly farmy a potoky. Teď je to tam plné jasně zbarvených viktoriánských domů se zahradami. Domy jsou velmi staré, neboť to bylo jediné místo ušetřené zemětřesení v roce 1906.“

„To zní krásně.“

Jason zaváhal. „Mám tam dům. Chtěla by sis ho prohlédnout?“

Viděl reakci Paige. „Paige, zamiloval jsem se do tebe.“

„Sotva se známe. Jak můžeš...?“

„Věděl jsem to od chvíle, kdy jsi řekla: „Vy nevíte, že je samozřejmé nosit na vizitu bílý plášť?“, Tehdy jsem se do tebe zamiloval.“

„Jasone...“

„Věřím v lásku na první pohled. Můj dědeček poprvé spatřil babičku v parku na kole. Jel za ní a tři měsíce nato byla svatba. Byli spolu padesát let, až do dědečkovy smrti. Můj otec uviděl mou matku, jak přechází ulici, a už věděl, že bude jeho manželkou. Vydrželi spolu čtyřicet pět let. Vidíš, jak to chodí v této rodině. Chci se s tebou oženit.“ Nastala chvíle pravdy.

Paige se dívala na Jasona a uvažovala: Je to první muž po Alfrédovi, který mě přitahuje. Je hodný, veselý a upřímný. Má vše, co by mohla Žena po muži chtít. Co se se mnou děje? Držím se představy. Stále ještě v hloubi duše ji přemáhal pocit, že jednoho dne se k ní Alfréd vrátí.

Pohlédla na Jasona a rozhodla se. „Jasone...“ A v tom okamžiku začala pít vysíláčka.

„Paige...“

„Musím se dostat k telefonu.“ Za dvě minuty už volala do nemocnice.

Jason viděl, jak zbledla.

Křičela do telefonu. „Ne! Absolutně ne! Řekněte jim, že jsem hned tam.“ Práskla se sluchátkem.

„Co se stalo?“ zeptal se Jason.

Otočila se k němu, měla oči plné slz. „Jde o Jimmyho Forda, mého pacienta. Nechají ho bez respirátoru. Nechají ho zemřít.“

Když Paige doběhla do pokoje Jimmyho Forda, vedle bezvládného těla stáli tři lidé: George Englund, Benjamin Wallace a právník Silvester Damone.

„Co se děje?“ zeptala se Paige.

Benjamin Wallace řekl: „Nemocniční komise pro lékařskou etiku se sešla dnes ráno a rozhodla, že Jimmyho stav je beznadějný. Rozhodli jsme se odpojit...“ „Ne!“ řekla Paige. „Nemůžete! Já jsem jeho lékařka. Říkám, že má naději dostat se z toho! Nenecháme ho zemřít.“ Promluvil Silvester Damone: „Rozhodnutí není na vás, doktorko.“ Paige na něj vrhla vzdorný pohled: „Vy jste kdo?“ „Jsem právní zástupce rodiny.“ Vytáhl list papíru a podal ho Paige. „Tady je poslední vůle Jimmyho Forda. V ní se výslovně praví, že si nepřeje, kdyby se ocitl v ohrožení života, být uměle udržován naživu.“ „Ale já jsem monitorovala jeho stav,“ bránila se Paige. „Už týdný je jeho stav stabilizován. Každou chvíli se může probít z kómatu.“ „Můžete to zaručit?“ zeptal se Damone.

„Ne, ale...“

„Pak budete muset udělat to, co je vám nařizováno, doktorko.“ Paige se podívala dolů na Jimmyho tělo. „Ne! Musíte čekat o trochu déle.“ Právník řekl vlídně: „Doktorko, dobře vím, že pro nemocnici je výhodné držet tu pacienta co nejdéle, ale rodina si už nemůže dovolit platit dále lékařské výlohy. Proto vám teď nařizuji, abyste odpojila respirátor.“ „Ještě aspoň den nebo dva,“ řekla Paige zoufale. „Jsem si jista...“ „Ne,“ řekl Damone rozhodně. „Dnes.“ George Englund se otočil k Paige. „Lituji, ale bojím se, že nemáme na vybranou.“ „Děkuji, doktore,“ řekl právník. „Nechám na vás, abyste to zařídil.“

Vyrozumím rodinu, že to bude dílo okamžiku, a tak mohou začít se zařizováním pohřbu.“ Otočil se na Benjaminu Wallace. „Děkuji vám za spolupráci. Pěkný den.“

Dívali se za ním, jak odchází.

„Nemůžeme to Jimmymu udělat!“ řekla Paige.

Doktor Wallace si odkašlal. „Paige...“

„Co dát ho pryč odtud a přemístit ho na jiný pokoj? Musí být něco, co jsme nepromysleli. Něco...“

Benjamin Wallace řekl: „To není prosba. Je to příkaz.“ Obrátil se na George Englanda. „Chcete...?“

„Ne!“ řekla Paige. „Já budu... Já to udělám...“

„Dobře.“

„Jestli nemáte nic proti tomu, zůstala bych tu s ním sama.“

George Englund jí stiskl rameno. „Je mi líto, Paige.“

„Já vím.“

Paige se dívala za oběma muži, jak odcházejí z místnosti. Zůstala sama s chlapcem v bezvědomí. Dívala se na respirátor, který jej udržoval naživu, a na jehly, které vyživovaly jeho tělo. Mohlo by to být tak jednoduché odpojit respirátor a ukončit lidský život. Ale on měl tak mnoho báječných snů, tak velké naděje.

Budu jednou lékařem. Chci být jako ty.

Víš, že jsem se oženil?... Jmenuje se Betsy... Chceme mít půl tuctu dětí. První holka se bude jmenovat Paige.

Měl toho tak moc, pro co by měl žít.

Paige tam stála a dívala se na něj. Přes slzy viděla rozmazaně. „K čertu s tebou!“ řekla. „Jsi srab!“ Začala vzlykat. „Co se stane s těmi tvými sny? Myslela jsem, že se chceš stát lékařem! Odpověz mi! Slyšíš mě? Otevři své oči!“ Hleděla na tu bledou postavu. Nebylo žádné reakce. „Je mi líto,“ řekla Paige. „Je mi moc líto.“ Naklonila se dolů a políbila jej na tvář, a když se zase pomalu narovnávala, hleděla do jeho otevřených očí.

„Jimmy! Jimmy!“

Mrknul víčky a znovu zavřel oči. Paige mu stiskla ruku. Naklonila se dopředu a řekla skrze slzy: „Jimmy, slyšel jsi o pacientovi, který dostával výživu do žil? Požádal lékaře o jednu láhev navíc.

Měl totiž hosta na oběd.“

19.

Honey byla šťastnější než kdy předtím ve svém životě. Měla vřelé vztahy i s těmi pacienty, s nimiž vycházelo jen málo ostatních lékařů. Dojemně o ně pečovala. Pracovala na geriatrickém oddělení, na pediatrii i na různých dalších odděleních a doktor Wallace dbal na to, aby dostávala úkoly, při nichž nemůže napáchat žádné škody. Chtěl mít jistotu, že zůstane v nemocnici a bude mu k dispozici. Honey záviděla sestrám. Byly schopné starat se o pacienty a přitom se nebát, že musí přijímat závažnější lékařská rozhodnutí. Nikdy jsem nechtěla být lékařkou, uvažovala Honey. Vždycky jsem chtěla být sestrou.

Ale v rodině Taftových nikdy žádná zdravotní sestra nebyla.

Odpoledne, když Honey vycházela z nemocnice, rozhodla se zajít na nákupy do Bay Company a Streetlight Records.

Koupila tam nějaké dárky pro děti na pediatrii.

„Mám ráda děti,“ řekla pak Kat.

„Chceš mít jednou velkou rodinu?“

„Jednou,“ řekla rázně Honey. „Ale nejprve jim musím najít otce.“

Jedním z nejoblíbenějších pacientů Honey Taftové byl Daniel McGuire na geriatrickém oddělení, čiperný devadesátiletý pán, který trpěl nemocí jater. V mládí byl vášnivý hráč a rád uzavíral s Honey sázky.

„Sázím se s vámi o padesát centů, že ošetřovatel mi přinese pozdě snídani.“

„Sázím se s vámi o dolar, že odpoledne bude pršel.“

„Sázím se s vámi, že Gianti vyhraji.“

Honey jeho sázky vždy přijala.

„Sázím se s vámi deset ku jedné, že vyhraji i nad tím.“ řekl.

„Tentokrát se s vámi nesázím,“ řekla mu Honey, „protože jsem na vaší straně.“

Vzal ji za ruku. „Vím, že jste.“ Usmál se. „Kdybych byl alespoň o několik měsíců mladší...“

Honey se rozesmála. „Nevadí. Mám ráda starší muže.“

Jednou ráno mu přišel do nemocnice dopis. Honey mu ho přinesla do pokoje.

„Přečtete mi ho, prosím vás.“ Slábnul mu zrak.

„Samozřejmě,“ řekla mu Honey. Rozlepila obálku, chvíli hleděla do dopisu a najednou vykřikla. „Vyhrál jste v loterii padesát tisíc dolarů! Gratuluji vám!“ „Jakže?“ zvolal. „Věděl jsem vždycky, že jednou v loterii vyhraju!

Obejměte mě.“

Honey se k němu sklonila a objala ho.

„Víte co, Honey? Jsem ten nejšťastnější muž na světě.“

Když se k němu Honey vrátila odpoledne, byl pryč. Prohrál tu nejdůležitější sázku.

Honey právě odpočívala v salónku lékařů, když do místnosti vstoupil doktor Stevens. „Je zde Panna?“

Jeden z lékařů se zasmál. „Jestli myslíš něco neposkvrněného, tak to pochybuji.“

„Pannu,“ opakoval Stevens. „Potřebuji Pannu.“

„Já jsem Panna,“ řekla Honey. „Je nějaký problém?“

Přistoupil k ní. „Ten problém je, že mám na krku jednu zatracenou maniačku. Nepustí k sobě nikoho než Pannu.“

Honey vstala. „Podívám se na ni.“

„Díky. Jmenuje se Frances Gordonová.“

Frances Gordonová měla právě po operaci kyčelního kloubu. V okamžiku, kdy k ní do pokoje vstoupila Honey, žena se na ni podívala a řekla: „Vy jste Panna. Narodena na jejím vrcholu, je to tak?“ Honey se usmála. „Je to tak.“ „Ti Vodnáři a Lvi nevědí, ksakru, co dělají. Léčí pacienty jako kus dobytka.“ „Lékaři jsou tady velmi dobří,“ protestovala Honey. „Oni...“ „Cože! Většina z nich je tady pro peníze.“ Zadívala se na Honey pozorněji. „Vy jste jiná.“ Honey si pečlivě prohlížela záznam na pelesti postele a na tváři měla výraz překvapení.

„Co se děje? Co tam vidíte?“

Honey zamrkala. „Tady je napsáno, že jste povoláním v... věštkyně.“

Frances Gordonová přikývla. „Je to tam správně. Nevěříte věštébám?“

Honey zavrtěla hlavou. „Myslím, že ne.“

„To je moc špatné. Posadte se na minutku.“

Honey si vzala židli.

„Podejte mi ruku.“

Honey zavrtěla hlavou. „Já opravdu ne...“

„Tak přece, ukažte mi dlaň.“

Nerada jí Honey podala ruku.

Frances Gordonová ji chvíli držela ve své, měla přitom zavřené oči. Když je otevřela, řekla: „Měla jste složitý život, vidíte?“ Každý z nás měl složitý život, pomyslela si Honey. A dále mi řekne, že podniknu výlet přes oceán.

„Měla jste hodně mužů, vidíte?“

Honey cítila, jak tuhne.

„Vidím tady nějakou změnu - právě teď - je to tak?“

Honey se nemohla dočkat, až odejde z pokoje. Ta žena ji znervózňovala. Chtěla se jí vytrhnout.

„Zamilujete se.“

Honey řekla: „Obávám se, že už opravdu musím...“

„Je to umělec.“

„Neznám žádného umělce.“

„Poznáte.“ Frances Gordonová pustila její ruku. „Přijďte mě zase navštívit,“ přikázala.

„Jistě.“ Honey utekla.

Honey navštívila paní Owensovou, svou novou pacientku, hubenou ženu, která vypadala na více než čtyřicet let. Podle karty ji však bylo dvacet osm. Měla přeražený nos a dvě modřiny kolem očí, její tvář byla oteká a celá pohmožděná.

Honey přistoupila k posteli. „Jsem doktorka Taftová.“ Žena se na ni podívala kalným, bezvýrazným zrakem. Zůstala tiše.

„Co se vám stalo?“

„Spadla jsem ze schodů.“ Když otevřela ústa, odhalila otvor, v němž scházely dva přední zuby.

Honey mrkla na její kartu. „Tady stojí psáno, že máte dvě zlomená žebra a prasklou pánev.“

„Jo. Byl to ošklivý pád.“

„Jak jste přišla k těm podlitým očím?“

„Když jsem padala.“

„Jste vdaná?“

„Jo.“

„Máte děti?“

„Dvě.“

„Co dělá váš muž?“

„Nechte být mého muže, okey?“

„Bojím se, že to není okey,“ řekla Honey. „To on vás bije?“

„Nikdy mě neuhodil.“

„Vyplním zprávu pro policii.“

Paní Owensově se najednou zmocnila panika. „Ne! Prosím!“

„Proč ne?“

„Zabije mě! Vy ho neznáte!“

„Bil vás už dříve?“

„Ano, ale on... nic tím nemyslí. Napije se a ztratí zábrany.“

„A proč od něho neodejdete?“

Paní Owensová neurčitě pokrčila rameny, a ten pohyb jí působil bolest. „Nemám s dětmi kam jít.“

Honey poslouchala a cítila, jak se jí zmocňuje vztek. „To si nesmíte tak brát. Existují přístřeší a agentury, které se o vás i o děti postarají.“

Žena nevěřicně zavrtěla hlavou. „Nemám peníze. Přišla jsem o zaměstnání sekretářky, když začal...“ Nebyla schopna pokračovat dál. Honey jí stiskla ruku. „Všechno bude v pořádku. Vidím, že se dokážete postarat.“ Pět minut nato šla Honey do kanceláře doktora Wallace. Rád ji viděl.

Byl zvědav, co přináší s sebou tentokrát. Tu a tam byl k užítku teplý med, horká voda, rozpuštěná čokoláda a - její nejoblíbenější javorový sirup. Její důmysl byl nekonečný.

„Zavři dveře, holčičko.“

„Nemohu se zdržet, Bene. Musím zase zpátky.“

Řekla mu o své pacientce.

„Musíš vyplnit zprávu,“ řekl Wallace. „Na to je zákon.“

„Zákon ji neochránil ani předtím. Podívej, jejím jediným přáním je odejít od manžela. Pracovala jako sekretářka. Neříkal jsi mi, že potřebuješ novou sílu do kanceláře?“

„Dobře, ano, ale... počkej minutku!“

„Díky,“ řekla Honey. „Postavíme ji na nohy, seženeme jí bydlení a bude mít nové místo!“

Wallace přikývl. „Uvidím, co se dá dělat.“

„Věděla jsem to,“ řekla Honey.

Druhý den ráno se Honey vrátila k paní Owensové.

„Jak se dnes cítíte?“ zeptala se jí.

„Už lépe, díky. Kdy budu moci domů? Manžel není rád, když jsem...“ „Váš manžel vás už nikdy nebude trápit,“ řekla Honey pevně.

„Zůstanete zde, dokud pro vás a pro vaše děti nenajdeme ubytování, a až budete dostatečně v pořádku, budete mít práci tady v nemocnici.“

Paní Owensová ji nevěřícně pozorovala. „Vy..., vy myslíte, že...?“ „Naprosto. Budete mít vlastní byt se svými dětmi. Už nikdy nebudete muset zažívat takové utrpení, jaké jste prožívala dříve, a budete mít důstojné a vážené zaměstnání.“

Paní Owensová chytila Honey za ruku. „Nevím, jak vám mám poděkovat,“ zavzlykala. „Netušíte, jaké to bylo.“ „Dovedu si to představit,“ řekla Honey. „Všechno bude v pořádku.“ Žena přikývla, příliš šokována na to, aby cokoliv řekla.

Příštího dne, když se Honey přišla opět podívat na paní Owensovou, našla pokoj prázdný.

„Kde je?“ zeptala se.

„Ach,“ odpověděla sestra, „ráno odešla s manželem.“

Její jméno se znovu ozvalo z reproduktoru. „Doktorka Taftová... pokoj 215... doktorka Taftová... pokoj číslo 215.“ Na chodbě se Honey málem srazila s Kat. „Jak se máš?“ zeptala se jí Kat.

„To bys mi nevěřila,“ odpověděla Honey.

Na pokoji číslo 215 už na ni čekal doktor Ritter. V posteli ležel asi dvacetiletý Ind.

Doktor Ritter řekl: „Je to váš pacient?“

„Ano.“

„Zdá se, že nemluví anglicky. Je to tak?“

„Ano.“

Ukázal jí kartu. „A to jste psala vy? Zvracení, křeče, žízeň, dehydratace...“

„Ano, správně,“ řekla Honey.

„...nepřítomnost obvodového pulsu...“

„Ano.“

„A jakou jste určila diagnózu?“

„Žaludeční chřipku.“

„Vzala jste vzorek stolice?“

„Ne. Proč?“

„Protože váš pacient má choleru. Proto!“ Už doslova křičel. „Teď budeme muset celý ten zatracený špitál zavřít!“

20.

„Cholera? Chceš mi říct, že nemocnice má pacienta s cholerou?“ křičel Benjamin Wallace.

„Obávám se toho.“

„Seš si tím naprosto jist?“

„Nepochybně,“ řekl doktor Ritter. „V jeho stolici je spousta vibríí cholery. Má nízký arteriální tlak, zrychlenou srdeční činnost a cyanosu.“ Podle zákona se musí všechny případy cholery a dalších infekčních nemocí bezpodmínečně ihned hlásit na Státní zdravotní správu a Centrum kontroly chorob v Atlantě.

„Připravíme zprávu, Bene.“

„Zavřou nám to tady!“ Wallace vstal a začal přecházet po místnosti.

„To si nemůžeme dovolit. Budu zatracen, jestli dám všechny pacienty v této nemocnici do karantény.“ Na chvíli se zastavil. „Vi ten nemocný, co mu je?“

„Ne. Neumí anglicky. Je z Indie.“

„Kdo s ním byl v kontaktu?“

„Dvě sestry a doktorka Taftová.“

„A doktorka Taftová diagnostikovala žaludeční chřipku?“

„Ano, přesně tak. Předpokládám, že ji propustíš.“

„No, ne,“ řekl Wallace. „Každý může udělat chybu. Neukvapujme se.“

Na pacientově kartě tedy stojí žaludeční chřipka?“

„Ano.“ Wallace se rozhodl. „Nechme to tak. Podívej, chci, abys udělal následující. Začni s intravenózní rehydratací - použij mléčný Ringerův roztok. Také mu dej tetracyklin. Jestli dokážeme ihned obnovit objem krve a tekutin, měl by se během několika málo hodin dostat do normálu.“ „Takže zprávu podávat nebudeme?“ zeptal se doktor Ritter.

Wallace se mu podíval do očí. „Zprávu o tom, že tu máme případ žaludeční chřipky?“

„A co sestry a doktorka Taftová?“
„Dej jim taky tetracyklin. Jak se ten pacient jmenuje?“
„Pandu Jawah.“
„Pošli ho na osmačtyřicet hodin do karantény. Tam se buďto vyléčí, nebo umře.“

Honey byla vyděšená. Šla k Paige. „Potřebuji tvoji pomoc.“ „Co se děje?“ Honey jí vyprávěla, co se stalo. „Chtěla bych, abys mu to řekla.

Neumí anglicky a ty mluvíš indicky.“

„Hindsky.“

„To je jedno. Řekneš mu to?“

„Jistěže.“

O deset minut později už Paige mluvila s Panditou Jawahem.

„Aap ki tabyat kaisi hai?“

„Karab hai.“

„Aap jald acha ko hum kardenge.“

„Bhagwan aap ki soney ga.“

„Aap ka ilaj hum jalb shuroo kardenge. „

„Shukria.“

„Dost kiss liay hain?“

Paige si vzala Honey ven na chodbu.

„Co říkal?“

„Řekl, že je mu strašně. Pověděla jsem mu, že to bude dobré. Říkal, že to sdělil svému Bohu. Vysvětlila jsem mu, že okamžitě začínáme s léčbou. Odpověděl, že je vděčný.“

„Já také.“

„Nač by byli přátelé?“

Cholera je nemoc, která může zapříčinit smrt dehydratací už za pouhých dvacet čtyři hodin nebo se dá také za několik málo hodin vyléčit.

Pět hodin po zahájení léčení se Pandit Jawah cítil takřka normálně.

Paige se na chvíli zastavila u Jimmyho Forda.

Když ji uviděl, jeho tvář se rozjasnila. „Ahoj.“ Hlas měl slabý, ale uzdravoval se zázračně.

„Jak se cítíš?“ zeptala se Paige.

„Skvěle. Slyšela jsi o doktorovi, který řekl pacientovi: „Nejlepší věc, kterou můžete udělat, je v první řadě nechat kouření, přestat pít a úplně utnout sexuální život?, Pacient odpověděl: „Nezasloužím si to nejlepší. Co je druhá možnost?,“ A Paige věděla, že s Jimmym Fordem to bude brzy dobré.

Ken Mallory měl už po službě a chystal se na schůzku s Kat, když zaslechl, jak vyvolávají jeho jméno. Váhal, zda zjistit, o co jde, nebo jednoduše zmizet. Jeho jméno bylo vyvoláno znovu. S nechutí zvedl sluchátko telefonu. „Doktor Mallory.“ „Pane doktore, mohl byste přijít na pohotovostní ambulanci dvě, prosím? Máme tu pacienta, který...“

„Lituji,“ řekl Mallory. „Právě jsem skončil. Najděte si někoho jiného.“ „Není tu nikdo jiný, kdo by to mohl udělat. Jde o krvácející vřed a stav nemocného je kritický. Bojím se, že by se mohlo stát nejhorší, kdyby...“ Proklatě! „Dobře. Hned jsem tam.“ Musím zavolat Kat u říct jí, že se zdržím.

Pacient na pohotovosti byl asi šedesátiletý muž. Byl napůl v bezvědomí, smrtelně bledý, zpocený a těžce dýchal, zřejmě nesmírně trpěl. Mallory na něj vrhl pohled a řekl: „Zavezte ho na operační sál! Okamžitě!“ Za patnáct minut měl Mallory nemocného na operačním stole.

Anesteziolog sledoval jeho krevní tlak. „Rychle klesá.“

„Dejte mu víc krve.“

Ken Mallory začal operovat, zápasil s časem. Trvalo mu jenom okamžik, než provedl řez v kůži a po něm ve vrstvě tuku. fascii, svalu a nakonec hladké průsvitné pobřišnici, dobře viditelné pod břichem. Krev proudila do žaludku.

„Pájků!“ vykřikl Mallory. „Podejte mi čtyři jednotky krve z krevní banky.“ Začal kauterizovat krvácející cévy.

Operace trvala čtyři hodiny, a když skončila, byl Mallory u konce silami. Podíval se na pacienta a řekl: „Bude žít.“

Jedna ze sester věnovala Mallorymu vřelý úsměv. „Je to dobře, že jste tady zůstal, doktore Mallory.“ Podíval se na ni.

Byla mladá a hezká a zřejmě přístupná pozvání. Vezmu si tě později, děvenko, pomyslel si. Obrátil se k mladému praktikantovi. „Zavřete to a dejte na izolaci. Zastavím se u něho ráno.“ Mallory uvažoval, zda má volat Kat, ale byla půlnoc. Poslal jí dva tucty růží.

Když Mallory přišel v šest ráno do nemocnice, zastavil se na izolaci u svého nového pacienta.

„Probouzí se,“ řekla sestra.

Mallory přistoupil k posteli. „Jsem doktor Mallory. Jak se vám vede?“ „Jestli si mohu vybrat, tak dobře,“ řekl pacient mdlým hlasem.

„Řekli mi, že jste mi zachránil život. To byla ta nejztracenější věc. Právě jsem jel autem na večírek, když jsem náhle dostal bolesti a zatmělo se mi před očima. Naštěstí jsme byli jen blok domů od nemocnice, a tak mě přivezli na pohotovost sem.“

„Měl jste štěstí. Ztratil jste spoustu krve.“

„Řekli mi, že ještě deset minut a bylo po mně. Chci vám poděkovat, doktore.“
Mallory pokrčil rameny. „Dělal jsem jenom svou práci.“
Nemocný jej opatrně pozoroval. „Jsem Alex Harrison.“
Jméno Mallorymu nic neříkalo. „Rád vás poznávám, pane Harrisone.“
Zkontroloval Harrisonův puls. „Máte ještě nějaké bolesti?“
„Trochu, ale domnívám se, že mě docela hezky nadopovali.“
„Anestetika přestanou účinkovat,“ ujistil jej Mallory. „Ještě to bude bolet, ale budete v pořádku.“
„Jak dlouho zůstanu v nemocnici?“
„Měli bychom vás odtud pustit za pár dní.“
Do místnosti vstoupil úředník obchodního oddělení a nesl nějaké nemocniční formuláře. „Pane Harrisone, pro naši evidenci, nemocnice potřebuje vědět, kde jste pojištěn.“
„To znamená, že chcete vědět, jestli jsem schopen zaplatit účet.“
„No, nechtěl jsem to tak říct.“
„Pošlete účet do banky Fidelity v San Franciscu,“ řekl suše. „Jsem jejím vlastníkem.“

Odpoledne, když se Mallory přišel podívat na Alexe Harrisona, našel u něj atraktivní ženu. Bylo jí asi kolem třicítky, upravená elegantní blondýna. Měla na sobě šaty od Adolfa, které, jak si dovedl Mallory představit, stály ještě víc, než kolik dělá celý jeho měsíční plat.

„Ach! Tady je náš hrdina,“ řekl Alex Harrison. „To je doktor

Mallory, jestli se nemýlím?“

„Ano. Ken Mallory.“

„Doktore Mallory, toto je moje dcera Lauren.“

Podala mu útlou, pěstěnou ruku. „Táta mi říká, že jste mu zachránil život.“

Usmál se. „To už tak lékaři dělávají.“

Lauren si ho zvědavě prohlížela. „Ne všichni lékaři.“

Mallorymu bylo jasné, že ti dva nepatří do oblastní nemocnice. Řekl

Alexi Harrisonovi: „Všechno se vyvíjí dobře, ale snad byste se cítil pohodlněji, kdybyste zavolal svého vlastního lékaře.“

Alex Harrison zavrtěl hlavou. „To nebude nutné. On mi život nezachránil. To vy ano. Líbí se vám tady?“

Byla to podivná otázka. „Je to zajímavé, ano. Proč?“

Harrison se posadil na posteli. „Podívejte, tak jsem jen uvažoval.

Šikovný člověk, schopný jako vy, by mohl mít po čertech pěknou budoucnost. Nemyslím, že máte příliš skvělé vyhlídky na místě, jako je toto.“

„Jistě, já...“

„Možná mě sem poslal osud.“

Lauren promluvila: „Myslím, že se vám můj otec snaží říci, že by vám rád prokázal svou vděčnost.“ „Lauren má pravdu.

Až mě odtud pustí, měli bychom si spolu vážně promluvit. Rád bych, kdybyste přišel ke mně domů na večeři.“ Mallory pohlédl na Lauren a řekl pomalu: „Budu rád.“ A to změnilo jeho život.

Ken Mallory měl netušené potíže domluvit si s Kat schůzku.

„Co tak v pondělí večer, Kat?“

„Skvělé.“

„Dobře. Vyzvednu si tě v...“

„Počkej! Teď si vzpomínám. Ten večer přijede bratranec z New Yorku.“

„Dobrá, tak v úterý?“

„V úterý mám službu.“

„Co tedy středa?“

„Slíbila jsem Paige a Honey, že ve středu něco podnikneme společně.“

„Čtvrtek?“

„Čtvrtek, to by šlo.“

„Výborně. Mohu si tě vyzvednout?“

„Ne. Proč bychom se nemohli setkat v Chez Panisse?“

„Velmi správně. V osm večer?“

„Výborně.“

Mallory čekal v restauraci do devíti večer a pak telefonoval Kat. Nedovolal se. Počkal ještě další půl hodiny. Třeba mi nerozuměla, napadlo ho. Určitě by schůzku se mnou záměrně nezrušila. Druhý den ráno potkal Kat v nemocnici. Běžela k němu.

„Ach, Kene, promiň! Stala se ta nejhlupejší věc. Chtěla jsem si před naší schůzkou dopřát pár minut spánku. Usnula jsem, a když jsem se probudila, byla půlnoc. Ty můj miláčku. Čekal jsi na mne dlouho?“ „Ne, ne. To je v pořádku.“

Pitomá ženská! Přistoupil k ní blíž.

„Chci dokončit, co jsme začali, kotě. Blázním, když na tebe myslím.“

„Já také,“ řekla Kat. „Nemohu se dočkat.“

„Snad bychom mohli příští víkend...“

„Ach, drahý. Celý víkend mám práci.“

A tak to šlo pořád dokola. Čas běžel.

Kat o tom právě vyprávěla Paige, když tu se ozvala její signálka.

„Promiň,“ Kat zvedla telefon. „Doktorka Hunterová.“ Chvilí poslouchala. „Díky. Hned tam budu.“ Zavěsila. „Musím jít. Je to naléhavé.“

Paige přikývla. „Jak jinak?“

Kat spěchala chodbou a sjela výtahem na pohotovostní ambulanci. Uvnitř místnosti byly dva tucty lehátek, všechna obsazená. Kat místnost považovala za pokoj utrpení, ve dne v noci plný obětmi automobilových nehod, lidmi poraněnými střelnou zbraní nebo nožem a pacienty s vymknutými končetinami. Pestrá směsice zlomených životů. Kat v tom viděla malé zákoutí pekla.

Přiběhl k ní nemocniční zřízenec. „Doktorko Hunterová...“ „Co jsme dostali?“ zeptala se Kat a šla s ním k lůžku na vzdálenějším konci místnosti.

„Je v bezvědomí. Zdá se, že ho někdo zbil. Má poraněný obličej i hlavu, přeražený nos a vymknuté rameno a také dvě různé fraktury pravé ruky a...“

„Proč voláte mne?“

„Sestry mají podezření, že došlo k poškození hlavy. Mohlo by jít o poškození mozku.“ Přistoupili k lehátku, na němž oběť ležela. Zraněný měl tvář zalitou krví, nateklou a pohmožděnou. Na nohou měl boty z aligátří kůže a ... Kat se rozbušilo srdce. Naklonila se nad ním a pozorněji si jej prohlédla. Byl to Lou Dinetto.

Kat mu obratně přejela prsty po kůži na hlavě a prohlédla mu oči.

Měl docela určité otřes mozku.

Utíkala k telefonu a vyťukala číslo. „Tady doktorka Hunterová. Potřebuji udělat katalytické snímání hlavy. Jde o pacienta jménem Dinetto. Lou Dinetto. Pošlete ihned nosítka.“ Kat zavěsila a vrátila se k Dinettovi. Přikázala ošetřovateli:

„Zůstaňte s ním. Až tu budou nosítka, nechte ho zavézt do třetího poschodí. Budu tam čekat.“ Za třicet minut ve třetím poschodí Kat studovala katalytický scan Dinettovy hlavy. „Krvácí do mozku, má vysokou horečku a je v šoku. Pokusím se stabilizovat jeho stav do dvaceti čtyř hodin. Pak rozhodnu, kdy operovat.“ Kat netušila, že to, co se přihodilo Dinettovi, souvisí s Mikem. A jak.

Paige se přišla podívat na Jimmyho. Cítil se už mnohem lépe.

„Slyšela jsi o tom zvrhlíkovi, co se obnažoval v továrně na oděvy?“

Jednou přišel k jakési malé staré dámě a rozeplnul před ní plášť do deště. Dáma ho chvíli pozorně sledovala a pak povídá: „A tomu ty říkáš podšívka?“

Kat večerela s Mallorym v intimní malé restauraci kousek od pláže. Seděla naproti němu, pozorovala ho a cítila se provinile. Neměla jsem si s tím nic začít, říkala si. Víš, co je zač, a zatím je mi příjemně. Zpropadený chlapi! Ale nemohu opustit náš plán. Dopili kávu.

Kat se naklonila dopředu. „Můžeme jít k tobě, Kene?“

„Samozřejmě!“ Konečně, řekl si Mallory v duchu.

Kat se na nepohodlné židli zavrtěla a sraštila čelo. „Uh, oh!“ „Je ti dobře?“ zeptal se Mallory.

„Nevím. Můžeš mě na okamžik omluvit?“

„Jistě.“ Dival se za ní, jak vstává a jde na dámskou toaletu.

Jakmile se vrátila, řekla: „Špatně jsme si to načasovali, miláčku. Hrozně lituji. Bude lépe, když mě doprovodíš domů.“

Hleděl na ni a snažil se zakrýt znechucení. Prokletý osud se spíkl proti němu.

„Dobrá,“ řekl Mallory krátce. Byl načasovaný k výbuchu. Právě ztratil pět drahocenných dní.

Pět minut poté, co se Kat vrátila domů, se rozezněl zvonek u venkovních dveří. Kat se usmála. To Mallory našel důvod, aby se vrátil, a Kat nenáviděla sama sebe za to, že jí to bylo příjemné. Přistoupila ke dveřím a otevřela je.

„Ken...“

Ve dveřích stáli Rhino a Stín. Kat pocítila náhlý závan strachu. Oba muži ji strčili do bytu.

Rhino řekl: „Vy operujete pana Dinetta?“

Kat vyschlo v hrdle. „Ano.“

„Nechceme, aby se mu něco přihodilo.“

„Ani já ne,“ řekla Kat. „Teď mě ale omluvte. Jsem unavená a...“ „Existuje pravděpodobnost, že by zemřel?“ zeptal se Stín.

Kat zaváhala. „Při operaci mozku je vždycky riziko, že...“

„Bude lépe, když to nedopustíte.“

„Věřte mi, já...“

„Nedopustíte to.“ Podíval se na Rhina. „Jdeme.“

Kat viděla, jak se obrátili k odchodu.

Ve dveřích se Stín otočil a řekl: „Pozdravujte od nás Mika.“

Kat řekla najednou velice tiše: „To... to je zastrašování?“

„Nestrašíme lidi, doktorko. Jen vám říkáme, že jestli pan Dinetto zemře, vy a celá ta vaše zatracená rodina potáhne k čertu.“

21.

V šatně lékařů už na Malloryho čekalo půl tuctu doktorů.

Jakmile vstoupil do místnosti, řekl Grundy: „Ať žije náš hrdinný dobyvatel! Těšíme se na pikantní podrobnosti.“
Zašklebil se. „Ale je v tom háček, umělče, chceme všechno slyšet od ní.“
„Vletěl jsem do malého průšvihů,“ zasmál se Mallory. „Ale už si můžete všichni začít chystat peníze.“
Kat a Paige si drhly ruce před operací.

„Už jsi někdy léčila doktora?“ zeptala se Kat.

„Ne.“

„To máš štěstí. Jsou to ti nejhorší pacienti na světě. Vědí příliš mnoho.“

„Koho máš v práci?“

„Doktora Mervyna Franklina.“

„Hodně štěstí.“

„Budu ho potřebovat.“

Doktor Mervyn Franklin byl šedesátiletý pán, hubený, suchopárný a zlostný.

Jakmile Kat vstoupila do jeho pokoje, vyštěkl: „Je načase, že jste už tady. Už přišly ty zpropadené elektrolytické záznamy?“

Ano,“ řekla Kat. „Jsou v normálu.“

„Kdo to říká? Nedůvěřuju té zatracené laboratoři. Často nevědí, co dělají. Ujistěte se, jestli nepopletli krevní transfuzi.“

„Ujistím se,“ řekla Kat trpělivě.

„Kdo bude operovat?“

„Doktor Jurgenson a já. Doktore Frankline, slibuji vám, že se nemáte čeho bát.“

„Čí mozek budete operovat, svůj nebo můj? Všechny operace jsou riskantní. Víte proč? Protože dobrá polovina všech těch posraných chirurgů jsou mizerní odborníci... Mohli by být řezníky.“

„Doktor Jurgenson je nesmírně schopný lékař.“

„Já vím, jinak bych mu nedovolil, aby se mě dotkl. Kdo je anesteziolog?“

„Myslím, že doktor Miller.“

„Ten šarlatán? Nechci ho. Dejte mi někoho jiného.“

„Doktore Frankline...“

„Dejte mi někoho jiného. Podívejte se, jestli není volný

Haliburton.“

„Dobře.“

„A řekněte mi, jak se jmenují sestry na operačním sále. Chci si to zkontrolovat.“ Kat se mu podívala do očí. „Nechtěl byste se nejraději operovat sám?“ „Cože?“ Několik vteřin na ni zíral a pak se přihloupě usmál.

„Domnívám se, že ne.“

Kat řekla zdvořile: „Proč nás potom tedy nenecháte jednat?“

„Okey. Víte co? Líbíte se mi.“

„Vy mně také. Dávala vám sestra už sedativa?“

„Ano.“

„Tak dobře. Za pár minut jsme hotovi. Mohu pro vás ještě něco udělat?“

„Jo. Poučte tu pitomou sestru, kde mám v těle žíly.“

Na operačním sále číslo čtyři se operace mozku doktora Mervyna Franklina vyvíjela skvěle. Cestou z pokoje na operační sál si stěžoval na každém kroku.

„Teď si pamatujte,“ řekl, „minimální dávku anestetik. Mozek nic necítí, nebude potřebovat mnoho.“ „Dávám na to pozor,“ řekla Kat trpělivě.

„A sledujte, jestli se teplota drží na čtyřiceti stupních. To je maximum.“

„Jistě.“

„Pusťte při operaci nějakou rychlou muziku. Máte všechno ve svých rukou.“

„Jistě.“

„A ujistěte se, že tam budete mít prvotřídní sestru.“

„Jistě.“

A tak dále, a tak dále.

Když byl vyvrtán otvor do lebky doktora Franklina, řekla Kat: „Vidím krevní sraženinu. Nevypadá to příliš zle.“ A pustila se do práce.

O tři hodiny později, jakmile začali s uzavíráním otvoru, přišel na operační sál primář chirurgie George Englund a přistoupil ke Kat.

„Kat, už jste tady skoro hotová?“

„Právě to zakrýváme.“

„Nechte to dokončit doktora Jurgensona. Potřebujeme vás teď hned.

Je tam úraz.“

Kat přikývla. „Už jdu.“ Obrátila se k Jurgensonovi. „Dokončíte to tady?“

„Bez problémů.“

Kat odešla s Georgem Englundem. „Co se stalo?“

„Operace byla přichystána na pozdější dobu, ale váš pacient začal krváčet do mozku. Právě jej převážejí na operační sál číslo tři.

Nevypadá to příliš dobře. Budete muset operovat hned.“

„Koho...?“

„Pana Dinetta.“

Kat se na něj zděšeně podívala. „Dinetto?“ Jestli pan Dinetto zemře, vy a celá ta vaše zatracená rodina potáhnete k čertu.

Kat spěchala chodbou vedoucí k operačnímu sálu číslo tři. V zádech za ní byl Rhino a Stín, přistoupili k ní.

„Jak to vypadá?“ zeptal se Rhino.

Kat měla tak sucho v ústech, že promluvila jen s obtížemi. „Pan Dinetto začal krvácet do mozku. Okamžitě ho musíme operovat.“ Stín ji uchopil za paži. „Pak to udělejte! Ale nezapomeňte, co jsme vám říkali. Udržte ho při životě.“ Kat se mu vyškubla a utíkala na operační sál.

Doktor Vance operoval spolu s Kat. Byl to dobrý chirurg. Kat zahájila rituální očistu: nejprve půl minuty každou paži, pak půl minuty každou ruku. Zopakovala to a vydrhla si nehty.

Doktor Vance se postavil vedle ní a začal se důkladně drhnout. „Jak se cítíte?“ „Dobře,“ zalhala Kat.

Lou Dinetta přivezli na operační sál už napůl v bezvědomí. Opatrně jej přemístili na operační stůl. Jeho oholená hlava byla vydrhnutá a natřená merthiolátovým roztokem, který ve světle operačního sálu vyzářoval oranžovou barvu. Jinak byl Dinetto bledý jako smrt. Operační tým už byl na místě: doktor Vance, druhý praktikant, anesteziolog, dvě zdravotní sestry a jedna sestra u krevního oběhu. Kat se ujistila, že všechno potřebné je na místě. Letmo pohlédla na monitory - kyslík, kyslíčník uhlíčitý, teplota, svalový stimulátor, prekardiální stetoskop, EKG, automatický krevní tlak a poplašné zařízení při přerušení spojení. Všechno bylo v pořádku.

Anesteziolog převázal Dinettovu pravou paži tlakovým obvazem a pak přiložil gumovou masku na pacientův obličej.

„Teď je to v pořádku.“

Dýchejte zhluboka. Třikrát se hodně nadechněte.“

Před třetím nadechnutím Dinetto usnul.

Operace začala.

Kat hlásila nahlas. „Toto je poraněné místo uprostřed mozku způsobené sraženinou, která přerušila chlopeň aorty. To blokuje malou krevní cévu na pravé straně mozku a rozšiřuje se nepatrně do levé poloviny.“ Zkoušela hlouběji. „Je to ve spodnějším okraji Sylviova kanálu. Skalpel.“ Jemný elektrický vrtáček udělal otvor o velikosti desetacentové mince, aby odkryl mozkomíšni tvrdou plenu. Potom Kat odkryla plenu, aby odhalila segment mozkové kůry, který se nacházel pod ní.

„Kleště!“

Sestra jí podala elektrické kleště.

Zářez byl otevřen pomocí malé svorky, která zůstávala po dobu zákroku v místě řezu.

„Nepěkně to krvácí,“ podotkl Vance.

Kat vzala pájku a začala leptat cévy. „Budeme to mít pod kontrolou.“ Doktor Vance kouskem měkké bavlněné látky vysušil okolí mozkomíšni pleny. Mokvající žilky na povrchu blány byly identifikovány a koagulovány.

„Vypadá to dobře,“ řekl Vance. „Zvládne to.“

Kat si unaveně vydechla.

A v té chvíli Lou Dinetto ztuhl a jeho tělem začala zmítat křeč.

Anesteziolog vykřikl. „Krevní tlak klesá.“

Kat řekla: „Dejte mu víc krve!“

Všichni pozorovali monitor. Křivka se rychle zplošťovala. Dva rychlé ozvuky srdce střídala fibrilace komor.

„Dejte mu šok!“ vykřikla Kat. Rychle připojila elektrické podušky k jeho tělu a otočila se k přístroji.

Dinettova hrud' se jednou nadmula a pak klesla.

„Vstříkněte mu epinefrin! Rychle.“

„Žádný puls!“ zvolal anesteziolog za okamžik.

Kat zvýšila stupeň a pokusila se o totéž znovu.

Ještě jednou se objevil prudký křečovitý pohyb.

„Žádný puls!“ zvolal anesteziolog. „Asystola. Bez rytmu.“

Kat se naposledy zoufale pokusila. Tentokrát se tělo zvedlo výše, pak znovu kleslo. Nic.

„Je mrtev,“ řekl doktor Vance.

22.

Červený kód znamená pohotovostní systém, který okamžitě svolá všechny lékařské pomocníky, aby se pokusili zachránit život pacienta. Když se srdce Lou Dinetta uprostřed operace zastavilo, operační tým ihned volal o pomoc Červený kód.

Kat slyšela nad hlavou z reproduktoru: „Červený kód. Operační sál číslo tři... Červený kód...“ Kat zachvátila panika. Znovu se pokusila o elektrický šok. Nešlo jen o jeho život, který se snažila zachránit - v sázce byl život Mikův i její vlastní. Dinettovo tělo nadskakovalo do výše a pak zase padalo zpět, zůstávalo nehybné.

„Zkuste ještě jednou,“ naléhal doktor Vance.

My nestrašíme lidi, doktorko. Jenom vám říkáme: Jestli pan Dinetto zemře, vy a vaše zatracená rodina potáhnete k čertu.

Kat se obrátila k vypínači a znovu přiložila přístroj na Dinettovu hrud'. Ještě jednou se jeho tělo zvedlo několik palců nad lůžko a pak spadlo zpět.

„Znovu!“ Nesmí se to stát, uvažovala Kat ve své beznaději. Zemřu s ním.

Operační sál byl najednou plný lékařů a sester.

„Na co čekáte?“ zeptal se někdo z nich.

Kat se zhluboka nadechla a znovu stiskla. Počkala chvíli, nic se nestalo. Potom se na monitoru objevil slabý zákmit. Na okamžik zmizel, pak se objevil znovu a zmizel a potom opět a byl zřetelnější a zřetelnější, dokud se neustálil v pevný rytmus.

Kat hleděla na monitor a nevěřila, že je to pravda.

Místností plnou lidí projela nelíčená radost. „Teď už se z toho dostane,“ vykřikl kdosi.

„Ježíši, to bylo tak blízko!“

Nemají ani tušení, jak blízko, pomyslela si Kat.

Za dvě hodiny byl už Lou Dinetto přeložen z operačního stolu na nosítka a vracel se zpět na oddělení intenzivní péče.

Kat šla vedle něj. Rhino a Stín čekali na chodbě.

„Operace byla úspěšná,“ řekla Kat. „Uzdraví se.“

Ken Mallory měl velké potíže. Přišel poslední den, kdy mohl vyhrát sázku. Problém narostl do takových rozměrů, jaké si dříve vůbec nedokázal představit. Téměř od první noci si byl jist, že Kat dostane do postele úplně snadno. Těžkosti?

Ona je tak chtivá! Teď přišel jeho čas a on se řítí do neštěstí.

Mallory přemýšlel o všem, co se stalo špatného - Katiny spolubydlící přišly právě v okamžiku, kdy se s ním už chystala do postele, potíže při sjednávání společné schůzky, Kat volali vysílačkou pryč a ona ho nechala stát nahého, bratranec přijel do města, pak zaspala a nakonec měla periodu. Najednou se zastavil a uvažoval: Počkej na moment! To všechno nemohla být náhoda! Kat mu to dělala úmyslně! Nějak se dozvěděla o sázce a rozhodla se z něho udělat blázna, zahrává si s ním a tento zert by ho stál deset tisíc dolarů, které nemá. Děvka! Nebyl blíž k vítězství než na začátku.

Úmyslně ho vodila za nos. Jak jsem, proklatě, mohl do něčeho takového spadnout? Věděl, že už nemá žádnou naději, jak se dostat k penězům.

Když Mallory vstoupil do šatny lékařů, už tam na něho čekali.

„Den zúčtování!“ zapěl Grundy.

Mallory se pokusil o úsměv. „Mám čas do půlnoci, nebo ne? Věřte mi, je připravená, chlapci.“ Ozval se řehot. „Jistě.

Uvěříme ti, až to uslyšíme od samotné dámy.

Už si nachystej peníze na ráno.“

Mallory se zasmál. „Raději si nachystejte své!“ Musí najít cestu.

A najednou znal odpověď.

Ken Mallory našel Kat v salónku. Posadil se proti ní. „Slyšel jsem, že jsi zachránila život pacientovi.“

„A svůj vlastní.“

„Cože?“

„Nic.“

„Viš, jak bys mohla zachránit můj život?“

Kat se na něj posměšně podívala.

„Povečeřet se mnou dnes večer.“

„Jsem moc unavená, Kene.“ Byla unavená hrou, kterou s ním hrála. Už toho mám dost, uvažovala Kat. Je čas toho nechat. Je to skončeno. Spadla jsem do vlastní pasti. Přála si, aby byl Mallory někdo jiný. Kdyby byl k ní alespoň upřímný. Pak bych snad o něj měla zájem, uvažovala Kat.

Mallory teď v žádném případě nemohl připustit, aby mu Kat unikla.

„Uděláme to ještě teď večer,“ přemlouval. „Musíš přece někde povečeřet.“

Kat neochotně přikývla. Věděla, že to bude naposledy. Chtěla mu říct, že ví o sázce. Přála si skončit tu hru. „Dobře tedy.“

Honey skončila směnu ve čtyři hodiny odpoledne. Podívala se na hodinky a rozhodla se jít něco malého nakoupit. Šla ke Candelierovi koupit domů nějaké svíčky, potom do společnosti Káva-čaj v San Franciscu, kde mají dobrou kávu ke snídani, a nakonec ke Chris Kellymu pro nějaké prádlo.

Obtížená balíčky vydala se Honey domů. Udělám si sama nějakou večeři doma, rozhodla se. Věděla, že Kat má schůzku s Mallorym a Paige byla ve službě.

Vrávorala pod tíhou balíčků, vstoupila do bytu a zavřela za sebou dveře. Rozsvítila světlo. Obrovitý černochoz vyběhl z koupelny, krev mu kapala na bílý koberec. Namířil na ni revolver.

„Zkus pípnout a ustřelím ti tu tvou ztracenou hlavu!“

Honey vykřikla.

23.

Mallory seděl naproti Kat ve Schroederově restauraci na Frontové ulici.

Co se stane, když nebude moci zaplatit těch deset tisíc dolarů? Všechno se rychle rozkřikne po nemocnici a on bude všem pro smích, špatný zert.

Kat vyprávěla o svých pacientech a Mallory se jí díval do očí, a neslyšel ani slovo z toho, co říkala. Měl v hlavě důležitější věci.

Už byli skoro po večeři, když číšník přinesl kávu. Kat se podívala na hodinky. „Mám ráno službu, Kene. Myslím, že bychom měli jít.“

Seděl a zíral před sebe na stůl. „Kat...“ Vzhlédl od stolu. „Je něco, co ti musím říct.“

„Ano?“

„Musím se ti s něčím přiznat.“ Zhluboka se nadechl. „Není to pro mne snadné.“

Hleděla na něho zvědavě. „Co je to?“

„Nevím, jak bych ti to řekl.“ Hledal slova. „Já... uzavřel jsem hloupou sázku s několika doktory, že... že tě dostanu do postele.“ Kat si ho pozorně prohlížela. „Ty...“ „Prosím tě, ještě nic neříkej. Stydím se za to, co jsem udělal.

Vypadalo to nejprve jako žert, ale žert je na můj účet. Stalo se něco, s čím jsem nepočítal. Zamiloval jsem se do tebe.“

„Kene...“

„Nikdy předtím jsem nikoho nemiloval, Kat. Poznal jsem mnoho žen, ale nikdy jsem necítil něco takového jako teď.

Nedokážu přestat na tebe myslet.“ Řekl rozřeseným hlasem. „Chci si tě vzít za ženu.“ Kat byla zmatená. V hlavě se jí pletlo všechno páte přes deváté.

„Já... Nevím, co ti...“

„Jsi jediná žena, které jsem to kdy navrhl. Prosím, řekni ano. Chceš si mě vzít, Kat?“ Takže on myslel všechna ta sladká slova, která říkal, vážně! Bušilo jí srdce. Bylo to, jako když se báječný sen najednou uskuteční. Ze všeho nejvíce od něj žádala upřímnost. A teď k ní upřímný byl. Po celou dobu se cítil vinen za to, co dělal. Nebyl jako ostatní muži. Byt citlivý.

Když se Kat na něj podívala, oči jí zářily štěstím. „Ano, Kene. Ó ano!“

Jeho úsměv naplnil celou místnost. „Kat...“ Naklonil se k ní a políbil ji. „Omlouvám se za tu hloupou sázku.“ Kajícně potřásl hlavou. „Deset tisíc dolarů. Mohli jsme použít ty peníze na svatební cestu. Ale raději ztratím ty peníze, než bych ztratil tebe.“

Kat uvažovala: Deset tisíc dolarů.

„Byl jsem takový hlupák.“

„Kdy máš poslední termín?“

„Dnes o půlnoci, ale to už není vůbec důležité. Co je důležité, to jsme my dva. Že se vezmeme. My...“

„Kene...“

„Ano, miláčku?“

„Pojďme k tobě.“ Měla v očích rozpustilé ohníčky. „Máš ještě čas na to, abys vyhrál sázku.“

Kat byla v posteli úplná tygřice.

Můj Bože! To stojí za víc, než jsem čekal, myslel si Mallory. Všechny vášně, které Kat po celá léta držela pod pokličkou, najednou explodovaly. Byla tou nejvášnivější ženou, jakou Ken Mallory kdy poznal. Po dvou hodinách byl úplně vyřízený. Držel Kat v náruči. „Jsi neuvěřitelná,“ řekl.

Zvedla se na loktech a podívala se na něj. „Ty taky, miláčku. Jsem tak šťastná.“ Mallory se zazubil. „Já také.“ Cena deseti tisíc dolarů! řekl si. A fantastický sex.

„Slib mi, že to bude vždycky takové, Kene.“

„Slibuji,“ řekl Mallory tím neupřímnějším hlasem.

Kat se podívala na hodinky. „Raději se obléknu.“

„Nechceš tu přespat?“

„Ne, střídám se s Paige ráno v nemocnici.“ Dala mu žhavý polibek.

„Neboj se, máme před sebou celý společný život.“

Díval se, jak se obléká.

„Nemohu se dočkat, až sesbírám tu sázku. Pořídím pro nás skvělou svatební cestu.“ Zamračil se. „Ale co když mi ti hoši neuvěří?“

Nebude jim stačit moje slovo.“

Kat se na chvíli zamyslela. A nakonec řekla: „Neboj. Dozvědí se to ode mne.“

Mallory se zašklebil. „Pojď ještě do postele.“

24.

Černoch s pistolí namířenou na Honey vykřikl: „Řekl jsem, ať držíš hubu!“

„Pro... promiňte,“ řekla Honey. Třásla se na celém těle. „Co... co chcete?“

Tiskl si ruku k boku a snažil se zastavit krvácení. „Chci svou sestru.“

Honey se na něho zkoumavě podívala. Byl patrně šílený. „Vaši sestru?“

„Kat.“ Hlas mu najednou zeslábl.

„Ach, můj Bože! Vy jste Mike!“

„Jo.“

Pistole vypadla na zem a on se sesunul na podlahu. Honey k němu přispěchala. Krev prýštila z rány, která vypadala jako průstřel. „Ležte,“ řekla Honey. Spěchala do koupelny a sebrala tam nějaký peroxid a velkou osušku. Vrátila se k Mikovi. „Bude to bolet,“ upozornila ho.

Ležel tam, příliš slabý, aby se pohnul.

Nalila peroxid do rány a přitiskla ručník k jeho boku. Kousal se do ruky, aby zadržel výkřik.

„Zavolám sanitku a převezu vás do nemocnice,“ řekla Honey. Chytil ji za paži. „Ne! Žádná nemocnice. Žádná policie.“

Hlas měl stále slabší. „Kde je Kat?“ „Nevím,“ řekla Honey bezmocně. Věděla, že je Kat někde s Mallorym, ale neměla tušení kde. „Dovolte, abych zavolala přítelkyni.“ „Paige?“ zeptal se.

Honey přikývla. „Ano.“ Kat mu vyprávěla o nás obou.

Trvalo deset minut, než našli v nemocnici Paige.
„Pokus se přijít domů,“ řekla Honey.
„Mám službu, Honey. Jsem uprostřed...“
„Katin bratr je tady.“
„Ach, dobře, řekni mu...“
„Je postřelený.“
„Cože je?“
„Je postřelený!“
„Pošlu pro zdravotníky...“
„Říká, že žádná nemocnice a žádná policie. Nevím, co mám dělat.“
„Je to moc špatné?“
„Dost špatné.“
Chvilí bylo ticho. „Najdu někoho, kdo mě zastoupí. Budu tam do půl hodiny.“
Honey odložila telefon a vrátila se k Mikovi. „Paige je na cestě.“

Za dvě hodiny na zpáteční cestě domů, měla Kat slavnostní pocit něčeho velkolepého. Byla celá nervózní z milování, bála se, že by to mohla nenávidět po tak strašné zkušenosti, kterou měla, ale naopak Ken Mallory proměnil lásku v něco báječného. Odkryl v ní vášně, o jejichž existenci nikdy nic nevěděla. Usmívala se a myslela na to, jak oba na poslední chvíli vyžráli na doktory a vyhráli sázku. Kat otevřela dveře bytu a strnula v šoku. Paige a Honey klečely vedla Mika. Ležel na podlaze, pod hlavou polštář, ručník přitisknutý k boku, šaty promáčené krví.

Když Kat vstoupila, Paige a Honey vzhledly od práce.

„Miku! Můj Bože!“ Vrhla se k Mikovi a klekla vedle něho. „Co se stalo?“

„Ahoj, sestři.“ Téměř šeptal.

„Byl postřelen,“ řekla Paige. „Krvácí.“

„Zavezte ho do nemocnice,“ řekla Kat.

Mike zavrtěl hlavou. „Ne,“ zašeptal. „Ty jsi lékařka. Ošetři mě.“ Kat pohlédla na Paige.

„Zastavila jsem krvácení natolik, jak jen bylo možné. Ale kulka je stále v těle. Nemáme tady nástroje, abychom...“

„Pořád ještě krvácí,“ řekla Kat. Houkala přitom Mikovu hlavu na rukou. „Poslouchej mě, Miku. Jestli se ti nedostane pomoci, zemřeš.“

„Ty... nemůžeš... zprávu... to... nechci žádnou policii.“

Kat se jemně zeptala: „Do čeho ses zapletl, Miku?“

„Do ničeho. Měl jsem... obchodní jednání... a nevyšlo to... a ten chlap dostal vztek a vystřelil na mne.“ Byl to zrovna takový příběh, jaké Kat poslouchala už léta. Lži. Všechno samé lži. Věděla to dříve a věděla to i teď, ale snažila se nechat si pravdu pro sebe.

Mike jí ležel v náručí. „Pomůžeš mi, sestřičko?“

„Ano. Pomůžu ti, Miku.“ Kat se k němu sklonila a políbila ho na tvář. Pak vstala a přistoupila k telefonu. Zvedla sluchátko a navolila číslo pohotovosti v nemocnici. „Tady je doktorka Hunterová,“ ohlásila se pevným hlasem. „Okamžitě potřebuji sanitku...“

V nemocnici požádala Kat Paige, aby vytáhla kulku.

„Ztratil spoustu krve,“ řekla Paige. Otočila se k asistujícímu chirurgovi. „Dejte mu ještě jednotku.“ Na konci operace ležela kulka na stole. Chirurgický zákrok se vydařil.

Když bylo po všem, vzala si Paige Kat stranou. „Jak chceš, abych to vysvětlila?“ zeptala se. „Měla bych sepsat hlášení o nehodě, nebo...“

„Ne,“ řekla Kat. Měla v hlase spoustu bolesti. „Měla jsem to udělat už dávno. Chci, aby to bylo zapsáno jako střelná rána.“

Mallory čekal na Kat před operačním sálem.

„Kat! Slyšel jsem o tvém bratrovi a...“ Kat unaveně přikývla.

„Je mi to líto. Bude to v pořádku?“

Kat se podívala na Malloryho a řekla: „Ano. Poprvé ve svém životě bude v pořádku.“

Mallory jí stiskl ruku. „Chci jen, abys věděla, že minulá noc byla skvělá. Byla jsi zázrak. Ach. Ted’ si vzpomínám. Ti doktoři, co jsem se s nimi vsadil, čekají v salónku, ale myslím, že po tom všem, co se stalo, asi nebudeš chtít tam jít a...“ „Proč ne?“

Vzala ho za ruku a oba dva šli do salónku. Lékaři je viděli přicházet.

Grundy řekl: „Kat, chceme se vás na něco zeptat. Doktor Mallory tvrdí, že vy a on jste spolu strávili noc a že to bylo skvělé.“ „Bylo to víc než skvělé,“ řekla Kat. „Bylo to fantastické!“ A políbila Malloryho na tvář. „Uvidíme se později, milence.“ Kat odešla a muži seděli jako zařezaní.

Kat se v šatně obrátila na Paige a Honey: „Ve všem tom shonu jsem vám nestihla říct novinu.“

„Jakou novinu?“ zeptala se Paige.

„Ken mě požádal, abych si ho vzala.“

Na jejich tvářích bylo znát, že jí nevěří.

„Děláš si legraci!“ řekla Paige.

„Ne. Požádal mě minulou noc. Souhlasila jsem.“

„Ale ty si ho nemůžeš vzít!“ vykřikla Honey. „Viš, jaký je. Myslím, že se tě snažil dostat do postele, aby vyhrál sázku!“

„Vyhrál ji,“ zašklebila se Kat.

Paige se na ni podívala. „Jsem z toho vedle.“

Kat řekla: „Spletly jsme se v něm. Úplně jsme se spletly. Sám mi o té sázce řekl. Po celou tu dobu ho trápilo svědomí. Nevidíte, co se stalo? Šla jsem s ním, abych ho vytrestala, a on šel se mnou, aby vyhrál peníze, a skončili jsme tak, že jsme se do sebe navzájem zamilovali. Ach, neumím vám říct, jak jsem šťastná!“ Honey a Paige se na sebe podívaly.

„Kdy se budete brát?“ zeptala se Honey.

„O tom jsme spolu ještě nemluvili, ale jsem si jistá, že to bude brzy. Chci, abyste šly za družičky.“

„Můžeš s tím počítat,“ řekla Paige. „Budeme tam.“ Ale kdesi hluboko ji trápily pochybnosti. Zívla. „To byla dlouhá noc. Jdu se domů vyspat.“

„Zůstanu tady s Mikem,“ řekla Kat. „Až se probere, bude s ním chtít mluvit policie.“ Vzala jejich ruce do svých. „Díky, že jste tak dobré kamarádky.“

Cestou domů Paige přemýšlela o tom, co se té noci stalo. Věděla, jak moc Kat miluje svého bratra. Musela sebrat hodně odvahy, aby ho předala na policii. Měla jsem to udělat už dávno.

Sotva Paige vstoupila do bytu, ozval se telefon. Spěchala, aby jej zvedla.

Byl to Jason. „Ahoj! Volám, abych ti řekl, jak moc mi scházíš. Co je nového u tebe?“ Paige měla chuť podělit se s někým a říci mu o tom, co se stalo, ale připadalo jí to příliš osobní. Týkalo se to Kat.

„Nic,“ řekla Paige. „Všechno je v pořádku.“

„Dobře. Máš volný večer, abychom spolu povečeřeli?“

Paige věděla, že jde o víc než jen o pozvání na večeři. Jestli ho ještě uvidím, tak v tom lítám, říkala si v duchu. Věděla, že se blíží jedno z nejdůležitějších rozhodnutí jejího života.

Zhluboka se nadechla. „Jásone...“ U dveří zazvonil zvonek. „Počkej minutku, jo, Jasone?“

Paige položila telefon a šla ke dveřím otevřít.

Stál tam Alfréd Turner.

25.

Paige zůstala stát ve dveřích jako zmrazená.

Alfréd se usmíval. „Mohu jít dál?“

Byla celá zmatená „Ji... jistě. Pro... promiň.“ Dívala se, jak jde Alfréd do obývacího pokoje, a zmocňovaly se jí protichůdné pocity. Byla šťastná a vzrušená a zároveň rozhněvaná. Proč se tak chovám? uvažovala. Asi se zastavil, aby mě pozdravil.

Alfréd se k ní obrátil. „Odešel jsem od Karen.“

Ta slova ji prudce zasáhla.

Alfréd k ní přistoupil blíž. „Udělal jsem velkou chybu, Paige. Nikdy jsem tě neměl opouštět. Nikdy.“

„Alfréde...“ Paige si najednou vzpomněla. „Omluv mě.“

Spěchala k telefonu a zvedla sluchátko. „Jasone?“

„Ano, Paige. Jde o ten večer, mohli bychom...“

„Já... já se s tebou nemohu setkat.“

„Ach. Pokud dnešek nevyhovuje, co zítra večer?“

„Já... nejsem si jistá.“

Cítil v jejím hlase napětí. „Stalo se něco zlého?“

„Ne. Všechno je v pořádku. Zavolám ti zítra a všechno ti vysvětlím.“ „Dobře.“ Znělo to nejistě. Paige odložila telefon.

„Ztratil jsem tě, Paige,“ řekl Alfréd. „Zapomněla jsi na mne?“ „Ano,“ přiznala Paige.

Ne. Sledovala jsem na ulici cizí lidi a volala na ně, Alfréde. „Dobře. Patříme k sobě, ty to víš. Vždycky jsme patřili.“ My? Proč sis bral Karen? Myslíš si, že můžeš vstupovat do mého života a zase z něj odcházet, kdy se ti zachce?

Alfréd stál těsně u ní. „Nepatříme k sobě?“

Paige na něj pohlédla a řekla: „Nevím.“ Všechno bylo příliš náhlé.

Alfréd ji vzal za ruku. „Jistěže bylo.“

„Co je s Karen?“

Alfréd sebou trhl. „Karen byla chyba. Pořád jsem myslel na tebe a na krásné chvíle, které jsme spolu prožili. Byli jsme odjakživa určeni jeden pro druhého.“

Pozorovala ho, opatrně, vážně. „Alfréde...“

„Jsem teď tady, abych zůstal, Paige. Když říkám tady, tak to nemyslím tak úplně přesně. Poletíme do New Yorku.“

„Do New Yorku?“

„Ano. Všechno ti o tom povím. Dal bych si šálek kávy.“

„Samozřejmě. Postavím na čerstvou kávu. Bude to za pár minut.“ Alfréd za ní šel do kuchyně, kde Paige začala chystat kávu. Pokoušela se dát si myšlenky do pořádku. Tak dlouho si přála, aby se Alfréd vrátil zpět, a teď je tady...

Alfréd mluvil dál: „V posledních letech jsem se hodně poučil, Paige.

Zmoudřel jsem.“

„Jo?“

„Ano. Ty víš, že jsem po celou tu dobu pracoval se Světovou zdravotnickou organizací.“

„Vím.“

„Ty země se za dobu, co už nejsme děti, nezměnily. Popravdě řečeno, některé z nich se změnily spíše k horšímu. Je v nich více nemoci a více bídy...“

„Ale ty jsi tam byl a pomáhal,“ řekla Paige.

„Ano a potom jsem náhle procitl.“

„Procitl?“

„Uvědomil jsem si, že mi utíká život. Žil jsem tam v bídě, pracoval dvacet čtyři hodin denně, pomáhal těm nevědomým divochům, zatímco jsem mohl vydělávat balík peněz tady.“ Paige poslouchala a nevěřila svým uším.

„Setkal jsem se s lékařem, který má praxi na Park Avenue v New Yorku. Kolik si myslíš, že vydělává ročně? Přes pět set tisíc dolarů! Slyšela jsi mě dobře? Pět set tisíc dolarů!“ Paige na něj zírala v úžasu.

„Tak jsem si řekl: ‚Kde bych tolik peněz vydělal za celý život?‘ Nabídl mi místo společníka,“ pronesl Alfréd hrdě, „a já s ním do toho půjdu. To je důvod, pro který ty a já pojedeme do New Yorku.“ Paige stála na místě zaražená tím, co právě slyšela.

„Budu schopen opatřit pro nás ateliérový byt a tobě hezké šaty a všechny ty věci, které jsem ti vždycky sliboval.“

Spokojeně se usmíval. „Tak co, jsi překvapená?“

Paige měla sucho v ústech. „Já... já nevím, co mám říci, Alfréde.“

Smál se. „Samozřejmě že nevíš. Pět set tisíc dolarů ročně je dost na to, aby to komukoliv vzalo řeč.“

„Nemyslela jsem na peníze,“ řekla Paige pomalu.

„Ne?“

Dívala se na něj, jako by ho viděla poprvé. „Alfréde, když jsi pracoval pro Světovou zdravotnickou organizaci, necítil si, že jsi byl těm lidem potřebný?“ Pokrčil rameny. „Těm lidem nepomůže nic. A koho to, sakra, opravdu zajímá? Věřila bys, že Karen chtěla, abych zůstal v Bangladéši? Řekl jsem jí, že nikdy více, tak odešla.“ Vzal Paige za ruku. „Tak jsem tady... Ty jsi tak potichu. Předpokládám, že tě to všechno vzalo, co?“ Paige myslela na svého otce. Mohl být velmi úspěšný na Park Avenue, ale nestaral se o peníze. Jeho jediným zájmem bylo pomáhat lidem.

„S Karen jsme se už rozvedli, takže se můžeme hned vzít.“ Lehce se dotkl její ruky. „Co říkáš na to, že budeme bydlet v New Yorku?“

Paige zhluboka nabrala dech. „Alfréde...“

Jeho úsměv na tváři vyjadřoval očekávání. „Ano?“

„Vypadni.“

Úsměv se pomalu ztrácel. „Cože?“

Paige vstala. „Přeji si, abys odešel.“

Byl zmaten. „Kam chceš, abych šel?“

„Nechci ti to říct,“ řekla Paige. „Mohlo by to zranit tvé city.“

Potom Alfréd odešel, Paige seděla a nebyla schopna uvažovat. Kat měla pravdu. Žila v chimérách. Pomáhat těm nevědomým divochům, zatímco jsem mohl vydělávat balík peněz...!

A to je to, na čem jsem lpěla, uvažovala Paige s údivem. Mohla by si připadat zničená, ale místo toho se jí zmocnila jakási povznesená nálada. Najednou se cítila volná. Teď věděla, co chce.

Šla k telefonu a navolila Jasonovo číslo.

„Haló.“

„Jasone, tady Paige. Vzpomínáš, jak jsi mi vyprávěl o svém domě v údolí Noe?“

„Ano...“

„Moc ráda bych ho viděla. Máš večer čas?“

Jason řekl tiše: „Nechceš mi říct, co se děje, Paige? Jsem z toho úplně zmatený.“

„To já jsem zmatená. Myslela jsem si, že miluji muže, kterého jsem znala už dávno, ale to už není stejný člověk. Vím, co chci teď.“

„Ano?“

„Chci vidět tvůj dům.“

Údolí Noe patřilo do jiného století. Byla to barevná oáza v srdci jednoho z největších měst na světě.

Jasonův dům připomínal svého majitele - byl příjemný, pěkný a okouzlující. Jason prováděl Paige celým domem. „Toto je obývací pokoj, kuchyně, koupelna pro hosty, pracovna...“ Podíval se na ni a řekl: „Ložnice je nahoře. Chtěla by ses na ni podívat?“

Paige tiše řekla. „Moc.“

Vyšli po schodech nahoru do ložnice. Paige vnímala, jak silně jí bije srdce. Ale to, co se dělo, jí připadalo nevyhnutelné. Mohla jsem to vědět od začátku, pomyslela si.

Paige se nikdy nedozvěděla, kdo udělal první pohyb, ale nějak se stalo, že najednou si byli v náručí, Jasonovy rty se dotkly jejích a připadalo jim to jako ta nejpřirozenější věc na světě. Začali svlékat jeden druhého a byli přitom úžasně netrpěliví. A pak byli v posteli a on se s ní miloval.

„Bože,“ vzdychl. „Miluji tě.“

„Já vím,“ řekla škádlivě Paige. „Od té doby, co jsem ti řekla, aby sis vzal bílý plášť.“

Když se pomilovali, špitla Paige: „Chtěla bych tu zůstat přes noc.“

Jason se usmál. „Nebudeš mě ráno nenávidět?“

„Slibuji.“

Paige strávila s Jasonem noc, vyprávěli si..., milovali se..., vyprávěli si. Ráno mu připravila snídani.

Jason na ni pohlédl a řekl: „Nevím, jak je to možné, že jsem byl tak šťastný, ale děkuji tobě.“

„Jsem šťastná,“ řekla mu Paige.

„Víš co? Ještě jsem nedostal odpověď na svůj návrh.“

„Dám ti odpověď dnes odpoledne.“

To odpoledne přišel do Jasonovy kanceláře poslíček s obálkou. Uvnitř byla kartička, kterou Jason poslal s modelem domu.

Můj []

Náš [x]

Prosím, jedno zatrhnete.

26.

Lou Dinetto byl připraven na propuštění z nemocnice.

Kat se přišla do jeho pokoje rozloučit. Uvnitř místnosti byli Rhino i Stín.

Když Kat vešla dovnitř, Dinetto se k nim otočil a řekl: „Ztrať se.“ Kat je sledovala, jak opouští pokoj.

Dinetto se podíval na Kat a řekl: „Jsem vám zavázán.“

„Nedlužíte mi nic.“

„Jakou si myslíte, že má můj život cenu? Slyšel jsem, že se budete vdávat.“

„To je pravda.“

„Za lékaře?“

„Ano.“

„Výborně, tak mu řekněte, aby se o vás staral, nebo jinak mi to bude muset vysvětlit.“

Chvilí bylo ticho. „Je mi líto Mika.“

„Bude v pořádku,“ řekla Kat. „Měla jsem s ním dlouhou řeč. Bude v pořádku.“

„Dobře.“ Dinetto jí podal objemnou obálku. „Malý svatební dar pro vás.“

Kat zavrtěla hlavou. „Ne. Děkuji vám.“

„Ale...“

„Dejte na sebe pozor.“

„Vy také. Víte co? Jste opravdu hrdá. Chtěl bych vám říct, co chci, abyste si zapamatovala. Jestli budete někdy potřebovat pomoc - cokoliv - přijďte ke mně. Posloucháte mě?“

„Poslouchám.“

Věděla, co tím míní. A věděla, že za ním nikdy nepřijde.

Během následujících týdnů si Paige s Jasonem telefonovali třikrát i čtyřikrát denně a byli spolu pořád, pokud Paige neměla noční službu.

V nemocnici bylo víc práce než kdykoliv předtím. Paige měla právě šestatřicetihodinovou směnu, která byla vyplněna neodkladnými případy. Jenom co usnula na pohotovostním pokoji, probudilo ji alarmující zvonění telefonu.

Přiložila si telefon k uchu. „Haló?“

„Doktorko Taylorová, přijďte hned na pokoj číslo 422?“

Paige se snažila ujasnit si v hlavě: Pokoj číslo 422. Jeden z pacientů doktora Barkera. Lance Kelly. Byla mu právě nahrazena mitrální chlopeč. Něco se asi nepovedlo. Paige se vypořádala z lehátka a vyšla ven na prázdnou chodbu.

Rozhodla se, že nebude čekat na výtah. Běžela po schodech nahoru. Snad je tam jenom příliš nervózní sestra. Kdyby to bylo něco vážného, zavolám doktora Barkera, říkala si v duchu.

Vstoupila do pokoje 422, zůstala stát ve dveřích a hleděla jako v úžasu. Pacient zápasil s dechem a sténal. Sestra se otočila k Paige a zjevně se jí ulevilo. „Nevím, co to je, doktorko. Já...“

Paige utíkala k lůžku. „Bude to dobré,“ řekla, aby pacienta uklidnila. Vzala jeho zápěstí mezi dva prsty. Puls mu divoce skákal. Mitrální chlopeč selhávala.

„Uklidníme ho,“ přikázala Paige.

Sestra jí podala injekční stříkačku a Paige vstříkla její obsah do žíly. Potom se obrátila k sestře. „Řekněte hlavní sestře, aby svolala operační tým, okamžitě. A pošlete pro doktora Barkera!“ Za patnáct minut byl už Kelly na operačním stole. Operační tým sestával ze dvou instrumentářek, sestry dohlížející na krevní oběh a dvou praktikantů. Vysoko v rohu místnosti byla televizní obrazovka, na níž se objevovaly srdeční frekvence, EKG a krevní tlak.

Vstoupil anesteziolog a Paige zavětrila nebezpečí. Většina anesteziologů v nemocnici byli velice zruční lékaři, ale Herman Koch byl výjimkou. Paige s ním už pracovala dříve a snažila se mu vyhýbat, jak jen to bylo možné.

Nedůvěřovala mu. Teď neměla na výběr.

Paige se na něj dívala, jak vkládá do pacientova hrdla trubici, zatímco ona rozvíjela papírový ubrousek s průhledným okénkem a rozprostřela jej pacientovi přes hrudník.

„Vložte trubici do hrdelní žíly,“ řekla Paige.

Koch přikývl. „Dobře.“

Jeden z lékařů se zeptal: „O co tady jde?“

„Včera doktor Barker nahradil mitrální chlopeč. Myslím, že praskla.“

Paige se podívala na doktora Kocha. „Už je mimo?“

Koch přikývl. „Spí, jako by byl doma v posteli.“

Kéž bys tam byl, myslela si Paige. „Co jste mu dal?“

„Propofol.“

Přikývla. „Dobře.“

Sledovala, jak Koch připojuje kardiopneumograf, aby mohla provést srdeční a plicní přemostění. Paige studovala monitory. Puls 140..., nasycení krve kyslíkem 92 procent..., krevní tlak 80 na 60. „Můžeme začít,“ řekla.

Jeden z lékařů pustil hudbu.

Paige přistoupila k operačnímu stolu pod jedenácti sty wattů horkého bílého světla a otočila se k instrumentářce. „Skalpel, prosím...“ Operace začala.

Paige vyjmula všechny hrudní dráty z předešlé operace. Potom provedla řez směrem od krčku ke spodnímu okraji hrudní kosti, zatímco jeden z praktikantů vysušoval prosakující krev kousky mulu. Vedla řez opatrně skrze tukové vrstvy a sval a přímo před ní se objevilo chybně tlukoucí srdce. „Tady je ten problém,“ řekla Paige. „Srdeční síň je perforovaná. Kolem srdce se shromažďuje krev a tlačí je.“ Paige sledovala obrazovku na zdi. Tlak nebezpečně klesl.

„Zvyšte průtok,“ přikázala Paige.

Otevřely se dveře operačního sálu a vstoupil Lawrence Barker.

Postavil se bokem a sledoval, co se děje.

Paige řekla: „Doktore Barkere. Chcete...?“

„To je vaše operace.“

Paige vrhla rychlý pohled na Kocha, aby se přesvědčila, co dělá.

„Buďte opatrný. Přeháníte uspávání, zpropadeně! Zpomalte to!“

„Ale já...“

„Má zrychlení srdeční činnosti! Tlak mu klesá!“

„Co mám udělat?“ zeptal se Koch bezmocně.

Mohl by vědět, uvažovala Paige vztekle. „Dejte mu lidocainea epinefrin! Ted!“ křičela.

„Dobře.“

Paige sledovala Kocha, jak bere do ruky injekční stříkačku a vstříkává obsah do pacientovy žíly.

Lékař se podíval na monitor a zvolal: „Krevní tlak padá.“ Paige se zoufale snažila zastavit pokles krevního tlaku.

Pohlédla na Kocha. „Moc silný průtok! Řekla jsem vám, abyste...“ Zvuk srdečního rytmu začal být na monitoru najednou zmatený.

„Můj Bože! Něco je špatně!“

„Podejte mi defibrilátor!“ vykřikla Paige.

Instrumentářka natáhla ruku pro defibrilátor na vozíku, otevřela dva sterilní polštářky a zapojila je. Otočila knoflíky, aby se nabily, a deset vteřin nato je podala Paige. Ta vzala polštářky a umístila je přímo nad Kellyho srdce. Kellyho tělo nadskočilo a potom kleslo dolů.

Paige to zkusila znovu, chtěla ho přivést zpět k životu, chtěla, aby začal opět dýchat. Nic. Srdce zůstávalo nehybné jako mrtvý, nepotřebný orgán.

Paige měla vztek. Její část operace byla úspěšná. Koch pacienta předávkoval.

Když Paige použila defibrilátor na těle Lance Kellyho potřeť, přistoupil doktor Barker k operačnímu stolu a obrátil se k Paige.

„Zabila jste ho.“

27.

Jason byl právě uprostřed schůzky s projektanty, když mu sekretářka hlásila: „Volá vám doktorka Taylorová. Mám jí říct, že jí zavoláte později?“

„Ne. Vezmu si to.“ Jason zvedl telefon. „Paige?“

„Jasone... Potřebuji tě!“ Vzlykala do telefonu.

„Co se stalo?“

„Můžeš přijít domů?“

„Jistěže. Hned jsem tam.“ Vstal. „Pro dnešek končíme. Budeme pokračovat ráno.“ O půl hodiny později už byl Jason v bytě. Paige otevřela dveře a vrhla se mu do náruče. Měla oči zarudlé pláčem.

„Co se stalo?“ zeptal se Jason.

„To je strašné! Doktor Barker mi řekl, že jsem..., že jsem zabila pacienta, a čestně, to..., to nebyla moje chyba!“ Hlas se jí zlomil.

„Už to od něho dál nesnesu...“

„Paige,“ řekl Jason jemně, „říkalas mi o něm, jak je vždycky sprostý. Má už takovou povahu.“

Paige zavrtěla hlavou. „To je něco víc. Snaží se od prvního dne, co jsem s ním začala dělat, dostat mě pryč. Jasone, kdyby byl špatný lékař a myslel si, že nejsem dobrá, nedělala bych si z toho těžkou hlavu, ale on je skvělý. Musím respektovat jeho názor. Právě proto si o sobě nemyslím, že jsem dost dobrá.“

„Nesmysl,“ řekl Jason vztekle. „Samozřejmě že jsi dobrá. Každý, s kým jsem mluvil, říká, že jsi výborná lékařka.“

„Ne Lawrence Barker.“

„Zapomeň na Barkera.“

„Udělám to,“ řekla Paige. „Odejdu z nemocnice.“

Jason ji vzal do náruči. „Paige, já vím, že příliš miluješ své povolání, než abys je opustila.“

„To neudělám. Ale ten špitál už nikdy nechci vidět.“

Jason vzal kapesník a utíral Paige slzy.

„Mrzí mě, že tě s tím obtěžuji,“ řekla Paige.

„Na to jsou přece manželé, nebo ne?“

Snažila se usmát. „Tak hezky to zní. Dobře.“ Paige se zhluboka nadechla. „Teď se už cítím lépe. Díky za to, co jsi mi řekl. Telefonovala jsem doktoru Wallacemu a řekla, že odcházím. Teď ale musím znovu za ním do nemocnice.“ „Uvidíme se dnes večer.“

Paige procházela nemocniční chodbou a uvědomovala si, že tudy jde naposledy. Všude kolem ní se ozývaly důvěrně známé zvuky a lidé spěchali po chodbách sem a tam. Vše kolem znamenalo víc než domov, víc, než si uvědomovala. Myslela na Jimmyho a Changa a na všechny ty skvělé lékaře, s nimiž pracovala. Miláček Jason tady byl s ní v bílém plášti na vizitě. Prošla kolem jídelny, kde spolu s Honey a Kat jedly stovky snídaní, kolem salónku, v němž se snažily uspořádat večírek. Chodby a místnosti byly naplněny tolika vzpomínkami. Bude mi to chybět, říkala si Paige, ale odmítám pracovat pod jednou střechou s takovým netvorem.

Vstoupila do kanceláře doktora Wallace. Už na ni čekal.

„Takže musím říci, že mě váš telefonát překvapil, Paige. Už jste se definitivně rozhodla?“

„Ano.“

Benjamin Wallace přikývl. „Velmi dobře. Ještě než odejdete, rád by s vámi mluvil doktor Barker.“ „Já s ním chci také mluvit.“ Všechna nahromaděná zášť se jí teď odrazila ve tváři.

„Je v laboratoři. Tak... hodně štěstí.“

„Díky.“ Paige namířila k laboratoři.

Doktor Barker právě zkoumal nějaká podložní sklíčka pod mikroskopem.

Vzhlédl od práce. „Bylo mi řečeno, že jste se rozhodla opustit nemocnici.“

„Je to tak. Nakonec jste dosáhl svého.“

„Co tím myslíte?“ zeptal se Barker.

„Přál jste si mne odtud dostat od prvního okamžiku, kdy jste mě uviděl. Dobře, vyhrál jste. Nemohu s vámi nijak bojovat. Když jste mi řekl, že jsem zabila pacienta, já...“ Hlas se jí zlomil. „Já... myslím si o vás, že jste sadistický, chladnokrevný netvor, a já vás nenávídím.“

„Sedněte si,“ řekl doktor Barker.

„Ne. Už nemám co říct.“

„Zato já mám. Kdo vám, u všech čertů, nakukal, že...?“

Najednou se zarazil a začal těžce oddychovat.

A tu Paige v hrůze viděla, jak se chytil za srdce a klesl na židli, celá tvář se mu zkřivila na jednu stranu ve strašlivý úšklebek.

Paige byla okamžitě vedle něho. „Doktore Barkere!“ chytila telefon a vykřikla do něj. „Červený kód! Červený kód!“

Doktor Peterson řekl: „Utrpěl silný záchvat. Ještě je příliš brzy, abychom mohli říct, jestli se z toho dostane.“ To je moje chyba, říkala si Paige. Chtěla jsem, aby zemřel. Cítila se mizerně.

Vrátila se zpátky k Benu Wallacemu. „Lituji toho, co se stalo,“ řekla Paige. „Byl to dobrý lékař.“ „Ano. Je to politováníhodné. Velmi...“ Wallace ji chvíli pozoroval.

„Paige, jestli doktor Barker už nebude moci pracovat, vzala byste to v úvahu a zůstala?“

Paige zaváhala. „Ano. Samozřejmě.“

28.

Na jeho kartě bylo napsáno: „John Cronin, běloch, věk 70 let.

Diagnóza: Nádor na srdci.“

Paige se s Johnem Croninem dosud nesetkala. Byl připraven na operaci srdce. Vstoupila do jeho pokoje a spolu s ní sestra a jeden lékař. Usmála se mile a řekla: „Dobré ráno, pane Cronine.“ Právě mu odpojili dýchací trubici, měl kolem úst ještě stopy po leukoplastu. Nad hlavou visely čtyři láhve umělé výživy a k levé ruce měl připojenou hadičku.

Cronin pohlédl na Paige. „Kdo jste, k čertu?“

„Jsem doktorka Taylorová. Přišla jsem vás vyšetřit a...“

„K čertu s vámi. Dejte ty zatracené pracky pryč. Proč mi sem nepošlou opravdového doktora?“

Paige ztuhl úsměv na rtech. „Jsem kardiologický chirurg. Hodlám udělat všechno, co je v mých silách, abyste byl zase v pořádku.“

„Vy budete operovat moje srdce?“

„Přesně tak. Já...“

John Cronin se podíval na lékaře a řekl: „Pro Kristovy rány, je to opravdu to nejlepší, co mi může tenhle špitál nabídnout?“ „Ujist'uji vás, že doktorka Taylorová je k tomuto zákroku dokonale kvalifikovaná,“ řekl lékař.

„Asi tak jako můj osel.“

Paige řekla neústupně: „Raději byste poslal pro svého vlastního chirurga?“ „Žádného nemám. Nemohu si dovolit nějaké drahé šarlatány. Vy, doktoři, jste všichni stejní. Jediné, co vás zajímá, jsou peníze. Čerta starého vám jde o lidi. Jsme pro vás jen kusy masa, že?“ Paige se musela hodně ovládat. „Chápu, že jste teď hodně rozčilený, ale...“

„Rozčilený? Proto, že se mi chystáte právě vyříznout srdce?“ Zamračil se. „Je mi jasné, že vám umřu na operačním stole. Chystáte se mě zabít a doufám, že vás zavřou za vraždu.“ „Tak dost,“ řekla Paige.

Zlomyslně se na ni šklebil. „Nevypadalo by to s vámi dobře, kdybych umřel, vidíte, doktorko? Možná se tedy od vás nechám operovat.“ Paige měla pocit, že se dala příliš unést. Otočila se k sestře. „Potřebuji EKG a chemické rozborý.“ Podívala se ještě naposledy na Johna Cronina, otočila se a odešla z místnosti.

Když se Paige za hodinu vrátila zpět s testy, John Cronin se na ni podíval: „Ach, ta potvora je už zase tady.“
Příštího dne ráno v šest hodin Paige operovala Johna Cronina. Už ve chvíli, kdy jej otevřela, jí bylo jasné, že nezbývá žádná naděje. Největším problémem nebylo srdce. Croninovy vnitřní orgány jevíly známky zhoubných nádorů obsahujících melanin.
Lékař pronesl: „Ach, můj Bože! Co s tím můžeme dělat?“
„Můžeme se modlit, aby s tím nemusel žít příliš dlouho.“

Když Paige vyšla z operačního sálu na chodbu, čekala tam na ni žena a dva muži. Ženě bylo necelých čtyřicet, světle nazrzlé vlasy a na tvářích tlustou vrstvu make-upu a byla na dálku cítit těžkým, laciným parfémem. Měla na sobě úzké přiléhavé šaty, které zdůrazňovaly smyslnou postavu. Mužům bylo kolem čtyřicítky a oba měli zrzavé vlasy. Paige připomínali cirkusovou společnost.

Žena oslovila Paige: „Vy jste doktorka Taylorová?“

„Ano.“

„Já jsem paní Croninová. A toto jsou moji bratři. Jak se daří mému muži?“ Paige zaváhala. Odpověděla opatrně: „Operace proběhla v mezích očekávání.“ „Oh, díky Bohu!“ pravila paní Croninová melodramaticky a lehce si přitom utírala oči kapesníkem. „Umřela bych, kdyby se Johnovi něco stalo!“ Paige si připadala, jako by přihlížela výstupu herečky v nějaké špatné hře.

„Mohu teď vidět svého miláčka?“

„Ještě ne, paní Croninová. Zotavuje se na izolačním pokoji.“

Navrhuji, abyste přišla zítra.“

„Přijďme.“ Otočila se k oběma chlapíkům. „Jdeme, hoši.“ Paige je sledovala, jak odcházejí. Chudák John Cronin, říkala si.

Další den ráno měla Paige zprávu hotovou. Rakovina vytvářela metastáze po celém Croninově těle. Na jakoukoliv radiační léčbu bylo příliš pozdě.

Onkolog řekl Paige: „Nedá se nic jiného dělat než se pokusit, aby se cítil dobře. Bude mít brzy pekelně silné bolesti.“

„Kolik má času?“

„Týden, nejvýše dva.“

Paige navštívila Johna Cronina na jednotce intenzivní péče. Spal. Nebyl to již trpký a žlučovitý muž, ale lidská bytost, zoufale bojující o život. Byl napojen na respirátor a měl zavedenou umělou výživu do žil. Paige se posadila vedle jeho lůžka a dívala se na něho. Vypadal vyčerpaně a poraženě. Je to jeden z těch nešťastníků, uvažovala Paige. Ani s pomocí všech moderních lékařských zázraků neexistuje nic, čím bychom ho mohli zachránit. Paige se jemně dotkla jeho ruky. Po chvíli odešla.

Později odpoledne se Paige znovu zastavila u Johna Cronina. Právě měl respirátor odpojený. Když otevřel oči a uviděl ji, řekl netečně:

„Už je po operaci?“

Paige se usmívala, aby mu dodala klidu: „Ano. Právě jsem za vámi přišla, abych se ujistila, že je vám příjemně.“

„Že je už příjemně,“ odfrkl. „Co se, u všech čertů, staráte?“

Paige řekla: „Prosim, nevysilujte se.“

Cronin tam ležel a beze slova ji pozoroval. „Ten druhý doktor říkal, že jste odvedla dobrou práci.“

Paige neříkala nic.

„Mám rakovinu, že?“

„Ano.“

„Jak moc je to zlé?“

Taková otázka s sebou nese dilema, kterému dříve či později musí čelit každý lékař. Paige řekla: „Dost špatné.“

Následovalo dlouhé ticho. „A co ozařování nebo chemoterapie?“

„Lituji. To by vám ještě přitížilo, a nijak nepomohlo.“

„Vím. Dobrá... Prožil jsem dobrý život.“

„Jsem si tím jistá.“

„To nemůžete vědět, když mě vidíte teď, ale dříve jsem míval hodně žen.“

„Věřím tomu.“

„Jo. Ženy..., tučné steaky..., dobrá cigára... Jste vdaná?“

„Ne.“

„Měla byste být. Každý by se měl oženit či vdát. Já jsem byl ženatý.“

Dvakrát. Poprvé pětadvacet let. Ona byla krásná dáma. Zemřela na infarkt.“

„To je mi líto.“

„To je okey,“ přikývl. „Pak jsem naletěl a oženil se s takovou courou. Ona a její dva hladoví bratři. Je to myslím moje chyba, že jsem si nechal nasadit parohy. Naletěl jsem na ty její rusé vlasy.“

Rychle se změnila.“

„Jsem si jista, že ona...“

„Bez urážky, ale víte, proč jsem tady v tom uspěchaném špitále? Dala mě sem má žena. Nechtěla za mě utrácet peníze v soukromé nemocnici. Tak jich zůstane víc pro ni a její bratry.“ Podíval se na Paige.

„Kolik času mi ještě opravdu zbývá?“

„Chcete to vážně vědět?“

„Ne... Ano.“
„Týden nebo dva.“
„Ježíši! Budu mít stále více bolesti, že?“
„Pokusím se, abyste se cítil tak dobře, jak jen to bude možné, pane Cronine.“
„Říkejte mi Johne.“
„Johne.“
„Život je děvka, je to tak?“
„Řekl jste, že jste prožil dobrý život.“
„Jo. Je to docela legrace, vědět, že už jste skoro na konci. Co myslíte, kam odcházíme?“
„Nevím.“
Pokusil se o úsměv. „Dám vám vědět, až tam budu.“
„Zaberou vám léky. Mohu pro vás ještě něco udělat, abyste se cítil lépe?“
„Jo. Vraťte se ke mně večer a budeme si povídat.“
Paige měla za sebou celou noc a cítila se vyčerpaná. „Přijdu určitě.“

Tu noc, kdy se Paige vrátila za Johnem Croninem, nespál.

„Jak se cítíte?“
Škubl sebou. „Strašně. Nikdy jsem příliš nesnášel bolest. Myslím, že už jsem dole.“
„Rozumím.“
„Setkala jste se s Hazel, co?“
„S Hazel?“
„S mou ženou. Tou courou. Přišla sem se svými bratry. Říkali, že s vámi mluvili.“
„Ano.“
„To je, co? Sám jsem si pomohl k trablům. Nemohou se dočkat, až natáhnu brka.“
„To neříkejte.“
„Je to pravda. Jediným důvodem, pro který si mě Hazel brala, jsou peníze. Říkám vám pravdu, dříve jsem si toho tak moc nevšímal.“
Opravdu jsme spolu v posteli zažívali pěkné chvíle, ale potom ona a její bratři začali být pěkně chamtiví. Pořád měli málo.“
Oba dva tam seděli v příjemném tichu.
„Vyprávěl jsem vám o tom, jak hodně jsem cestoval?“
„Ne.“
„Jo. Byl jsem ve Švédsku..., Dánsku..., Německu. Byla jste už v Evropě?“
Vzpomněla si na ten den v cestovní kanceláři. Ksmrti ráda bych viděla Londýn. Paříž, to je město, kam chci jet. Chci plout gondolou za svitu měsíce v Benátkách. „Ne, nebyla.“
„Měla byste tam jet.“
„Snad se tam někdy dostanu.“
„Řekl bych, že si práci v takové nemocnici, jako je tato, nevyděláte moc peněz, co?“
„Vydělám dost.“
Pokýval hlavou sám pro sebe. „Jo. Musíte jet do Evropy. Udělejte mi tu laskavost. Jeďte do Paříže..., ubytujte se v Crillonu, jděte na večeri do Maxima, objednejte si velký steak a láhev šampaňského. A zatímco budete jíst steak a pít šampaňské, chci, abyste si vzpomněla na mne. Uděláte to?“
Paige řekla pomalu. „Jednoho dne to udělám.“
John Cronin ji pozoroval. „Dobře. Jsem teď unavený. Přijdete zase zítra na kus řeči?“ „Přijdu,“ slíbila Paige. John Cronin usnul.

29.

Ken Mallory byl velkým věřícím v paní Štěstěnu a po setkání s Harrisonovými věřil ještě více než kdykoliv předtím, že i tentokrát stála při něm. Příchod muže tak bohatého, jak je Alex Harrison, znamenal dobré vyhlídky pro celou Oblastní nemocnici Embarcadero. Já jsem ten, kdo mu zachránil život, a on mi chce prokázat vděčnost, uvažoval Mallory radostně.

Zeptal se na Harrisona jednoho svého přítele.

„Bohatý je slabé slovo,“ řekl mu jeho přítel. „Je více než dvanáctinásobný milionář. A má krásnou dceru. Ta už byla alespoň třikrát nebo čtyřikrát vdaná. Naposledy za nějakého hraběte.“

„Už jsi se někdy s Harrisonovými osobně setkal?“

„Ne. Nepřáteli se s hoi polloi.“

V sobotu ráno Alex Harrison telefonoval Kenu Mallorymu: „Kene, myslíte, že už budu ve formě, abych ode dneška za týden uspořádal večírek?“ „Jestli to nebudete přehánět, nevím, proč byste nebyl,“ řekl Mallory.

Alex Harrison se usmál. „Fajn. Budete čestným hostem.“ Mallory se náhle zachvěl. Ten stařík myslel vážně, co říkal.

„Dobře..., děkuji.“

„Lauren a já vás budeme čekat příští sobotu večer v sedm třicet.“ A dal Mallorymu adresu do Nob Hillu.

„Budu tam,“ řekl Mallory. Jak moc chci!

Mallory slíbil Kat, že ji ten večer vezme do divadla, ale to bude snadné zrušit. Sebral svou výhru a pobavil se s ní v posteli. Několikrát do týdne si to zařídili tak, aby byli spolu sami na pohodovostním pokoji, v prázdném nemocničním pokoji nebo v jejím či v jeho bytě. Dlouho se hromadila její vášeň, pochvaloval si šťastný Mallory, ale jak exploze přišla - tak pominula! Jednoho dne přijde čas říct arrivederci.

Toho dne, kdy se chystal jít na večeri s Harrisonovými, zavolal Kat:

„Špatné zprávy, kotě.“

„Co se stalo, miláčku?“

„Jeden kolega je nemocný, a tak mě požádali, abych to vzal za něj.“

Obávám se, že musím zrušit naši schůzku.“

Nechtěla, aby věděl, jak byla zklamaná a jak moc potřebovala být s ním. Pronesla lehce: „No dobrá, to už jsou lékařské povinnosti.“

„Jo. Vynahradím ti to.“

„Ty mi nemusíš nic nahrazovat,“ řekla vroucím hlasem. „Miluji tě.“

„Také tě miluji.“

„Kene, kdy si spolu promluvíme o nás dvou?“

„Co myslíš?“ Věděl přesně, co měla na mysli. Závazek. Všechny byly stejné. Používají svou kočičku jako návnadu, doufají, že na ni chytí nějakého hlupáčka, který pak s nimi stráví celý život. Chválabohu, na to byl až příliš chytrý. Až nastane čas, s omluvou se odporoučí, jako to udělal už mnohokrát.

Kat řekla: „Nevíš, kdy bychom se mohli zase sejít, Kene? Mám spoustu plánů, které musíme udělat.“

„Ach, jistěže. Sejdeme se.“

„Myslela jsem, že snad v červnu. Co ty na to?“

Nechtěl vědět, co si myslím. Kdybych vyložil skutečné kary, viděla bys v nich svatbu, ale nebude s tebou.

„Promluvíme si o tom, děvchenko. Ale teď už opravdu musím jít.“

Dům rodiny Harrisonových byl panským sídlem jakoby vystřiženým z nějakého filmu. Samotné stavení budilo dojem, že tu stojí odjakživa.

Sešlo se v něm na dva tucty hostů a v ohromném přijímacím salónu hrál malý orchestr. Jakmile Mallory vstoupil dovnitř, přispěchala k němu Lauren, aby ho přivítala. Měla na sobě hedvábné přiléhavé šaty. Stiskla Mallorymu ruku.

„Buďte vítáni, čestný hoste. Jsem moc ráda, že jste tady.“

„Já také. Jak se vede otcí?“

„Je plný života, díky vám. Jste skutečným hrdinou v tomto domě.“ Mallory se skromně usmál. „Dělal jsem pouze svoji práci.“ „Předpokládám, že právě to říká Bůh každý den.“ Vzala ho za ruku a začala ho představovat ostatním hostům.

Na seznamu hostů byl sám aristokrat. Guvernér státu Kalifornie, francouzský velvyslanec, soudce Nejvyššího soudu a spousta vybraných politiků, herců a obchodních magnátů. Mallory mohl cítit sílu, a to ho uchvátilo. Sem patřím, řekl si. Právě sem, k těmto lidem.

Večere byla skvělá a servírovaná prvotřídně. Na konci večera, když se hosté začali rozcházet domů, řekl Harrison Mallorymu:

„Nespíchejte pryč, Kene. Rád bych s vámi hovořil.“

„S potěšením.“

Harrison, Lauren a Mallory se posadili v knihovně. Harrison seděl na židli vedle své dcery.

„Když jsem vám říkal v nemocnici, že máte před sebou velkou budoucnost, myslel jsem to vážně.“

„Vážím si vaší jistoty, pane.“

„Měl byste být v soukromé praxi.“

Mallory se omluvně usmál. „Bojím se, že to není tak snadné, pane“

Harrison. Trvá to dlouho, než si člověk vybuduje praxi, a já...“

„V běžných případech ano. Ale vy nejste obyčejný muž.“

„Nerozumím.“

„Jakmile vám vyprší stáž, otec vás chce zavést do soukromé praxe,“ řekla Lauren.

Na okamžik zůstal Mallory neschopen jediného slova. Bylo to příliš snadné. Připadal si, jako by žil v nějakém báječném snu. „Já... Já nevím, co říci.“ „Mám hodně zámožných přátel. Již jsem s některými o vás mluvil. Mohu vám slíbit, že budete zaplacen od okamžiku, kdy vyvěsíte svůj firemní štít.“ „Otče, právníci vyvěšují štít,“ řekla Lauren.

„Kdokoliv. V každém případě bych vás rád financoval. Je to pro vás zajímavé?“

Mallory stěžl nabíral dech. „Velice moc. Ale já... já nevím, kdy budu schopen vám to oplatit.“

„Nerozumíte. Já splácím vám. Vy mi nebudete dlužit nic.“

Lauren pozorovala Malloryho, jeho pohled byl upřímný. „Prosím, řekněte ano.“

„Byl bych hloupý, kdybych řekl ne.“

„To je pravda,“ řekla Lauren měkce. „A já vím, že hloupý nejste.“

Cestou domů se Ken Mallory nacházel ve stavu euforie. To je v podstatě úspěch. Ale mýlil se. Bylo to ještě lepší.

Zatelefonovala mu Lauren: „Doufám, nemáte nic proti tomu, spojit obchod s radostmi.“

Usmál se pro sebe. „Vůbec ne. Co máte na mysli?“

„Příští sobotu večer se koná dobročinný ples. Líbilo by se vám jít tam se mnou?“ Ach, holčičko, samozřejmě že tě chci.

„S radostí.“ V sobotu večer měl službu, ale může zavolat, že je nemocen, a oni už najdou někoho, kdo to vezme za něj.

Mallory patřil k mužům, kteří věří v plánování dopředu, ale to, co se mu přihodilo teď, překračovalo meze i těch nejodvážnějších snů. Během několika dnů pronikl do Laureniných společenských kruhů a život nabral závratné tempo. Dokázal by s Lauren protančit celou noc a pak se přes den potáčet v nemocnici. Tam se vršily stížnosti na jeho práci, ale o to se nestaral. Už brzy bude pryč, ujišťoval sám sebe.

Myšlenka na to, že už brzy bude pryč z pochmurné oblastní nemocnice a bude mít svou vlastní praxi, jej sama dostatečně vzrušovala a Lauren se stala premií, kterou mu poskytla paní Štěstěna.

Kat mu byla stále více na obtíž. Mallory musel hledat záminky, aby se vyhnul setkání s ní. „Miláčku, jsem do tebe blázen... Samozřejmě že si tě chci vzít, ale právě teď, já...“ a pouštěl se do litaní plných omluv.

Byl to Laurenin nápad, aby oba strávili víkend v rodinné hájence na Big Sur. Mallory se cítil povznesen. Všechno se vyvíjí nad očekávání, uvažoval. Brzy bude vlastnit celý ten zpropadený svět!

Domek stál v sedle mezi kopci hustě pokrytými smrkovými lesy. Byla to obrovská stavba ze dřeva, střešních tašek a kamene a tyčila se nad Tichým oceánem. Měli hlavní ložnici a osm pokojů pro hosty, prostorný obývací pokoj s kamenným krbem, krytý bazén a velkou vyhřívanou vanu. Všude byly cítit velké peníze.

Když vstoupili dovnitř, Lauren se otočila k Mallorymu a řekla:

„Poslala jsem služebnictvo na víkend pryč.“

Mallory se zašklebil. „Dobrý nápad.“ Položil Lauren ruce kolem ramen a řekl jemně: „Divočím z tebe.“

„Ukaž to,“ řekla Lauren.

Strávili den v posteli a Lauren byla takřka stejně nenasytá jako Kat.

„Ty mě opotřebuješ,“ smál se Mallory.

„To je dobře. Nechci, abys byl schopen se milovat s nějakou jinou.“

Sedla si na posteli. „Neexistuje už žádná jiná, vid', Kene?“

„Vůbec žádná,“ řekl Mallory upřímně. „Na celém světě není pro mne žádná jiná než ty. Zamiloval jsem se do tebe, Lauren.“ Přišel čas vyrazit kupředu, uchopit celou budoucnost v úhledném balení. Jedna věc byla stát se úspěšným lékařem se soukromou praxí. Bylo by však něco úplně jiného stát se zetěm Alexe Harrisona. „Chci se s tebou oženit.“ Zadržel dech a čekal na odpověď.

„Ó, ano, miláčku,“ řekla Lauren. „Ano.“

Kat se zuřivě snažila zastihnout Malloryho doma. Telefonovala do nemocnice.

„Je mi líto, doktorko Hunterová, doktor Mallory nemá službu a ani se nehlásil.“ „Nenechal někde alespoň slovo, kde by mohl být k dosažení?“ „Nemáme žádný takový záznam.“ Kat položila telefon a otočila se k Paige. „Něco se mu stalo, vím to. Měl mi teď volat.“ „Kat, mohou být stovky důvodů, kvůli kterým se ti neozval. Snad musel náhle odcestovat z města nebo...“ „Máš pravdu. Jsem si jistá, že existuje nějaký dobrý důvod.“ Kat se dívala na telefon a přála si, aby zazvonil.

Jakmile se Mallory vrátil do San Francisca, zatelefonoval Kat do nemocnice.

„Doktorka Hunterová má už po službě,“ řekla mu recepční.

„Děkuji vám.“ Mallory zavolal do bytu. Kat byla doma.

„Ahoj, kotě!“

„Kene! Kde jsi byl? Měla jsem už o tebe strach. Snažila jsem se tě všude sehnat...“ „Měl jsem něco neodkladného v rodině,“ řekl klidně. „Je mi to líto.“

Neměl jsem možnost ti zavolat. Musel jsem odjet z města. Mohu za tebou přijít?“

„To víš, že můžeš. Jsem tak ráda, že jsi v pořádku. Já...“

„Za půl hodiny.“ Odložil telefon a spokojeně uvažoval. „Přišel čas,“ pravil Walrus, „říct si mnoho věcí.“ Kat, děvenko moje, byla to moc velká legrace, ale bylo toho dost.

Když Mallory přišel do bytu, Kat ho objala kolem krku: „Chyběl jsi mi!“ Nedokázala mu ani říct, jak hrozně se o něj bála. Muži takové věci nemají rádi. Zůstala stát vzadu. „Drahý, vypadáš úplně vyčerpaně.“ Mallory přikývl. „Jsem vzhůru už dvacet čtyři hodin.“ Tato část je pravda, napadlo ho.

Kat ho objala. „Ubožáčku. Mohu pro tebe něco udělat?“ „Ne, je mi dobře. Potřebuji se jediné pořádně vyspat. Posadíme se, Kat. Musíme si promluvit.“ Posadil se vedle ní na pohovku. „Stalo se něco?“ zeptala se Kat.

Mallory se zhluboka nadechl. „Kat, v poslední době jsem o nás hodně přemýšlel.“

Usmála se. „Já také. Mám pro tebe novinky...“

„Ne, počkej. Nech mě dokončit. Kat, myslím, že na to jdeme příliš rychle. Já..., já bych řekl, že příliš ukvapeně.“

Zbledla. „Co... Co říkáš?“

„Říkám, že myslím, že bychom to všechno měli odložit.“

Měla pocit, že se místnost kolem ní zmenšuje a uzavírá. Těžce se jí dýchalo. „Kene, nic nemůžeme odložit. Čekám tvoje dítě.“

30.

Paige přišla domů o půlnoci, úplně vysušená. Měla za sebou vysilující den. Neměla čas se ani naobědvat a večere se sestávala jen ze sendviče mezi dvěma operacemi. Padla na postel a v mžiku usnula. Probudilo ji zvonění telefonu. S největším přemáháním se natáhla po přístroji a automaticky se podívala na hodiny vedle lůžka. Byly tři ráno. „Haló?“ „Doktorka Taylorová? Promiňte, že vás ruším, ale jeden z vašich pacientů naléhá, že vás musí hned vidět.“

Paige měla sucho v krku a sotva byla schopna promluvit. „Mám už po službě,“ zamumlala. „Nemůžete tam poslat

někoho...?“

„Nechce mluvit s nikým jiným. Říká, že potřebuje vás.“

„Kdo je to?“

„John Cronin.“

Posadila se zpřímá. „Co se stalo?“

„Nevím. Odmítá mluvit s někým jiným, jen s vámi.“

„Dobrá,“ řekla slabě. „Už jdu.“

O třicet minut později přijela Paige do nemocnice. Šla přímo do pokoje Johna Cronina. Ležel na lůžku, nespál. Trubice mu vyčnívaly z nosu a z paží.

„Díky, že jste přišla.“ Hlas měl slabý a sípavý.

Paige si sedla na židli vedle lůžka. Usmála se. „To je v pořádku,

Johne. Neměla jsem nic jiného na práci než spát. Co pro vás mohu udělat, že nikdo jiný v celé této velké nemocnici by to nedokázal?“

„Chci s vámi mluvit.“

Paige si slabě povzddechla. „V tuto hodinu? Myslela jsem, že se stalo něco naléhavého.“

„Stalo se. Chci odejít.“

Zavrtěla hlavou. „To je vyloučeno. Nemůžete jít teď domů. Neměl byste tam potřebnou péči...“

Přerušil ji. „Nechci jít domů. Chci odejít.“

Podívala se na něj a řekla pomalu: „Co to říkáte?“

„Vy víte, co říkám. Léky už nezabírají. Nemohu tu bolest vydržet.“

Chci pryč.“

Paige se nad něj naklonila a vzala ho za ruku. „Johne, to nemohu udělat. Dovolte, abych vám dala nějaké...“

„Ne. Jsem unavený, Paige. Chci jít, ať je to kdekoliv, ale nechci trčet tady, v tom stavu. Za žádnou cenu.“

„Johne...“

„Jak dlouho to ještě potrvá? Ještě několik dní? Říkám vám, že nevydržím bolest. Ležím tady jako lapené zvíře, napájen něčím z těch prokletých trubic. Moje tělo je vyživováno zvnějšku. To není život to je umírání. Pro Kristovy rány, pomozte mi.“

Zařval od prudkého záchvatu bolesti. Když promluvil znovu, jeho hlas byl ještě slabší. „Pomozte mi... prosím...“ Paige věděla, co musí udělat. Musí přednést prosbu Johna Cronina doktoru Benjaminu Wallacemu. Ten by ji měl přednést správnímú výboru. Nato se sejde spousta doktorů, aby posoudili Croninův stav, a pak se rozhodne. Potom by se úředně potvrdilo od...“

„Paige... to je můj život. Nechte mě, ať si s ním udělám, co chci.“ Podívala se na bezmocnou postavu uvězněnou ve své bolesti.

„Prosím vás...“

Vzala mu ruku a dlouho ji držela. Když zase promluvila, řekla:

„Dobře, John. Udělám to.“

Na tváři se mu objevila stopa úsměvu. „Věděl jsem, že s vámi mohu počítat.“

Paige se nad něho naklonila a políbila ho na čelo. „Zavřete oči a spěte.“

„Dobrou noc, Paige.“

„Dobrou noc, John.“

John Cronin přikývl a zavřel oči, po tváři se mu rozlil blažený úsměv.

Paige seděla a dívala se na něho, přemýšlela o tom, co by měla udělat. Vzpomněla si, jak byla vyděšená při své první vizitě s doktorem Radnorem. Je už v bezvědomí šest týdnů. Její životní funkce jsou oslabené. Nemůžeme už pro ni nic udělat. Dnes odpoledne vytáhneme zásuvku. Co je špatného na tom zbavit lidskou bytost utrpení?

Pomalú, jakoby se pohybovala pod vodou, Paige vstala a šla do skříně v rohu místnosti, kde byla láhev inzulinu pro případ první pomoci. Vzala láhev a zůstala stát. Hleděla na ni. Potom ji odzátkovala. Naplnila injekční stříkačku inzulinem a vrátila se zpět k lůžku Johna Cronina. Byl ještě čas couvnout. Ležím tady jako lapené zvíře... To není život - to je umírání. Pro Kristovy rány, pomozte mi!

Paige se nahnula dopředu a pomalu vstřikovala inzulin do hadičky připevněné ke Croninově paži.

„Spi dobře,“ zašeptala Paige. Neuvědomovala si, že pláče. Vrátila se domů a zůstala vzhůru po zbytek noci. Myslela na to, co se stalo. V šest hodin ráno měla telefonát od jednoho z praktikantů v nemocnici.

„Je mi líto, ale mám špatné zprávy, doktorko Taylorová. Váš pacient John Cronin dnes ráno zemřel na zástavu srdce.“ Službu konajícím lékařem byl toho rána doktor Artur Kane.

31.

Onehdy, když měl Ken Mallory jít do divadla, usnul. Toho večera v Opera House v San Franciscu sledoval Rigoletta a bavil se po celou dobu představení. Seděl v lóži spolu s Lauren Harrisonovou a jejím otcem. Během přestávky jej ve foyeru opery Alex Harrison seznámil se spoustou svých přátel.

„To je můj budoucí zeť a vynikající lékař, Ken Mallory.“ Být zetěm Alexe Harrisona znamenalo dost na to, aby to z něj samo o sobě udělalo vynikajícího lékaře.

Po představení se Harrisonovi a Mallory odebrali na pozdní večeři do elegantní restaurace hotelu Fairmont. Malloryho bavily uctivé pozdravy, jimiž maitre d'gave vítal Alexe Harrisona, zatímco je vedl ke stolu. Od této chvíle si budu moci dovolit taky taková místa, říkal si Mallory, a každý bude vědět, kdo jsem.

Když si objednali, řekla Lauren: „Miláčku, myslím, že bychom mohli uspořádat večírek, na kterém bychom oznámili naše zasnoubení.“ „To je dobrý nápad,“ řekl otec. „Uděláme to ve velkém stylu. Co říkáš, Kene?“ V Malloryho mozku zazněl varovný signál. Zásnubní večírek by mohl přinést příliš publicity. Nejprve se musím zbavit Kat. Trocha peněz by to mohla spravit. Mallory proklínal tu hloupou sázku. Pro pouhých deset tisíc dolarů by teď mohla být ohrožena celá jeho skvělá budoucnost. Dovedl si představit, co by se stalo, kdyby se pokoušel vysvětlit Harrisonovým případ s Kat. Mimochodem zapomněl jsem se zmínit, že jsem již zasnouben s jednou doktorkou v nemocnici. Je černoška...

Nebo: Chcete slyšet něco legračního? Vsadil jsem se s kluky v nemocnici o deset tisíc dolarů, že budu souložit s tou černou doktorkou...

Nebo: Už jsem jednu svatbu plánoval...

Ne, uvažoval. Musím najít způsob, jak se zbavit Kat.

Dívali se na Malloryho v očekávání.

Mallory se usmál. „Večírek je ohromný nápad.“

Lauren řekla nadšeně: „Dobře. Začnu s přípravami. Vy muži nemáte vůbec tušení, co takový večírek potřebuje.“

Alex Harrison se otočil k Mallorymu. „Už jsem začal myslet na tebe, Kene.“

„Ano, pane?“

„Gary Gitlin, šéf nemocnice North Shore, je můj dobrý přítel z golfu. Vyprávěl jsem mu o tobě a on si nemyslí, že by byl nějaký problém přijmout tě do jeho nemocnice. Je velmi prestižní, to víš.“

A zároveň ti zařídím tvou vlastní praxi.“

Mallory poslouchal a zaplavoval ho pocit štěstí. „To je skvělé.“

„Samozřejmě že si vytvoření lukrativní klientely vyžádá pár let práce, ale myslím, že v prvním či druhém roce budeš schopen vydělat si dvě stě nebo tři sta tisíc dolarů.“

Dvě stě nebo tři sta tisíc dolarů! Můj Bože! uvažoval Mallory. Mluví o tom jakoby nic. „To..., to bude skvělé, pane.“

Alex Harrison se smál. „Kene, chystám se být tvým tchánem, zapomeň na to obchodnické, pane,. Říkej mi Alexi.“

„Dobře, Alexi.“

„Vidíš, nikdy jsem se nevdávala v červnu,“ řekla Lauren. „Vyhovuje ti červen, miláčku?“ Jakoby slyšel hlas Kat: Nevíš, jaké datum bychom mohli vybrat? Myslela jsem, snad červen.

Mallory vzal Laureninu ruku do své. „To je výborné.“ Dává mi to spoustu času, abych to vyřídil s Kat, rozhodl se Mallory. Usmál se sám pro sebe. Nabídnou jí nějaké peníze z těch, které jsem vyhrál, když jsem ji dostal do postele.

„Na jihu Francie máme jachtu,“ vyprávěl Alex Harrison. „Chtěli byste vy dva jako svatební cestu francouzskou Riviéru? Můžete tam letět naším Gulfstreamem“

Jachta. Francouzská Riviéra. Bylo to, jako když se uskutečňuje rozmarný nápad. Mallory se podíval na Lauren.

„Líbánky s Lauren budou skvělé kdekoliv.“

Alex Harrison přikývl. „Dobře. Vypadá to, že všechno vychází skvěle.“ Usmál se na dceru. „Budeš mi chybět, dítě.“

„Nepřijdeš o mne, tati. Získáš doktora.“

Alex Harrison přikývl. „A zatraceně dobrého. Nikdy ti nebudu moci dost dobře poděkovat za záchranu života, Kene.“

Lauren stiskla Mallorymu ruku. „Já mu poděkuji za tebe.“

„Kene, proč bychom nemohli mít příští týden společný oběd?“ řekl Alex Harrison. „Vybereme si nějaké ucházející místo pro ordinace, snad v Post Building, a já ti domluvim schůzku s Gary Gitlinem.“

Spousta mých přátel už touží se s tebou seznámit.“

„Myslím, že bys to mohl přestylizovat, tati,“ podotkla Lauren. Otočila se ke Kenovi. „Mluvila jsem o tobě se svými přáteli a také oni jsou dychtívi tě vidět, pouze já jim to nedovolím.“ „Kromě tebe mě nikdo nezajímá,“ řekl Mallory vášnivě.

Když si nastoupili do rolls-royce se šoférem, Lauren se zeptala:

„Kde ti můžeme zastavit, drahý?“

„U nemocnice. Musím se podívat ještě na několik pacientů.“ Neměl vůbec v úmyslu jít za pacienty. V nemocnici měla službu Kat.

Lauren jej pohládila po tváři. „Můj ubohý chlapečku. Ty tak tvrdě pracuješ.“

Mallory přikývl. „To nevadí. Pokud pomáhám lidem.“

Mallory šel rychle do šatny doktorů a převlékl si své společenské sako.

Našel Kat na geriatrickém oddělení.

„Ahoj, Kat.“

Zlobila se. „Měli jsme včera večer schůzku, Kene.“

„Já vím. Je mi to líto, nebyl jsem schopen přijít a...“

„To už bylo během minulého týdne potřetí. Co se děje?“

Začínala ho pěkně otravovat. „Kat, musím s tebou mluvit. Je tady nějaká volná místnost?“ Chvilí uvažovala. „Jeden pacient byl propuštěn z tří sta patnáctky.“

Pojďme tam“

Vyšli na chodbu. Přistoupila k nim sestra. „Ach, doktore Mallory!“

Sháněl se po vás doktor Peterson. On...“

„Řekněte mu, že jsem zaneprázdněn.“ Vzal Kat v podpaží a vedl ji k výtahu.

Když přijeli do třetího poschodí, vklouzli tiše na chodbu a šli do pokoje číslo 315. Mallory za nimi zavřel dveře. Byl s nervy na dně. Celá jeho zlatá budoucnost závisí na příštích několika minutách. Vzal Kat za ruku. Musel být upřímný.

„Kat, ty víš, že jsem do tebe blázen. Nikdy v životě jsem k nikomu necítil to, co k tobě. Ale, zlato, nápad mít dítě právě teď... dobře..., copak nevidíš, jak to může být zlé? Myslím... My oba pracujeme ve dne v noci, nevyděláváme dostatek peněz na to, abychom...“ „Ale můžeme se na to zařídít,“ řekla Kat. „Miluji tě, Kene, a já...“ „Počkej. Já jen žádám, abychom to na chvíli odložili. Nech mě, abych dokončil smlouvu v nemocnici a někde nějak začal v soukromé praxi.“

Možná se vrátíme na Východ. Za pár let se budeme moci vzít a dovolit si dítě.“

„Za pár let? Ale řekla jsem ti, že jsem těhotná.“

„Já vím, miláčku, ale jak dlouho to je, teď... dva měsíce? Je ještě spousta času na potrat.“ Kat se na něj podívala, byla v šoku. „Ne! Nechci potrat. Chci, abychom se vzali. Teď hned.“ Máme jachtu na jihu Francie. Chtěli byste vy dva svatební cestu na francouzskou Riviéru? Můžete tam letět naším Gulf streamem.

„Už jsem řekla Paige a Honey, že se budeme brzy brát. Půjdu mi za družičky. A řekla jsem jim také o dítěti.“

Mallory měl pocit, jako by jím projelo chladné ostří. Věci se mu začaly vymykat z rukou. Kdyby se o tom dozvěděli Harrisonovi, byl by konec. „To jsi neměla dělat.“

„Proč ne?“

Mallory se pokusil o úsměv. „Chci držet náš osobní život v soukromí.“ Zařídím ti tvou vlastní praxi... V prvním či druhém roce budeš schopen vydělat si dvě stě nebo tři sta tisíc dolarů. „Kat, ptám se tě naposledy. Půjdeš na potrat?“ Chtěl, aby řekla ano, snažil se, aby v jeho hlase nebylo znát zoufalství.

„Ne.“

„Kat...“

„Nemohu, Kene. Vyprávěla jsem ti, jak jsem se cítila po potratu, když jsem byla ještě děvče. Přisahal jsem si, že už něco podobného nechci nikdy prožít znovu. Už se mě neptej.“ A v té chvíli Ken Mallory pochopil, že nemá naději. Nemá na vybranou. Asi ji bude muset zabít.

32.

Honey se každý den těšila na pacienta v pokoji číslo 306. Jmenoval se Sean Reilly a byl to hezký Ir s černými vlasy a černými jiskrnými očima. Honey mu hádala necelých čtyřicet let.

Když ho Honey poprvé uviděla při vizitě, podívala se na jeho kartu a řekla: „Vidím, že jste tady s cholecystitidou.“

„Myslel jsem, že mi chtějí odstranit žlučník.“

Honey se usmála: „To je totéž.“

Sean spočinul svými černými očima na ní. „Mohou mi vyříznout všechno kromě srdce. To náleží vám.“

Honey se zasmála. „Lichotky uplatníte všude.“

„Doufám, zlato.“

Kdykoliv si Honey vyšetřila pár minut, zaskočila na kus řeči za Seanem. Byl milý a zábavný.

„To je cenné být operován, když jste nablízku, děvchenko...“

„Jste z ní nervózní, vidíte?“ zeptala se.

„Ne, pokud mě budete operovat vy, lásko.“

„Nejsem chirurg, jsem internista.“

„Mají internisté povoleno večerět se svými pacienty?“

„Ne. Existuje předpis, který to zakazuje.“

„Porušují internisté někdy předpisy?“

„Nikdy.“ Honey se smála.

„Myslím, že jste okouzlující,“ řekl Sean.

Ještě nikdo před ním tohle Honey neřekl. Začervenala se. „Děkuji vám.“

„Jste svěží ranní rosa na polích v Killarney.“

„Byl jste někdy v Irsku?“ zeptala se Honey.

Zasmál se. „Ne, ale slibuji vám, že tam jednou pojedeme spolu.“

Uvidíte.“

Byl to veselý irský chlapík a kromě toho...

To odpoledne, když Honey přišla za Seanem, mu řekla: „Jak se vede?“ „Teď lépe, když vás vidím. Přemýšlela jste o naší společné večeři?“ „Ne,“ řekla Honey. Lhala.

„Doufal jsem, že po operaci vás mohu pozvat. Nejste zasnoubená nebo vdaná nebo tak něco hloupého, vidíte?“

Honey se usmála. „Nic tak hloupého.“

„Výborně! Ani já ne. Kdo by mě chtěl?“

Spousta žen, pomyslela si Honey.

„Jestli máte ráda domácí kuchyni, tak já jsem velký kuchař.“ „Uvidíme.“ Když Honey přišla do Seanova pokoje následujícího rána, řekl: „Mám pro vás malou pozornost.“ Podal jí arch pokresleného papíru. Byla na něm laskavě idealizující skica Honey.

„To se mi líbí!“ řekla Honey. „Jste vynikající umělec!“ Tu si vzpomněla na slova věštkyň: Zamilujete se. Je to umělec. Najednou se na Seana podívala zvláštně.

„Něco jsem udělal špatně?“

„Ne,“ řekla Honey pomalu. „Ne.“

Pět minut nato Honey vstoupila do pokoje Frances Gordonové. Věštkyň stále odmítala sérii testů.

„Přichází Panna!“

Honey řekla: „Vzpomínáte si, jak jste mi řekla, že se zamiluji do nějakého... umělce?“

„Ano.“

„Dobře, já... já si myslím, že jsem ho potkala.“

Frances Gordonová se usmála. „Vidíte to? Hvězdy nikdy nelžou.“ „Mohla... mohla byste mi říci trochu o něm? O nás?“

„Tam v zásuvce jsou tarokové karty. Můžete mi je podat?“ Když jí Honey podávala karty, myslela si: Je to směšné! Vždyť tomu nevěřím!

Frances Gordonová vykládala karty. Pokyvovala si hlavou sama pro sebe, přikyvovala a usmívala se a najednou se zastavila. Tvář jí zbledla. „Oh, můj Bože!“ Pohlédla na Honey.

„Co... co se stalo?“ zeptala se Honey.

„Ten umělec. Říkáte, že jste se s ním už setkala?“

„Myslím, že ano. Ano.“

Hlas Frances Gordonové se naplnil smutkem. „Ubožák.“ Podívala se na

Honey. „Je mi to líto... Je mi to moc líto.“

Sean Reilly byl určen na operaci následujícího dne ráno.

8.15 hod. Doktor William Radnor byl na operačním sále číslo dvě a připravoval se na operaci.

8.25 hod. Nákladní automobil naplněný týdenní zásobou krve vjel pohotovostní branou do Oblastní nemocnice

Embarcadero. Řidič nosil nádoby s krví do krevní banky v suterénu. Eric Foster, službu konající stážista, právě popíjel kávu a krmil se sušenkami spolu s mladou sestrou Andreou.

„Kam to chcete?“ zeptal se řidič.

„Narovnejte to třeba tam.“ Foster ukázal do rohu.

„Dobře.“ Řidič naskládal vaky na zem a vytáhl formulář. „Potřebuji váš podpis.“

„Okey.“ Foster podepsal formulář. „Díky.“

„Za málo.“ Řidič odešel.

Foster se otočil k Andrei. „Kdepak jsme to skončili?“

„Říkal jsi mi, jak jsem roztomilá.“

„Správně. Kdybys nebyla vdaná, opravdu bych za tebou chodil,“ řekl lékař. „Nechceš si tak někdy trochu zašpásovat?“

„Ne. Můj manžel je boxer.“

„Aha. Nemáš sestru?“

„Budeš se divit, ale mám.“

„A je taky tak hezká jako ty?“

„Ještě hezčí.“

„Jak se jmenuje?“

„Marilyn.“

„Tak proč bychom si nemohli některý večer dát dvojistou schůzku?“ Zatímco takto žvanili, začal cvakat fax. Foster si toho nevšiml.

8.45 hod. Doktor Radnor začal s operací Seana Reillyho. Zpočátku probíhala hladce. Operační sál fungoval jako dobře naolejovaný stroj, který obsluhují profesionálně skvěle schopní lidé.

9.05 hod. Doktor Radnor se dostal k váčkovitému vývodu. Operace až do této chvíle probíhala jako podle učebnice.

Jakmile začal vyřezávat žlučník, sklouzla mu ruka a skalpel prořízl tepnu. Krev se řinula ven.

„Ježíši!“ Pokusil se zastavit proud krve.

Anesteziolog vykřikl. „Krevní tlak klesl na 95. Je v šoku!“

Radnor se obrátil k sestře sledující krevní oběh. „Dejte mu okamžitě více krve!“

„Hned, doktore.“

9.06 hod. Telefon zvonil v krevní bance.

„Nechod pryč,“ řekl Foster Andrei. Šel kolem faxu, který ukončil tiskání, a zvedl telefon. „Krevní banka.“ „Potřebuji čtyři jednotky typu 0 na operační sál číslo dvě. Ihned.“ „Rozumím.“ Foster položil sluchátko a šel do rohu, v němž byla uskladněna krev. Vytáhl čtyři vaky a položil je na odstavený kovový vozík, který se používal pro takové případy. Ještě jednou zkontroloval vaky. „Typ 0,“ řekl hlasitě. A běžel pro nějakého ošetřovatele.

„Co se děje?“ zeptala se Andrea.

Foster se podíval před sebe na rozpis. „Tak to vypadá, že je zle s jedním pacientem doktora Radnora.“

9.10 hod. Ošetřovatel přišel do krevní banky. „Tak co máme?“

„Dejte to na operační sál číslo dvě. Čekají na to.“

Díval se, jak ošetřovatel odváží vozík pryč, potom se otočil k

Andrei. „Vypověj mi o své sestře.“

„Je taky vdaná.“

„A já...“

„Andrea se usmála. „Ale má ráda zpestření.“

„Opravdu?“

„Jenom tak kecám. Musím zpátky do práce, Eriku. Díky za kávu a sušenky.“ „Není zač.“ Díval se za ní, jak odchází. To je slepice!

9.12 hod. Ošetřovatel čekal na výtah do druhého poschodí.
9.13 hod. Doktor Radnor dělal maximum, aby minimalizoval katastrofu.
„Kde je ta zpropadená krev?“
9.15 hod. Ošetřovatel zaklepal na dveře operačního sálu číslo dvě a sestra mu šla otevřít.
„Díky,“ řekla. Přinesla vaky dovnitř. „Už je to tu, pane doktore.“
„Začněte to do něj pumpovat. Rychle!“
V krevní bance Erik Foster právě dopíjel svou kávu a myslel na Andreu. Všechny pěkné kočky jsou už vdané.
Šel ke stolu kolem faxu. Vytáhl z faxu papír a četl: Varovné upozornění # 687, 25. červen: krevní obraz červených krvinek, čerstvě zmrazené plazma. Jednotky CB83711, CB800007. Společnost krevní banky pro Kalifornii, Arizonu, Washington, Oregon. Byly distribuovány krevní produkty, které při testech opakovaně reagovaly na protilátky HIV, typ 1.
Na chvíli strnul, pak šel ke svému stolu, sebral fakturu, kterou podepsal za vaky krve, jež byla před chvílí dodána. Podíval se na číslo faktury. Číslo na varovném faxu bylo identické.
„Ach, můj Bože!“ řekl. Vzal telefon. „Dejte mi okamžitě operační sál číslo dvě!“ „Rychle!“ Ozvala se sestra.
„Tady krevní banka. Právě jsem vám poslal čtyři jednotky. Typ nula.
Nepoužívejte je! Okamžitě vám posílám jinou čerstvou krev.“
Sestra řekla: „Lituji, ale je příliš pozdě.“
Doktor Radnor přinesl ty zprávy Seanu Reillymu.
„Stala se chyba,“ řekl Radnor. „Strašná chyba. Dal bych nevím co za to, kdyby se nestala.“
Sean na něj hleděl v šoku. „Můj Bože! Zemřu.“
„Budeme do šesti nebo osmi týdnů vědět, jestli jste HIV pozitivní.
A pokud budete, ještě to nezbytně neznamená, že dostanete AIDS.
Uděláme všechno, co bude v našich silách.“
„Co, u všech čertů, chcete pro mě udělat, než to, co jste už udělali?“ řekl Sean hořce. „Jsem mrtvý muž.“

Když Honey uslyšela tu zprávu, úplně ji to zlomilo. Vzpomněla si na slova Frances Gordonové. Ubožák.
Když Honey přišla do pokoje, Sean Reilly spal. Posadila se na židli vedle jeho lůžka a dlouho si ho prohlížela.
Otevřel oči a uviděl Honey. „Zdálo se mi, že sním a že neumírám.“
„Seane...“
„Přišla jste se podívat na mrtvolu?“
„Prosím, tak nemluvte.“
„Jak se to mohlo stát!“ vykřikl.
„Někdo udělal chybu, Seane.“
„Bože, nechci zemřít na AIDS!“
„Někteří lidé, kteří jsou HIV pozitivní, nemusí nikdy dostat AIDS.
Irové mají štěstí.“
„Přeji si, abych vám mohl věřit.“
Vzala jeho ruce do svých. „Budete muset.“
„Nejsem věřící,“ řekl Sean, „ale zcela určitě budu!“
„Budu se modlit s vámi,“ řekla Honey.
Kysele se usmál. „Myslím, že můžeme na tu naši večeři zapomenout, co?“
„Ach, ne. Nevzdávejte se tak snadno. Já se na to těším.“
Chvilí ji vážně pozoroval. „Myslíte to doopravdy, nebo ne?“
„Vsaďte se, že ano! Bez ohledu na to, co se stane. Vzpomeňte si, slíbil jste mi vzít mě s sebou do Irska.“

33.

„Jsi v pořádku, Kene?“ zeptala se Lauren. „Připadáš mi nějaký napjatý, miláčku.“
Byli spolu sami v prostorné Harrisonově knihovně. Služebná a vrchní sluha podávali večeři s šesti chody a během ní on a Alex Harrison říkej mi Alexi - hovořili o skvělé Malloryho budoucnosti.
„Proč jsi tak napjatý?“
Protože ta těhotná černá děvka očekává, že se s ní ožením. Protože zpráva o našem zasnoubení může být každou minutu vyrazena a ona, když o tom uslyší, všechno udá.
Vzal Lauren za ruku. „Myslím, že pracuji příliš mnoho. Pacienti nejsou pro mne jenom pacienty, Lauren. Jsou to lidé, kteří mají těžkosti. A já si nemohu pomoci, abych se o ně nebál.“
Pohladila ho po tváři. „To je jedna z věcí, pro které tě miluji, Kene. Jsi tak starostlivý.“
„Mám dojem, že jsem byl tak vychován.“
„Ach, zapomněla jsem ti říct, redaktor společenské rubriky v časopisu Chronicle a fotoreportér sem přijdou v pondělí, aby udělali interview.“ Bylo to jako rána do žaludku.
„Budeš tady se mnou, vid', miláčku? Chtějí tvoji fotografii.“ „Viš..., viš, já bych rád, ale mám právě ten den službu v nemocnici.“ Měl v hlavě chaos. „Lauren, myslíš, že je to dobrý nápad, dělat teď interview? Myslím tím, nebylo by lépe počkat do...?“ Lauren se zasmála. „Ty neznáš novináře, zlato. Jsou jako policejní psi. Ne, je mnohem lepší mít to za sebou už teď.“ Pondělí!

Druhého dne ráno Mallory vystopoval a chytil Kat v pracovně. Vypadala unaveně a vychrtlá. Neměla make-up a její vlasy byly rozčuchané. Lauren by nikdy nedovolila, aby vypadala takto, napadlo Malloryho.

„Ahoj, miláčku!“

Kat neodpověděla.

Mallory ji vzal v podpaždí. „Hodně jsem o nás přemýšlel, Kat. Nespál jsem celou tuto noc. Nikdo jiný pro mne neexistuje. Měla jsi pravdu a já se mýlil. Ty zprávy přišly jako blesk. Chci, abys měla naše dítě.“ Náhle vroucně pohlédl do Katiny tváře.

„Myslíš to vážně, Kene?“

„Samozřejmě že ano.“

Objala ho kolem krku. „Díky Bohu! Ach, miláčku. Tak jsem se bála.

Nevím, co bych si bez tebe počala.“

„Už se o to neboj. Od této chvíle už všechno půjde báječně.“ Nikdy se nedovíš, jak báječně. „Podívej, mám volno v neděli večer. A co ty?“

Chytila ho za ruku. „Udělám si volno.“

„Skvělé! Dáme si dobrou večeři a pak půjdeme k tobě na skleničku.

Myslíš, že se ti podaří zbavit se Paige a Honey? Chci, abychom byli sami.“

Kat se usmála. „Žádný problém. Ani nevíš, jak jsi mě udělal šťastnou. Už jsem ti řekla, jak moc tě miluji?“

„Já tebe také. V neděli večer ti dokážu, jak moc.“

Když o tom Mallory přemýšlel, rozhodl se pro spolehlivý plán. Propracoval jej do nejmenších detailů. Na Katině smrti nesmělo zůstat nic, co by na něj mohlo vrhnout podezření.

Bylo příliš riskantní vzít to, co potřebuje, z nemocniční lékárny, protože po Bowmanově aféře byla bezpečnostní opatření utužena. Místo toho se tedy Mallory v neděli dopoledne vydal hledat lékárnu daleko od svého bydliště.

Většina lékáren byla v neděli zavřená, a tak prošel půl tuctu, než jednu našel.

Lékárník za pultem pozdravil: „Dobré ráno. Mohu vám nějak pomoci?“ „Ano. Přišel jsem do těchto míst za jedním pacientem a chci mu vyzvednout recept.“ Položil na stůl svůj recept a něco na něj napsal.

Lékárník se usmál. „Málo lékařů dnes jezdí na pacientovo zavolání.“ „Já vím. Je to ale škoda, ne? Lidem je to však jedno.“ Podal lístek lékárníkovi.

Ten se na něj podíval a pokýval hlavou. „Bude to za pár minut.“ „Děkuji vám.“ Krok první.

Dopoledne se Mallory zastavil v nemocnici. Nezdržel se tam déle než deset minut, a když odcházel, nesl si malý balíček. Krok druhý.

Mallory vše zorganizoval tak, aby se setkal s Kat na večeři v restauraci U Obchodníka Vica. Čekal tam na ni, dokud nepřišla. Pozoroval ji, jak přichází ke stolu, a uvažoval. To je Poslední večeře, ty děvko.

Vstal a obdaroval ji hřejivým úsměvem. „Ahoj, panenka. Vypadáš báječně.“ A musel si přiznat, že to byla pravda. Vypadala senzačně. Mohla by být modelkou. A v posteli je nepřekonatelná. Jediné, co jí chybí, je, uvažoval Ken, takových nějakých dvacet miliónů dolarů, kompromis - pár miliónů.

Kat si opět uvědomovala, jak mnoho žen v restauraci nemůže spustit oči z Kena, jak jí ho závidí. Ale on měl oči jenom pro ni. Byl to zase ten starý Ken, něžný a pozorný.

„Jaký jsi měla den?“ zeptal se.

Podívala se. „Hodně práce. Tři operace ráno a dvě odpoledne.“

Naklonila se dopředu. „Vím, že je to příliš brzy, ale přísahám, že když si oblékám šaty, cítím dítě kopat.“

Mallory se usmál. „Možná už chce ven.“

„Mohli bychom jít na ultrazvuk a nechat si zjistit, jestli je to kluk nebo holčička. Pak budu moci už pro něho nakupovat oblečení.“

„To je výborný nápad.“

„Kene, můžeme si domluvit datum svatby? Ráda bych ji měla co nejdříve.“

„Žádný problém.“ řekl Mallory prostě. „Můžeme požádat o povolení už příští týden.“

„To je báječné!“ Okamžitě ji napadla myšlenka. „Snad bychom si mohli dopřát několik dní volna a někam se vydat na svatební cestu. Ale ne příliš daleko - třeba do Oregonu nebo do Washingtonu.“

Omyl, dítě. Já budu mít libánky v červnu na své jachtě na francouzské Riviéře.

„Zní to skvěle. Řeknu to doktoru Wallacemu.“

Kat mu stiskla ruku. „Děkuji ti,“ řekla a měla hrdlo sevřené dojetím. „Budu pro tebe tou nejlepší ženou na celém světě.“

„O tom nepochybuji.“ Mallory se usmál. „Teď musíš jíst zeleninu.“

Chceme, aby naše dítě bylo zdravé, nebo ne?“

Odešli z restaurace v 9.00 hodin. Jak přicházeli ke Katinu bytu,

Mallory řekl: „Víš jistě, že Paige a Honey nebudou doma?“

„Vím to určitě,“ řekla Kat. „Paige je v nemocnici ve službě a Honey jsem řekla, že ty i já bychom chtěli být sami.“ Hovno!

Všimla si výrazu jeho obličeje. „Stalo se něco?“

„Ne, děvkenko. Řekl jsem ti, že mám pouze rád, když naše soukromé věci zůstávají soukromými.“ Musím být opatrný, pomyslel si. Velmi opatrný. „Tak si pospěšme.“ Jeho netrpělivost Kat vzrušovala.

V bytě Mallory řekl: „Tak pojďme do ložnice.“

Kat se zazubila. „To je dobrý nápad.“

Mallory pozoroval, jak se svléká, a uvažoval. Má pořád nádhernou postavu. Dítě by ji zničilo.

„Ty se nesvlékneš, Kene?“
„Ale jistě.“ Vzpomněl si na okamžik, kdy dosáhla toho, aby se svlékl, a pak odešla. Dobrá, teď za to bude pykat. Pomalu si odkládal šaty. Mohu to provést? byl zvědav. Téměř se chvěl nervozitou. To, co udělám, je její vina. Ne moje. Dal jsem jí možnost vycouvat, ale ona je příliš tupá, aby to přijala. Vklouzl vedle ní do postele a cítil proti sobě její žhavé tělo. Začali se navzájem hladit a on pozoroval, jak jej to vzrušuje. Vnikl do ní a ona začala sténat.
„Ach, miláčku...“, je to tak nádherné...“ Pohybovala se stále rychleji a rychleji. „Ano..., ano..., ach, můj Bože!... Nepřestávej...“ A její tělo začalo sebou křečovitě škubat. Prudce se zachvěla a pak zůstala klidná ležet v jeho náručí. Roztouženě se k němu otočila. „Byl jsi...?“
„Jistěže,“ zalhal Mallory. Byl příliš napjatý. „Dáš si něco k pití?“
„Ne. Neměla bych. Dítě...“
„Ale oslavujeme, kotě. Jedna sklenička neuškodí.“
Kat váhala. „Tak dobře. Ale jenom maličko.“ Kat chtěla vstát z postele. Mallory ji zadržel. „Ne, ne. Zůstaň ležet, maminko. Musíš si zvykat na to být hýčkána.“ Kat se dívala, jak jde Mallory do obývacího pokoje, a uvažovala:
Jsem ta nejšťastnější žena na světě!
Mallory přistoupil k malému baru a nalil skotskou do dvou sklenic. Podíval se směrem k ložnici, aby se ujistil, že ho Kat nevidí, potom šel k pohovce, kde měl sako. Vzal z kapsy malou lahvičku a vylil její obsah do Katiny sklenice. Vrátil se k baru, namíchal Katin drink a přičichl k němu. Nevycházel z něho žádný zápach. Vzal obě sklenice do ložnice a podal Kat její nápoj.
„Připijme na zdraví našeho dítěte,“ řekla Kat.
„Dobře. Na naše dítě.“
Ken sledoval Kat, jak polyká svůj nápoj.
„Najdeme si někde pěkný byt,“ řekla zasněně. „Zařídím dětský pokoj. Naše dítě si pěkně rozmážíme, nebo ne?“ Upila další doušek.
Mallory přikývl. „Naprosto.“ Zadíval se na ni pozorněji. „Jak se cítíš?“
„Skvěle. Tak jsem se o nás bála, drahý, ale už ne, teď už se nebojím.“
„Tak to je dobře,“ řekl Mallory. „Nemáš se čeho bát.“
Katina víčka těžkla. „Ne,“ řekla. „Není se čeho bát.“ Začínala jí splývat slova. „Kene, cítím se nějak podivně.“ Všechno se s ní začínalo točit.
„Nikdy jsi neměla otěhotnět.“
Hleděla na něj tupě. „Cože?“
„Všechno jsi zkazila, Kat.“
„Zkazila...?“ Nebyla schopná se soustředit.
„Vstoupila jsi mi do cesty.“
„C... c...?“
„Nikdo mi už nestojí v cestě.“
„Kene, mám závrat.“
Stál tam a pozoroval ji.
„Kene..., pomoz mi, Kene...“ Hlava jí padla na polštář.
Mallory se podíval na hodinky. Bylo ještě dost času.

34.

Honey přišla do bytu jako první a zakopla o Katino zmrzačené tělo. Leželo v kaluži krve na podlaze koupelny, oplzle roztažené proti studeným bílým kachličkám. Vedle ní ležela krví potřísněná kyreta. Krvácela z dělohy. Honey zůstala v šoku stát. „Oh, můj Bože!“ Její hlas zněl přiškrčeně. Klekla si vedle těla a vložila chvějící se prst na krční tepnu. Žádný puls. Honey běžela zpět do obývacího pokoje, vzala telefon a vytočila 911. Ozval se mužský hlas: „Devět - jedna - jedna. Pohotovost.“ Honey stála u telefonu úplně paralyzovaná, neschopná promluvit.
„Devět - jedna - jedna. Pohotovost... Haló...?“
„P... pomoc! Já... tady je...“ Slova ji dusila. „Ona... ona je mrtvá.“
„Kdo je mrtvý, slečno?“
„Kat.“
„Vaše kočka je mrtvá?“
„Ne!“ plakala Honey. „Kat je mrtvá. Pošlete sem někoho, okamžitě.“
„Paní...“
Honey položila sluchátko. Chvějícími se prsty volila číslo nemocnice. „Doktorku T... Taylorovou.“ Její hlas se trápil šepotem.
„Okamžik, prosím.“
Honey sevřela telefon a čekala dvě minuty, než uslyšela Paigin hlas.
„Doktorka Taylorová.“
„Paige! Ty... ty musíš hned přijít domů!“
„Honey? Co se stalo?“

„Kat je... mrtvá.“
„Cože?“ Z Paigina hlasu zaznívala nedůvěra. „Jak?“
„To... to vypadá, jako že se pokusila o potrat.“
„Ach, Bože! Dobře. Budu tam co nejdříve.“

Než Paige dorazila domů, byli už v bytě dva policisté, detektiv a soudní lékař. Honey ležela ve své ložnici uklidněna silnými sedativy. Soudní lékař byl nakloněn nad Katiným nahým tělem. Ve chvíli, kdy Paige vstoupila do zakrvácené koupelny, vzhledl detektiv od práce.

„Kdo jste?“

Paige zírala na mrtvé tělo. Její tvář byla bledá. „Jsem doktorka Taylorová. Bydlím tady.“

„Vy mi snad můžete pomoci. Jsem inspektor Burns. Snažil jsem se mluvit s tou druhou dámou, která tady bydlí. Je hysterická. Doktor jí dal sedativa.“

Paige se odvrátila od hrůzného výjevu na podlaze. „Co..., co chcete vědět?“

„Bydlela zde?“

„Ano.“

Budu mít s Kenem dítě.

„Vypadá to, že se snažila dát pryč dítě a udělala to špatně,“ řekl detektiv.

Paige stála bez hnutí a myšlenky se jí v hlavě vířily. Když promluvila, řekla: „Nevěřím tomu.“

Inspektor Burns ji okamžik pozoroval. „Proč tomu nevěříte, paní doktorko?“

„Chtěla to dítě.“ Začínala zvolna uvažovat jasněji. „Otec to nechtěl.“

„Otec?“

„Doktor Ken Mallory. Pracuje v Oblastní nemocnici Embarcadero. Nechtěl si ji vzít. Podívejte se, Kat je - byla,“ bylo tak bolestné říci byla - „lékařkou. Kdyby chtěla jít na potrat, v žádném případě by to nezkoušela sama v koupelně.“ Paige zavrtěla hlavou.

„Tady něco nehraje.“

Soudní lékař vstal. „Možná to zkusila sama, protože si nepřála, aby se o dítěti někdo dozvěděl.“

„To není pravda. Řekla nám o tom.“

Inspektor Burns pozoroval Paige. „Byla toho večera sama?“

„Ne. Měla schůzku s doktorem Mallorym.“

Ken Mallory ležel v posteli a pečlivě zkoumal všechny události večera. Přehrával si každý krok, který provedl, a ujišťoval sám sebe, že neudělal chybu. Perfektní, usoudil. Ležel v posteli a divil se, proč to policii trvá tak dlouho, a zatímco tak uvažoval, ozval se zvonek u dveří. Mallory jej nechal zvonit třikrát, potom vstal, přehodil si župan přes pyžamo a vyšel do obývacího pokoje. Zastavil se před dveřmi. „Kdo je tam?“ řekl ospale.

Ozval se hlas: „Doktor Mallory?“

„Ano.“

„Inspektor Burns. San Francisco, oddělení policie.“

„Policie?“ Vložil do hlasu správný tón překvapení. Otevřel dveře.

Muž, který stál na chodbě, mu ukázal odznak. „Mohu dál?“

„Ano. Proč to všechno?“

„Znáte doktorku Hunterovou?“

„Jistěže znám.“ Úlek mu přeběhl po tváři. „Stalo se něco Kat?“

„Byl jste s ní večer?“

„Ano. Můj Bože! Řekněte mi, co se stalo! Je v pořádku?“

„Bojím se, že nesu špatnou zprávu. Doktorka Hunterová je mrtvá.“

„Mrtvá? Tomu nevěřím. Jak?“

„Zdá se, že se nejspíš pokoušela udělat si sama potrat a dopadlo to špatně.“

„Oh, můj Bože!“ řekl Mallory. Klesl na židli. „To je moje chyba.“

Inspektor jej pozorně sledoval. „Vaše chyba?“

„Ano. Já..., doktorka Hunterová a já jsme se měli brát. Řekl jsem jí, že si nemyslím, že je teď právě vhodná doba mít dítě. Chtěl jsem počkat a ona souhlasila. Navrhl jsem jí, aby šla do nemocnice, a tam by se o to postarali, ale ona se musela rozhodnout... Já..., nemohu tomu věřit.“

„Kdypak jste od doktorky Hunterové odešel?“

„Muselo být kolem desáté hodiny. Vysadil jsem ji u jejího bytu a odjel.“

„Nešel jste dovnitř?“

„Ne.“

„Mluvila doktorka Hunterová o tom, co má v úmyslu?“

„Myslíte o...? Ne. Ani slovo.“

Inspektor Burns mu podal vizitku. „Jestli si vzpomenete na něco, co by nám mohlo pomoci, doktore, budu rád, když mi dáte vědět.“

„Samozřejmě. Já..., nemáte ani tušení, jaký je to šok.“

Paige s Honey byly vzhůru celou noc, mluvily o tom, co se stalo Kat, vracely se k tomu stále znovu a znovu a nevěřily.

V devět ráno přišel inspektor Burns.

„Dobré ráno. Chtěl jsem vám říct, že jsem včera večer mluvil s doktorem Mallorym.“

„A co?“

„Řekl, že byli na večeři, potom že ji doprovodil k domu a odešel.“

„Lže,“ řekla Paige. Napadlo ji. „Počkejte! Nenašly se v Katině těle nějaké stopy spermatu?“

„Vlastně ano.“

„Tak pak,“ řekla Paige vzrušeně, „to dokazuje, že lže. Vzal ji do postele a...“

„O tom jsem s ním mluvil ráno. Říkal, že měli spolu styk před večeří.“

„Ach.“ Nechtěla se vzdát. „Jeho otisky prstů by měly být na kyretě, kterou ji zabil.“ Její hlas byl netrpělivý. „Našli jste otisky prstů?“

„Ano, doktorko,“ řekl trpělivě. „Byly její.“

„To není mož... počkejte! Měl tedy rukavice, a když skončil, otiskl její prsty na kyretu. Jak se vám to jeví?“

„Jako když někdo moc sledoval v televizi To je vražda, napsala.“

„Nevěříte, že Kat byla zavražděna, vidíte?“

„Bojím se, že nevěřím.“

„Provedli už pitvu?“

„Ano.“

„A s jakým výsledkem?“

„Lékařský vyšetřovatel uvádí, že jde o náhodnou smrt. Doktor Mallory mi řekl, že se rozhodla nemít dítě, takže nejspíš sama...“

„Šla do koupelny a sama se podřízla,“ přerušila ho Paige. „Proboha, inspektore! Ona byla lékařka, chirurg! Není na světě nic, co by ji přinutilo si to udělat.“

Inspektor Burns řekl zamyšleně. „Myslíte, že ji Mallory přemluvil k potratu, sám se ji pokusil pomoci a pak utekl, když se to nepodařilo?“

Paige nad tím zavrtěla hlavou. „Ne. Takhle se to nemohlo stát. Kat by s tím nikdy nesouhlasila. On ji po zralé úvaze zavraždil.“

Uvažovala nahlas. „Kat byla silná. Musela být v bezvědomí, když... to prováděl.“

„Pitva nepotvrdila žádné stopy ran nebo něčeho, co by dokazovalo, že byla v bezvědomí. Žádné podlitiny na hrdle...“

„Ani žádné stopy po uspávacích práscích, nebo...?“

„Nic.“ Sledoval výraz na Paigině tváři. „Podle mne to nevypadá na vraždu. Myslím, že doktorka Hunterová udělala chybné rozhodnutí a... je mi líto.“ Sledovala ho, jak míří ke dveřím. „Počkat!“ řekla Paige. „Máte motiv?“ Otočil se. „Ve skutečnosti ne. Mallory tvrdí, že ona sama souhlasila s tím potratem. To nám mnoho neříká, nebo snad ano?“ „To vám říká, že se stala vražda,“ trvala Paige neústupně na svém. „Paní doktorko, co nemáme, je nějaký důkaz. Je tu jeho slovo proti oběti, a ona je mrtvá. Je mi skutečně líto.“ Paige se za ním dívala.

Nedovolím, aby se z toho Ken Mallory dostal, pomyslela si zoufale.

Jason přišel za Paige. „Slyšel jsem, co se stalo,“ řekl. „Nemohu tomu uvěřit! Jak by si něco takového mohla udělat?“

„Neudělala si to,“ řekla Paige. „Byla zavražděna.“ Vyprávěla

Jasonovi o svém rozhovoru s inspektorem Burnsem. „Policie s tím nebude nic dělat. Myslí si, že to byla nehoda.

Jasone, je to moje vina, že je Kat mrtvá.“

„Tvoje vina?“

„Především já jsem ji přesvědčila, aby chodila s Mallorym. Ona to nechtěla. Začalo to jako hloupý žert, a pak... pak se do něho zamilovala. Ach, Jasone!“ „Nemůžeš se za to obviňovat,“ řekl pevně.

Paige se kolem beznadějně rozhlédla. „Už v tom bytě dál nemohu bydlet. Musím odtud odejít.“

Jason ji objal. „Pojď, vezmeme se teď hned.“

„To je příliš brzo. Myslím tím, že Kat ještě není...“

„Vím. Počkáme týden nebo dva.“

„Dobře.“

„Miluji tě, Paige.“

„Já tebe taky, miláčku. Není to hloupé? Cítím se vinna za to, že Kat i já jsme se zamilovaly, ale ona je mrtva a já žiji.“

Fotografie, která se v úterý objevila na titulní straně San Francisco Chronicle, ukazovala usměvavého Kena Malloryho v objetí s Lauren Harrisonovou. Titulek hlásal: „Dědička se provdává za doktora.“ Paige nemohla uvěřit tomu, co vidí. Kat byla mrtvá teprve dva dny a Ken Mallory oznamoval své zasnoubení s jinou ženou! Celou tu dobu, kdy sliboval Kat, že si ji vezme, plánoval svatbu s jinou. Proto zabil Kat. Aby ji odstranil z cesty!

Paige zvedla telefon a vytočila číslo ústřední policie. „Inspektora Burnse, prosím.“

Za malou chvíli už s inspektorem hovořila. „Tady je doktorka Taylorová.“

„Ano, paní doktorko.“

„Už jste viděl tu fotografii v ranním Chronicle?“

„Ano.“

„Takže tam je váš motiv!“ zvolala Paige. „Ken Mallory musel Kat umlčet dříve, než by se o ní dozvěděla Lauren Harrisonová. Musíte Malloryho zavřít.“ Skoro do telefonu křičela.

„Počkejte chvíli. Uklidněte se, doktorko. Možná máme motiv, ale už jsem vám řekl, nemám ani kousek důkazu. Sama jste

říkala, že by doktorka Hunterová musela být v bezvědomí předtím, než by jí Mallory mohl provést potrat. Potom, co jsem mluvil s vámi, hovořil jsem znovu s patologem. Nebyla nalezena žádná známka nějakého úderu, který by byl příčinou bezvědomí.“ „Pak jí musel dát sedativum,“ řekla Paige neústupně. „Možná chloralhydrát. Rychle účinkuje a...“ Inspektor Burns řekl trpělivě: „Doktorko, v jejím těle se nenašla žádná stopa po chloralhydrátu. Je mi líto - skutečně líto - ale nemůžeme zavřít muže, protože se chystá oženit. Nebo je to ještě něco jiného?“ Všechno je jiné. „Ne,“ řekla Paige. Práskla se sluchátkem, posadila se a uvažovala. Mallory musel dát Kat nějakou drogu. Nejsnáze dostupným místem mohla být pro něho nemocniční lékárna. O patnáct minut později byla Paige na cestě do Oblastní nemocnice Embarcadero.

Za pultem stál Pete Samuels, hlavní lékárník. „Dobré ráno, doktorko

Taylorová. Čím vám mohu posloužit?“

„Domnívám se, že sem přišel před několika dny doktor Mallory a vyzvedl si nějaké léky. Řekl mi jejich název, ale nemohu si už vzpomenout, co to bylo.“

Samuels se zamračil. „Nevzpomínám si, že by se tu doktor Mallory během posledního měsíce objevil.“

„Jste si jist?“

Samuels přikývl. „Určitě. Vzpomněl bych si. Vždycky se bavíme o fotbalu.“

Paige ztratila naději. „Děkuji vám.“

Musel napsat předpis v nějaké jiné lékárně. Paige věděla, že zákon ukládá povinnost napsat každý předpis narkotika trojnásobně - jedna kopie pro pacienta, jedna na Odbor kontroly látek a jedna zůstává v kartotéce lékárny.

Někde, uvažovala Paige, Ken Mallory předpis vyplnil. V San Franciscu je pravděpodobně dvě stě nebo tři sta lékáren.

Neměla naději, že by dokázala recept objevit. Bylo pravděpodobné, že to Mallory udělal těsně předtím, než zabil Kat.

Mohlo se tak stát pouze v sobotu nebo v neděli. Pokud to bylo v neděli, mohla bych mít naději, uvažovala Paige. Velmi málo lékáren je v neděli otevřeno. To zužuje možnost výběru.

Vyšla po schodech nahoru do kanceláře, kde byl umístěn rozpis služeb. Podívala se na sobotu. Doktor Ken Mallory byl celý den ve službě, takže zůstávala naděje, že recept vyplnil v neděli. Kolik lékáren v San Franciscu je v neděli otevřeno?

Paige zvedla telefon a zavolala na lékárenskou komoru.

„Tady doktorka Taylorová,“ řekla. „Minulou neděli má přítelkyně nechala recept v nějaké lékárně. Požádala mě, abych jí ho vyzvedla, ale nemohu si vzpomenout na název lékárny. Ráda bych věděla, jestli mi můžete pomoci.“

„Dobře, ale nevím jak, paní doktorko. Jestliže nevíte...?“

„Většina lékáren je v neděli zavřená, nebo ne?“

„Ano, ale...“

„Byla bych vám vděčná, kdybyste mi mohla dát seznam těch lékáren, které mají otevřeno.“ Následovala malá přestávka.

„Dobře, pokud je to důležité...“ „Je to velmi důležité,“ ujistila ji Paige.

„Výdržte, prosím.“

Na seznamu bylo třicet šest míst, rozprostřených po celém městě. Nejjednodušší by bylo, kdyby mohla požádat o pomoc policii, ale inspektor Burns jí nevěřil. Honey a já to musíme udělat samy, řekla si Paige. Vysvětlila Honey, co má na mysli.

„Je to sázka do loterie, co?“ řekla Honey. „Ani nevíš, jestli vyplnil předpis v neděli.“

„Je to jediná naděje, kterou máme.“ Kterou má Kat. „Já zkontroluji oblast Richmond, Marina, North Beach, Upper Market, Mission a

Potrero a ty ověříš Exelsior, Ingleside, Lake Merced, Western

Addition a Sunset.“

„Dobře.“

V první lékárně vstoupila dovnitř, ukázala svůj osobní průkaz a řekla: „Můj kolega, doktor Mallory, byl tady minulou neděli s receptem. Je teď mimo město, a tak mě požádal o doplnění, ale nemohu si vzpomenout na název léku. Mohl byste se, prosím vás, po tom receptu podívat?“

„Doktor Ken Mallory? Okamžik.“

Za několik minut se vrátil. „Lituji, ale žádný recept doktora

Malloryho jsme v neděli nevyřizovali.“

„Děkuji vám.“

Stejnou odpověď dostala Paige v dalších čtyřech lékárnách.

Honey nepořídila lépe.

„Víte, máme tady tisíce receptů.“

„Vím, ale bylo to minulou neděli.“

„Dobrá. Od doktora Malloryho nemáme žádný předpis. Lituji.“ Obě ženy strávily celý den návštěvami jedné lékárny za druhou. Už začaly ztrácet naději. Tak tomu bylo až do pozdního odpoledne, kdy těsně před zavírací dobou Paige konečně v malé lékárně v obvodu Potrero objevila, co hledala.

Lékárník řekl: „Ó, ano, tady to máme. Doktor Ken Mallory. Vzpomínám si na něho. Byl na cestě za pacientem k domácímu ošetření. Zaujalo mě to, protože není mnoho lékařů, kteří jsou dnes ochotni to dělat.“ Žádný praktikant nechodí za pacienty domu. „Na co je ten recept?“ Paige zadržela dech.

„Chloralhydrát.“

Paige se chvěla rozčilením. „Jste si jist?“

„Tak to tady stojí psáno.“

„Na jaké jméno pacienta?“
Podíval se na kopii receptu. „Spyros Levathes.“
„Byl by problém udělat mi kopii toho předpisu?“ zeptala se Paige.
„Vůbec ne, paní doktorko.“

Za hodinu nato byla Paige v kanceláři inspektora Burnse. Položila mu recept na stůl.
„Tady je váš důkaz,“ řekla Paige. „V neděli přišel doktor Mallory do lékárny, která je na míle daleko od jeho bydliště, a vyplnil tento předpis na chloralhydrát. Dal chloralhydrát Kat do nápoje, a když byla v bezvědomí, pořežal ji tak, aby to vypadalo jako nehoda.“
„Je v tom jen jediný háček, doktorko Taylorová. V jejím těle žádný chloralhydrát nebyl objeven.“
„Musí tam být. Váš patolog udělal chybu. Požádejte ho, aby to znovu ověřil.“
Začal ztrácet trpělivost. „Doktorko...“
„Prosím! Vím, že mám pravdu.“
„Plýtváte časem všech.“
Paige si sedla proti němu, oči se vrývaly do jeho tváře.
Přikývl. „Dobrá. Zavolám ho znovu. Snad udělal chybu.“

Jason si Paige vyzvedl před večerí. „Budeme večerjet v mém domě. Je tam něco, co chci, abys viděla.“
Během jízdy Paige Jasonovi vyprávěla, co se stalo. „Najdou v jejím těle chloralhydrát,“ řekla Paige. „A Ken Mallory dostane, co mu patří.“
„Je mi to všechno líto, Paige.“
„Já vím.“ Přitiskla si jeho ruku k obličeji. „Děkuji Bohu za tebe.“ Automobil zastavil před Jasonovým domem.
Paige vyhlédla z okénka a zalapala po dechu. Před domem kolem zeleného trávníku byl postaven plot z bílých tyček.
Byla sama v temném bytě. Ken Mallory použil klíč, který mu dala Kat, a tiše se kradl k ložnici. Paige slyšela jeho kroky, ale ještě, než stačila vykřiknout, přiskočil k ní a oběma rukama ji popadl za krk. „Ty děvko! Snažíš se mě zničit. Dobře, že už nebudeš nikam strkat nos.“ Stiskl silněji. „Přechytračil jsem tě, že jo?“ Jeho prsty tiskly ještě víc. „Nikdo už nedokáže, že jsem zabil Kat.“ Pokusila se vykřiknout, ale nemohla nabrat dech. Mlátila sebou, aby se uvolnila, a najednou procitla. V pokoji byla sama. Paige se posadila na lůžku a třásla se po celém těle.
Po zbytek noci zůstala vzhůru a čekala, až jí zavolá inspektor Burns. Čekala do desáté hodiny dopolední.
„Doktorka Taylorová?“
„Ano.“ Zadržela dech.
„Právě jsem obdržel třetí zprávu od soudního patologa.“
„A dál?“ Bušilo jí srdce.
„V těle doktorky Hunterové se nenašla žádná stopa po chloralhydrátu nebo jiných uklidňujících prostředcích. Zkrátka nic.“ „To není možné! Musí tam být. Nejsou stopy po úderu ani po ničem jiném, co by mohlo zapříčinit její bezvědomí. Žádné šrámy na hrdle.“ Nedávalo to smysl. Kat musela být v bezvědomí, když ji Mallory vraždil. Soudní patolog se mýlil.
Paige se rozhodla jít za ním sama.
Doktor Dolan měl právě popudlivou náladu. „Nemám rád, když se mě někdo ptá jako teď,“ řekl. „Ověřoval jsem to třikrát. Řekl jsem inspektoru Burnsovi, že v žádném jejím orgánu nebyla nalezena stopa po chloralhydrátu, a tak to je.“
„Ale...“

„Máte ještě něco jiného, doktorko?“
Paige na něj bezmocně pohlédla. Její poslední naděje zmizela. Ken Mallory byl na nejlepší cestě uniknout odpovědnosti za vraždu. Já... já si nemyslím.
„Jestliže jste nenašel v jejím těle žádné chemikálie, pak já ne...“
„Neřekl jsem, že jsem nenašel žádné chemikálie.“
Na okamžik na něj pohlédla. „Něco jste objevil?“
„Jenom stopu po trichloretylenu.“
Zamračila se: „Co to znamená?“
Pokrčil rameny. „Nic. Je to analgetický lék. Sotva někoho dokáže uspat.“
„Chápu.“

„Lituji, ale nemohu vám pomoci.“
Paige přikývla. „Děkuji vám.“
Vracela se dlouhou vydezinfikovanou chodbou márnice, zničená jako někdo, kdo něco ztratil. Byla si tak jistá, že Kat byla uspana chloralhydrátem.
Jediné, co objevili, byl zbytek trichloretylenu. Sotva ta někoho dokáže uspat. Ale proč byl v Katině těle trichloretylen? Kat nikdy nebrala žádné prášky. Paige zůstala stát uprostřed chodby a v mysli jí to divoce vřelo.
Jakmile Paige přijela do nemocnice, vydala se okamžitě do pátého poschodí, do lékařské knihovny. Netrvalo jí ani minutu, než našla trichloretylen. V popisu látky stálo: Bezbarvá, čirá, těkavá kapalina se specifickou vahou 1,47 při 59 stupních F. Je to halogenový uhlovodík s chemickým vzorcem CCl₂, CHCl. A pak na posledním řádku objevila to, co hledala. Jestliže se chloralhydrát účastní látkové přeměny, vytváří trichloretylen jako vedlejší produkt.

„Inspektore, je zde doktorka Taylorová a chce se s vámi vidět.“ „Už zase?“ Byl v pokušení se jí zbavit. Byla posedlá svou nedopečenou teorií. Musel tomu konečně učinit přítrž. „Pusťte ji dovnitř.“ Když Paige vešla do kanceláře, řekl inspektor Burns: „Podívejte se, doktorko. Myslím, že to už došlo moc daleko. Doktor Dolan si už stěžoval na...“ „Vím, jak to Ken Mallory provedl!“ Její hlas byl vzrušený. „V Katině těle objevili trichloretylen.“ Přikývl. „Doktor Dolan mi to pověděl. Ale řekl také, že to nemohlo zapříčinit ztrátu vědomí. On...“ „Chloralhydrát se mění v trichloretylen!“ pronesla Paige triumfálně.

„Mallory lhal, když tvrdil, že se nevrátil do Katina bytu. Rozpustil ji chloralhydrát ve sklenici. S alkoholem nemá žádnou příchut' a trvá jen několik minut, než začne účinkovat. Potom, jakmile byla v bezvědomí, ji zavraždil a všechno provedl tak, aby to vypadalo jako zpackaný potrat.“

„Doktorko, promiňte, co vám řeknu, toto je zatraceně moc spekulací.“

„Ne, není. Vystavil recept na jméno pacienta Spyrose Levathese, ale nikdy mu lék nedal.“

„Jak to víte?“

„Protože mu ho nemohl dát. Podívala jsem se na Spyrose Levathese.

Má erythropoietic porphyria.“

„Co to je?“

„Je to genetická porucha metabolismu. Zapříčiňuje citlivost na světlo a zranění, vysoký tlak, zrychlení srdeční činnosti a několik dalších nepříjemných příznaků. Je to výsledek defektního genu.“

„Pořád ještě nerozumím.“

„Doktor Mallory nepodal svému pacientovi chloralhydrát, poněvadž by jej tím mohl zabít! Chloralhydrát je kontraidokativní vůči porfyrii. Může způsobit okamžitý křečový záchvat.“

Poprvé za celou dobu se inspektor Burns zdál být přesvědčen.

„Skutečně jste udělala domácí úkol, že?“

Paige naléhala dál. „Proč by se Ken Mallory vydával do vzdálené lékárny vypsát předpis pro pacientův lék, o němž věděl, že mu jej nikdy nemůže dát? Musíte ho dát zatknout.“

Jeho prsty bubnovaly o desku stolu. „Není to tak jednoduché.“

„Musíte...“

Inspektor Burns zvedl ruku. „Dobrá. Povím vám, co udělám. Řeknu to na Oblastním státním zastupitelství a zjistím, co tomu případu říkají.“

Paige věděla, že udělala vše, co bylo v jejich silách. „Děkuji vám, inspektore.“

„Dám vám vědět.“

Po odchodu Paige Taylorové seděl inspektor Burns a přemýšlel o jejich rozhovoru. Proti doktoru Mallorymu neexistoval žádný pádný důkaz, s výjimkou dohadů té umíněné ženy. Přezkoumal těch několik faktů, které měl k dispozici. Doktor Mallory byl zasnouben s Kat Hunterovou. Dva dny po její smrti se zasnoubil s dcerou Alexe Harrisona. Zajímavé, ale ne protizákonné.

Mallory vypověděl, že opustil doktorku Hunterovou u hlavních dveří a do bytu nevstoupil. V jejím těle bylo nalezeno sperma, avšak Mallory měl pro to přijatelné vysvětlení.

Pak tady byla ta záležitost s chloralhydrátem. Mallory vystavil recept na lék, který mohl zabít jeho pacienta. Byl vinný vraždou? Nevinný?

Burns zazvonil na sekretářku. „Barbaro, domluvte mi na dnes odpoledne schůzku s oblastním státním zástupcem.“

Paige vstoupila do místnosti, kde už čekali čtyři muži: oblastní státní zástupce, jeho asistent, muž jménem Warren a inspektor Burns. „Díky, že jste se dostavila, doktorko Taylorová,“ řekl oblastní zástupce. „Inspektor Burns mi vyprávěl o vašem zajmu ve věci smrti doktorky Hunterové. Oceňuji to. Doktorka Hunterová byla vaše spolubydlící a vy chcete vidět spravedlivé posouzení.“ Takže po tom všem Kena Malloryho zatknou!

„Ano,“ řekla Paige. „O tom není pochyb. Doktor Mallory ji zavraždil.“

Jestli jej zatknete, on...“

„Bojím se, že to nemůžeme udělat.“

Paige se na něj zaraženě podívala. „Cože?“

„Nemůžeme zatknout doktora Malloryho.“

„Ale proč?“

„Nemáme důvod.“

„Ale samozřejmě že máte!“ vykřikla Paige. „Trichloretylen dokazuje, že...“

„Doktorko, při soudním líčení neznalost zákona neomlouvá. Ale neznalost v medicíně ano.“

„Nerozumím.“

„Je to jednoduché. Znamená to, že doktor Mallory by mohl uplatnit právo, že udělal chybu, když nevěděl, jaký efekt by mohl mít chloralhydrát na pacienta s porfyrií. Nikdo by mu nedokázal, že lže. Mohlo by to dokazovat, že Mallory je mizerný lékař, ale nedokázalo by to, že je vinen vraždou.“ Paige se na něj zklamaně podívala. „Vy ho chcete nechat jít s tím vším?“ Chvilí ji upřeně pozoroval. „Řeknu vám, co jsem připraven udělat.“

Prodiskutoval jsem případ s inspektorem Burnsem. S vaším dovolením někoho pošleme k vám do bytu, aby vyzvedl sklenice v baru. Pokud najdeme nějaké stopy chloralhydrátu, můžeme podniknout další kroky.“

„Co když je vypláchl?“

Inspektor Burns odpověděl suše: „Nedovedu si představit, že by měl čas použít čistící prostředek. Pokud je pouze opláchl vodou, najdeme, co hledáme.“

O dvě hodiny později inspektor Burns telefonoval Paige.

„Provedli jsme chemickou analýzu všech sklenic v baru, doktorko,“ řekl Burns.

Paige se připravila na zklamání.

„Objevili jsme jednu se stopami po chloralhydrátu.“

Paige zavřela oči v tichém díkyvzdání.

„A na sklenici byly také otisky prstů. Porovnáme je s otisky doktora Malloryho.“ Paige zalila vlna rozčilení.

Inspektor pokračoval. „Když ji zabil - pokud ji tedy zabil - měl nasazené rukavice, takže otisky prstů nemohly zůstat na kyretě.“

Ovšem s rukavicemi na rukou nemohl dost dobře připravit drink a nemohl je mít, ani když vypláchnuté sklenice vracel zpátky na polici.“

„Ne,“ řekla Paige. „Nemohl, že ano?“

„Musím připustit, že z počátku jsem vaši teorii ani v nejmenším nevěřil. Teď si myslím, že doktor Mallory by mohl být našim mužem. Ovšem dokázat to bude už jiná věc.“ Pokračoval. „Oblastní státní zástupce má pravdu. Bude to nesmírně těžká a choulostivá záležitost.“

Může pořád tvrdit, že recept vystavil pro svého pacienta. Není takový zákon, který by se vztahoval na lékařské pochybení. Nevidím, jak my...“

„Počkejte chvíli!“ řekla Paige vzrušeně. „Myslím, že vím jak!“

Ken Mallory naslouchal Lauren po telefonu. „Objevili jsme s otcem nějaké ordinační prostory, které se ti budou ohromně líbit, miláčku!“

Opravdu nádherné prostředí na 490 Post Building. Najmu pro tebe sestru, ale ne moc hezkou.“

Mallory se smál. „O to se nemusíš bát, kotě. Kromě tebe pro mě neexistuje na celém světě žádná jiná.“

„Nemohu se dočkat, až se přijdeš na to podívat. Nemůžeš se uvolnit už teď?“

„Za pár hodin jsem hotov.“

„Skvělé. Co kdybys mě pak vyzvedl doma?“

„Může být. Budu tam.“ Mallory položil telefon. To už snad ani nemůže být lepší, uvažoval. Je to vůle Bosí a ona mě miluje.

Uslyšel svoje jméno v reproduktoru. „Doktor Mallory... pokoj 430... doktor Mallory... pokoj 430.“ Seděl u sebe, snil za bílého dne a přemýšlel o zlaté budoucnosti, která se před ním prostírala. Nádherné prostředí na 490 Post Building plné bohatých starých dam, dychtících zasypat ho peněží. Slyšel znovu své jméno. „Doktor Mallory... pokoj 430.“ Přikývl a vstal. Už brzy budu pryč z toho prokletého blázince, říkal si pro sebe. Výkročil k pokoji číslo 430. Před pokojem na chodbě na něj čekal praktikant. „Bojím se, že máme potíže,“ řekl. „Jde o jednoho z pacientů doktora Petersona, ale doktor Peterson tady není. Mám spor s jedním z dalších lékařů.“ Vstoupili dovnitř. V místnosti byli tři lidé - muž na lůžku, ošetřovatel a doktor, jehož Mallory ještě nikdy předtím neviděl.

Praktikant řekl: „To je doktor Edwards. Potřebujeme vaši radu, doktore Mallory.“

„O co jde?“

Praktikant se pustil do vysvětlování. „Pacient trpí erytropoietickou porfýrií a doktor Edwards doporučuje, abychom mu podali sedativa.“ „V tom nevidím žádný problém.“ „Díky,“ řekl doktor Edwards. „Ten muž už nespál čtyřicet osm hodin. Předepsal jsem mu chloralhydrát, a tak si může dopřát trochu odpočinku a...“ Mallory se na něj v údivu podíval. „Zbláznil jste se? To by ho mohlo zabít! Dostal by záchvat křečí, tachykardii a nejspíš by zemřel. Kde jste, proboha, studoval medicínu?“ Muž se podíval na Malloryho a řekl klidným hlasem: „Nestudoval jsem medicínu.“ Vytáhl odznak. „Jsem z policejního okrsku v San Franciscu, oddělení vražd.“ Obrátil se k muži v posteli. „Máte to?“ Muž sáhl pod polštář a vyňal diktafon. „Mám to.“ Mallory se díval z jednoho muže na druhého a mračil se. „Nerozumím.“

Co to má znamenat? O co jde?“

Inspektor se otočil k Mallorymu. „Doktore Mallory, jste zatčen pro vraždu doktorky Kate Hunterové.“

36.

Titulek v San Francisco Chronicle hlásal: DOKTOR ZADRŽEN V MILOSTNÉM TROJÚHELNÍKU. Příběh pod titulem zůstal daleko za děsivými fakty případu.

Mallory četl noviny ve své cele. Mrštil jimi o zem. Spoluvězeň mu řekl: „Vypadá to, že tě dají do chládku, kámo.“

„Nevěř tomu,“ řekl Mallory s důvěrou v hlase. „Mám kontakty a díky nim budu mít toho nejlepšího obhájce na světě. Do čtyřadvaceti hodin budu odtud venku. Jediné, co musím udělat, je vzít do ruky telefon.“

Harrisonovi četli noviny u snídaně.

„Můj Bože!“ řekla Lauren. „Ken! Tomu nemohu uvěřit!“

Sluha přistoupil ke stolu. „Promiňte, slečno Harrisonová. Chtěl by s vámi mluvit doktor Mallory. Zdá se, že telefonuje z vězení.“ „Vezmu si to.“ Lauren chtěla vstát od stolu.

„Zůstaneš tady a dojíš snídani,“ řekl Alex Harrison nekompromisním tónem. Otočil se ke sluhovi. „Neznáme žádného doktora Malloryho.“

Paige četla noviny a přitom se oblékala. Mallory bude za tu strašnou věc, kterou udělal, potrestán, ale to Paige nijak neuspokojovalo. Nic, co by mu udělali, už nevrátí Kat zpět.

U dveří zazvonil zvonek a Paige šla otevřít. Stál tam cizí člověk.

Měl na sobě tmavý oblek a nesl obálku.

„Doktorka Taylorová?“

„Ano...“

„Jmenuji se Roderick Pelham. Jsem advokátem u firmy Rothman a Rothman. Mohu jít dál?“
Paige ho opatrně a rozpačitě pozorovala. „Ano.“
Vstoupil do bytu. „Proč se se mnou chcete setkat?“
Dívala se, jak otevírá obálku a vytahuje z ní nějaké papíry.
„Jste si vědoma, že jste hlavní dědičkou podle poslední vůle Johna Cronina?“ Paige na něj nechápavě pohlédla. „O čem to mluvíte? To musí být nějaký omyl.“ „Žádný omyl. Pan Cronin vám odkázal částku jednoho miliónu dolarů.“ Paige klesla na židli, byla ohromena, snažila se vzpomenout. Musíte jet do Evropy. Udělejte mi tu laskavost. Jedte do Paříže..., ubytujte se v Crillontt, jděte na večeři do Maxima, objednejte si veliký steak a láhev šampaňského, a zatímco budete jíst steak a pít šampaňské, chci, abyste si na mne vzpomněla.
„Jakmile se tady podepíšete, my si už vezmeme na starost všechno nezbytné papírování.“
Paige na něj pohlédla. „Já..., já nevím, co říct. Já..., on měl rodinu.“
„Podle ustanovení poslední vůle rodina dostává zbytek jeho majetku, nepříliš velkou sumu.“
„Nemohu to přijmout,“ řekla mu Paige.
Pelham se na ni překvapeně podíval. „Proč ne?“
Neměla žádnou odpověď. John Cronin si přál, aby dostala ty peníze.
„Nevím. To..., to se mi zdá nějak neetické. Byl mým pacientem.“
„Dobrá, nechám vám tady šek. Můžete se rozhodnout, co s ním chcete udělat. Podepište mi to zde.“
Paige jako v omámení podepsala papír.
„Na shledanou, doktorko.“
Dívala se za ním, jak odchází. Seděla a myslela na Johna Cronina. Zpráva o Paigině dědictví obletěla nemocnici. A to i přesto, že Paige doufala, že by se to mohlo obejít v tichosti. Pořád se ještě nerozhodla, co s penězi udělá. Nepatří mi, říkala si. Měl rodinu.
Paige nebyla citově připravena jít zpět do práce. Ale o její pacienty se musel někdo starat. Už na ráno byla připravena operace. Paige čekal na chodbě Artur Kane. Nemluvili spolu o incidentu s převráceným rentgenovým snímkem. Ačkoliv Paige neměla žádný důkaz, že to byl Kane, ta epizoda rozřezaných pneumatik ji polekala.
„Nazdar, Paige. Co jsme si, to jsme si. Zapomeňme, čím jsme si ublížili.“
Paige pokrčila rameny. „Fajn.“
„Nebylo to hrozné s tím Kenem Mallorym?“ zeptal se.
„Ano, bylo,“ řekla Paige.
Kane si ji vychytrale prohlížel. „Dovedete si představit lékaře, který záměrně zabije lidskou bytost? To je strašné, že?“
„Ano.“
„Mimochodem,“ řekl, „gratuluji. Slyšel jsem, že jste milionářkou.“
„Nezdá se mi, že...“
„Mám lístky na večer do divadla. Říkal jsem si, že bychom mohli jít my dva.“
„Díky,“ řekla Paige. „Jsem už zasnoubená.“
„Potom vám navrhuji, abyste zrušila zasnoubení.“
Udiveně na něj pohlédla. „Nerozumím.“
Kane se k ní přiblížil. „Přikázal jsem provést pitvu Johna Cronina.“
Paige ucítila, že jí srdce bije rychleji. „Ano?“
„Nezemřel na selhání srdce. Někdo ho předávkovoval inzulinem. Mám za to, že ten někdo nikdy nepočítal s pitvou.“
Paige náhle vyschlo v hrdle.
„Byla jste s ním, když zemřel, vidíte?“
Zaváhala. „Ano.“
„Já jediný o tom vím a jsem také jediný, kdo má zprávu.“ Chytil ji za paži. „A mé rty jsou zapečetěny. A teď o těch vstupenkách na večer...“
Paige se mu vyškubla. „Ne!“
„Jste si jista, že víte, co děláte?“
Zhluboka se nadechla. „Ano. Teď mě omluvte...“ A odešla. Kane se za ní díval a jeho výraz v obličeji ztvrdnul. Obrátil se čelem vzad a vydal se do kanceláře doktora Benjaminu Wallace.
V jednu v noci ji v bytě vzbudil telefon.
„Už zase jste nebyla holčička.“
Byl to týž hrubý hlas zamaskovaný v sípot, ale teď jej Paige dobře poznala. Můj Bože, pomyslela si. Měla jsem pravdu v tom, co mě vyděsilo.
Druhý den ráno už na Paige čekali v nemocnici dva muži.
„Doktorka Paige Taylorová?“
„Ano.“
„Musíte jít s námi. Jste zatčena pro vraždu Johna Cronina.“

37.

Nastal poslední den soudního procesu s Paige. Obhájce Alan Penn zahajoval závěrečnou řeč k porotě. „Dámy a pánové, slyšeli jste spoustu svědectví o kompetentnosti či nekompetentnosti doktorky Taylorové. Dobrá, soudkyně Youngová vás poučí, že nejde jenom o tento soudní proces. Jsem si jist, že na každého lékaře, který neschvaluje její

čin, bychom mohli najít tučt takových, kteří s ní souhlasí. Ale to není věc našeho sporu.

Paige Taylorová se ocitla před soudním tribunálem kvůli smrti Johna Cronina. Doznala se, že mu pomohla zemřít. Udělala tak, protože velice trpěl a požádal ji o to. Říká se tomu eutanazie a začíná být uznávána na celém světě stále více a více. Loni Nejvyšší soud v Kalifornii podpořil právo dospělé, mentálně způsobilé osoby odmítnout nebo požádat o odstoupení ze způsobu léčby, či její jiné formy. Je to každý jednotlivec, který musí žít nebo zemřít, a přitom si vybere nebo zamítne průběh zacházení s jeho osobou.“ Pohlédl do tváří porotců. „Eutanazie je zločinem ze soucitu, z milosrdenství a bezpochyby v té či oné formě existuje ve všech nemocnicích na světě. Žalobce vyžaduje rozsudek smrti. Nedovolte mu, aby vás zmátl. Doposud nikdy a nikde nebyl vynesena rozsudek smrti za eutanazii. Šedesát tři procent Američanů si myslí, že by eutanazie měla být legální, a v osmnácti státech této země už je legální. Otázka stojí tak: Máme právo nutit bezmocného pacienta žít v bolestech, snažit se, aby zůstal naživu a trpěl? Otázka komplikovaná velkým pokrokem v lékařské technologii. Přenesli jsme starost o pacienta na přístroje. Stroje nemají slitování. Pokud si kůň zlomí nohu, ukončujeme jeho neštěstí zastřelením. Naproti tomu lidskou bytost odsuzujeme k polovičatému životu, který je peklem. Doktorka Taylorová nerozhodla, kdy John Cronin zemře. John Cronin se tak rozhodl sám. Nedopusťte se omylu. To, co učinila doktorka Taylorová, byl akt milosrdenství. Přijala za něj plnou odpovědnost. Mohli jste se ujistit, že nevěděla nic o penězích, které jí zanechal. To, co udělala, udělala v dobré víře. John Cronin byl člověk se selhávajícím srdcem, nevléčitelně nemocný, zhoubná rakovina se zmocnila celého jeho těla a působila mu muka. A v tomto okamžiku si položte otázku. Chtěli byste sami za těchto okolností zůstat dál naživu? Děkuji vám.“ Otočil se, vrátil se zpět ke své lavici a posadil se vedle Paige.

Vstal Gus Venable a postavil se před porotu. „Soucit?

Milosrdenství?“ Podíval se na Paige, potřásl hlavou, potom se obrátil k porotě. „Dámy a pánové, věnuji se právním věcem v soudních síních už více než dvacet let a musím vám říci, že po všechna ta léta jsem nikdy - nikdy - neviděl výraznější chladnokrevné, předem promyšlené vraždy se zistným motivem.“ Paige visela na každém jeho slově, napjatá a bledá.

„Obhajoba hovořila o eutanazii. Udělala to doktorka Taylorová skutečně ze soucitu? Nemyslím si to. Doktorka Taylorová i ostatní lékaři věděli, že John Cronin má před sebou sotva několik dní života. Proč ho nenechala žít pár dnů? Nejspíše se doktorka Taylorová bála paní Croninové, která se mohla dozvědět o změně poslední vůle manžela a mohla ji zabránit.

Máme co činit s nejpozoruhodnější shodou náhod, neboť ihned poté, co pan Cronin změnil svou závěť a zanechal doktorce Taylorové milión dolarů, ona ho sama předávkuje inzulinem, a tak ho zabije. Znovu a znovu se obžalovaná sama usvědčuje vlastními slovy. Řekla, že byla s Johnem Croninem v přátelských vztazích, že ji měl rád a respektoval ji. Ale slyšeli jste svědky, kteří tvrdili, že doktorce Taylorovou nenáviděl, že jí přezdíval „ta potvora“, a řekl, aby dala od něho „prýč ty svoje pracky.“ Gus Venable se opět zběžně podíval na obžalovanou. Na Paigině obličeji se zračilo zoufalství. Otočil se zpět k porotě. „Žaloba dosvědčila, že doktorka Taylorová prohlásila o zděděném miliónu: „Je to neetické. Byl to můj pacient.“ Shrábla peníze. Potřebovala je. Natahala si domů spoustu cestovních příruček - Paříž, Londýn, Riviéra. A uvědomte si, prosím, že nešla do cestovní kanceláře až potom, kdy dostala peníze. Ach, ne. Plánovala ty výlety už dříve. Jediné, co potrebovala, byly peníze a příležitost. A John Cronin jí nabídl obojí. Bezmocný, umírající muž, jehož dostala na starost. Měla pro své milosrdenství muže, který podle jejich slov trpěl strašnými bolestmi. Jestliže sami trpíte, dokážete si představit, jak obtížné je muset jasně uvažovat. Nevíme, jak doktorka Taylorová přiměla Johna Cronina změnit poslední vůli, že opomněl rodinu, kterou miloval, a učinil ji hlavní dědičkou. Víme však, že si ji pozval oné osudné noci k lůžku. O čem hovořili? Mohl jí nabídnout milión dolarů, aby mu pomohla zbavit se utrpení? To je možnost, se kterou musíme počítat. Tak nebo tak to byla chladnokrevná vražda. Dámy a pánové, během tohoto procesu jste poznali, kdo byl hlavním svědkem.“ V dramatickém gestu namířil prst na Paige. „Obžalovaná sama! Slyšeli jste její výpověď, že nikdy neporušila svatou Hippokratovu přísahu, ale lhala. Slyšeli jsme svědectví, že nelegálně provedla transfuzi krve a pak zfalšovala protokol. Řekla, že nikdy nezabila žádného pacienta, jen Johna Cronina, ale slyšeli jsme i svědectví, že ji doktor Barker, všemi uznávaný lékař, obvinil ze zabití pacienta. Bohužel, dámy a pánové, doktor Lawrence Barker stížen mrtvicí nemůže být zde s námi a svědčit proti obžalované. Ale dovolte mi, abych vám připomněl názor doktora Barkera na obžalovanou. Jde o svědectví doktora Petersona o pacientovi, jehož doktorka Taylorová operovala.“ Pustil se do čtení záznamu.

„Dostavil se doktor Barker na operační sál ještě v době operace?“, „Ano., „A řekl tehdy něco doktor Barker?“,

„Odpověď: Otočil se k doktorce Taylorové a řekl: „Zabila jste ho.“ „A tady je výpověď sestry Berryové: „Povězte mi, co konkrétně říkal doktor Barker doktorce Taylorové.“ „Odpověď: „Řekl jí, že je nekompetentní... Jindy jí zase řekl, že by ji nenechal operovat ani psa.“ Gus Venable se rozhlédl kolem sebe. „Buď jde o konspiraci, při níž všichni tito vážení lékaři a sestry o obžalované lžou, nebo je lhářkou doktorka Taylorová. Ovšem nejenom obyčejná lhářka, ale lhářka patologická...“ Zadní dveře soudní síně se otevřely a dovnitř rychle vklouzl soudní pomocník. Na okamžik se zastavil ve dveřích a snažil se rychle rozhodnout. Potom šel dál, uličkou mezi sedadly, přímo ke Gusi Venablově.

„Pane...“

Gus Venable se otočil, vypadal rozhněvaně. „Nevidíte, že...?“ Pomocník mu něco pošeptal do ucha.

Gus Venable se na něj podíval a řekl s úžasem: „Cože? No, to je skvělé!“ Soudkyně Youngová se naklonila dopředu, hlas byl zlověstně klidný. „Promiňte, že vás oba přerušuji, ale co přesně zamýšlíte dělat?“ Gus Venable se otočil k soudkyni a vypadal přitom vzrušeně. „Vaše Ctihodnosti, právě jsem byl informován, že je na chodbě před soudní síní přítomen doktor Lawrence Barker. Je na invalidním vozíku, ale je schopen svědčit. Rád bych ho nechal předvolat na lavici svědků.“ V soudní síni se ozval hlasitý šum.

Alan Penn se postavil. „Námítka“, vykřikl. „Žalobce je uprostřed své závěrečné řeči. Neexistuje precedens pro opožděné předvolání nového svědka. Já...“

Soudkyně Youngová bouchla kladívkem. „Mohli by být advokáti tak laskavi a přistoupit k soudnímu stolci?“

Penn a Venable přistoupili blíž k lavici.

„Je to vysoce neregulární, Vaše Ctihodnosti. Namítám...“

Soudkyně Youngová řekla: „Máte pravdu, že je to neregulární, pane

Penne, ale mýlíte se, že schází precedens. Mohu citovat tucty případů v této zemi, kdy byla za zvláštních okolností připuštěna důležitá svědectví. Skutečně, pokud se zajímáte o precedens, můžete se podívat na případ, který byl před tímto soudem projednáván před pěti lety. Měla jsem tu čest být jeho soudkyní.“

Alan Penn polkl. „Znamená to, že mu dovolíte svědčit?“

Soudkyně Youngová uvažovala. „Pokud je doktor Barker hlavním svědkem v tomto případě a fyzicky nebyl schopen svědčit dříve, je v zájmu spravedlnosti, abych prosadila jeho slyšení.“ „Námitka! Neexistuje důkaz, že svědek je schopen svědčit. Žádám řadu psychiatrů...“ „Pane Penne, u tohoto soudu nežádáme. My prosíme.“ Obrátila se k Venablovi. „Můžete předvolat nového svědka.“ Alan Penn zůstal stát jako opařený. To je konec, uvažoval. Náš proces je ztracen.

Gus Venable se obrátil na pomocníka. „Přiveďte doktora Barkera.“ Dveře se pomalu otevřely a doktor Lawrence Barker vjel do soudní síně. Byl na invalidním vozíku. Hlavu měl nachýlenou na stranu a jedna polovina obličeje ustrnula v lehkém úšklebku.

Všichni sledovali bledou, křehkou postavu, jak projíždí na vozičku soudní síní. Když doktor Barker projížděl kolem Paige, pohlédl na ni.

V jeho očích nebyl ani náznak přátelství a Paige si vzpomněla na jeho poslední slova: Kdo si, k čertu, myslíte, že...?

Když se Lawrence Barker ocitl před soudním stolkem, soudkyně Youngová se naklonila dopředu a řekla zdvořile:

„Doktore Barkere, jste schopen svědčit?“ Když Barker mluvil, jeho slova byla těžko srozumitelná. „Ano, Vaše Ctihodnosti.“ „Jste si plně vědom toho, co se projednává v této soudní síni?“ „Ano, Vaše Ctihodnosti.“ Pohlédl na místo, kde seděla Paige. „Tato žena je vyslýchána pro vraždu pacienta.“ Paige se zachvěla. Tato žena!

Soudkyně Youngová se rozhodla. Otočila se k soudnímu vykonavateli.

„Mohl byste vzít svědka do přísahy, prosím?“

Jakmile doktor Barker složil přísahu, řekla soudkyně Youngová:

„Můžete zůstat sedět, doktore Barkere. Žalobce smí pokračovat a dovolím obhajobě křížový výslech.“ Gus Venable se usmál. „Děkuji, Vaše Ctihodnosti.“ Vykročil směrem k pojízdnému křeslu. „Nechceme vás tady dlouho držet, doktore, soud si nesmírně váží toho, že jste se i za těchto nepříznivých okolností rozhodl svědčit. Seznámil jste se s některými svědectvími, která zde zazněla za uplynulý měsíc?“ Doktor Barker přisvědčil. „Sledoval jsem to v televizi a v denním tisku a dělalo se mi z toho špatně od žaludku.“ Paige si ukryla hlavu do dlaní.

To byla zbraň, již mohl Gus Venable završit svůj triumf. „Jsem si jist, že většina z nás cítí totéž, doktore,“ řekl žalobce oddaně.

„Přišel jsem sem, protože se chci postarat o spravedlivé posouzení.“

Venable se usmál. „Přesně tak. My taky.“

Lawrence Barker se zhluboka nadechl, a když opět promluvil, byl jeho hlas plný urážek. „Jak potom, u všech čertů, můžete postavit doktorku Taylorovou před soud?“

Venable si myslel, že mu neporozuměl. „Prosím?“

„Ten proces je fraška!“

Paige si s Alanem Pennem vyměnili užaslé pohledy.

Gus Venable zbledl. „Doktore Barkere...“

„Nepřerušujte mě,“ vyštěkl Barker. „Použil jste svědectví mnoha zaujatých, závistivých lidí k útoku na skvělého chirurga. Ona...“ „Moment!“ Venable začal ztrácet půdu pod nohama. „Copak není pravda, že jste kritizoval schopnosti doktorky Taylorové tak často, že byla nakonec sama připravena opustit nemocnici Embarcadero?“ „To je pravda.“ Gus Venable znovu pocítil jistotu. „Dobře, potom,“ pronesl blahosklonně, „jak můžete o doktorce Taylorové tvrdit, že je vynikající lékařkou?“ „Protože je to pravda.“ Barker se otočil pohledem k Paige, a když opět promluvil, hovořil k ní, jako by byli v celé soudní síni sami dva: „Někteří lidé se narodí, aby se stali lékaři. Vy jste jedna z těch vzácných bytostí. Věděl jsem od počátku, jak jste schopná. Byl jsem na vás tvrdý - možná příliš tvrdý - protože jste byla dobrá. Byl jsem na vás přísný, protože jsem čekal, že budete sama na sebe ještě přísnější. Chtěl jsem, abyste byla dokonalá, protože v našem povolání není žádný prostor pro omyl. Žádný.“ Paige na něho hleděla fascinovaná, až se jí hlava zatočila. Všechno se to seběhlo tak rychle.

Soudní síň utichla.

„Neměl jsem v úmyslu nechat vás odejít.“

Gus Venable cítil, jak mu vítězství uniká mezi prsty. Jeho vynikající svědek se stával nejhorší noční můrou. „Doktore Barkere máme svědectví, podle kterého jste obvinil doktorku Taylorovou ze zabití vašeho pacienta Lance Kellyho. Jak...?“ „Řekl jsem jí to proto, že byla hlavním chirurgem při operaci. A jako taková měla i nejvyšší odpovědnost. Ve skutečnosti smrt pana

Kellyho zavinil anesteziolog.“

Od této chvíle byl soud zmaten.

Paige seděla omráčená na místě.

Doktor Barker mluvil dál pomalu, s námahou. „A pokud jde o to, že John Cronin jí odkázal ty peníze, doktorka Taylorová o tom nic nevěděla. Mluvil jsem osobně s panem Croninem. Řekl mi, že hodlá odkázat peníze doktorce Taylorové, protože nenáviděl svoji rodinu a říkal, že chce požádat doktorku Taylorovou, aby ho zbavila utrpení. Souhlasil jsem.“ Mezi posluchači projela vlna vzrušení. Gus Venable stál před doktorem Barkerem a v naprostém

zmatku mu hleděl do tváře. Alan Penn vyskočil ze svého místa. „Vaše Ctihodnosti, žádám o propuštění!“ Soudkyně Youngová uhodila kladívkem do stolu. „Ticho!“ vykřikla.
Podívala se na oba právníky. „Ke mně do kanceláře.“
Soudkyně Youngová, Alan Penn a Gus Venable seděli v kanceláři.
Gus Venable byl před nervovým zhroucením. „Nevím. . . nevím, co říct.
Je to nepochybně nemocný člověk, Vaše Ctihodnosti. Je pomatený.
Žádám řadu psychiatrů, aby ho vyšetřili. . .“
„Nemůžete mít všechno, Gusi. Už to tak vypadá, že víš případ odletěl jako dým. Ušetříme vás dalších rozpaků, co vy na to? Chci zrušit obžalobu pro trestný čin vraždy. Někáká námitka?“
Nastala dlouhá chvíle mlčení. Konečně Venable přikývl. „Myslím, že ne.“
Soudkyně Youngová řekla: „Dobře jste se rozhodl. Chtěla bych vám dát jistou radu. Nikdy, nikdy nevolejte svědka, jestliže nevíte, co řekne.“
Soud zasedal znovu. Soudkyně Youngová řekla: „Dámy a pánové porotci, děkuji vám za vynaložený čas a trpělivost. Soud navrhuje zrušit obžalobu ve všech jejích bodech. Obžalovaná je volná.“ Paige poslala do vzduchu Jasonovi polibek a potom spěchala tam, kde seděl doktor Barker. Padla na kolena a objala ho. „Nevím, jak vám mám poděkovat,“ zašeptala.
„Především jste se nikdy neměla namočit do toho svinstva,“ zabručel. „Proklatě bláznivá záležitost. Pojdme odtud někam, kde si můžeme promluvit.“ Soudkyně Youngová to zaslechla. Vstala a řekla: „Jestli chcete, můžete jít ke mně do kanceláře. To je to nejmenší, co pro vás můžeme udělat.“ Paige, Jason a doktor Barker byli v kanceláři soudkyně Youngové. Doktor Barker řekl: „Mrzí mě, že jsem nemohl přijít dříve, abych vám pomohl. Víte sama, jací jsou ti zpropadení doktoři.“ Paige měla slzy na krajíčku. „Nedokážu vám říct, jak moc. . .“ „Pak nic neříkejte!“ odvětil drsně. Paige si ho pozorně prohlížela a najednou si na něco vzpomněla. „Kdy jste mluvil s Johnem Croninem?“
„Cože?“
„Slyšel jste mě. Kdy jste mluvil s Johnem Croninem?“
„Kdy?“
Odpověděla pomalu místo něho. „Vůbec nikdy jste se nesetkal s Johnem Croninem. Vy jste ho neznal.“ Na rtech doktora Barkera se objevil lehký úsměv. „Ne. Ale znám vás.“ Paige se k němu naklonila a objala ho.
„Nebudte ufnukaná,“ zabručel. Podíval se na Jasona. „Někdy bývá ufnukaná. Měl byste se o ni lépe starat, jinak se mi budete muset zodpovídat.“
Jason řekl: „Nebojte se, pane. Budu.“
Paige a Jason se příštího dne vzali. Doktor Barker jim byl za svědka.

EPILOG

Paige Curtisová nastoupila soukromou praxi a spolupracuje s prestižní nemocnicí North Shore. Milión dolarů, které jí odkázal John Cronin, Paige použila k založení léčebné nadace v Africe, na paměť otce nese jeho jméno.
Lawrence Barker sdílí kancelář spolu s Paige a působí jako chirurgický poradce.
Lékařská komora v Kalifornii zrušila licenci doktoru Arturu Kanovi. Jimmy Ford se úplně uzdravil a oženil se s Betsy. Své první dceři dali jméno Paige.
Honey Taftová se přestěhovala se Seanem Reillym do Irska a pracuje v Dublinu jako zdravotní sestra.
Sean Reilly se stal úspěšným malířem a neprojevil se u něj žádné příznaky AIDS, alespoň dosud.
Mike Hunter byl pro ozbrojenou loupež odsouzen do vězení a je stále ve výkonu trestu.
Alfréd Turner vykonává praxi na Park Avenue a je ohromně úspěšný. Benjamin Wallace byl propuštěn z místa správce Oblastní nemocnice Embarcadero.
Lauren Harrisonová se provdala za profesionálního hráče tenisu.
Lou Dinetto byl pro daňové úniky odsouzen k patnácti letům vězení. Kena Malloryho soud odsoudil na doživotí.
Týden po Dinettově příchodu do káznice byl Mallory nalezen v cele ubodán k smrti. Nemocnice Embarcadero stále stojí a čeká na příští zemětřesení.